ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΟΥΛΤΣΙΩΤΗ
ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ –
ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΘΩΝΙΤΟΥ
ΣΙΔ. ΣΤ. ΡΑΨΑΝΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ Ο ΛΟΓΟΣ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΤΗΣ ΠΡΩΗΝ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΟΔΟΥ

[ΤΟΜΟΣ ΕΝΩΣΕΩΣ – ΚΟΙΝΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ & ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΥ]

ΛΑΡΙΣΑ ΙΟΥΝΙΟΣ 2021

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μή σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως».

«Λάλει γάρ, φησί, καί μή σιώπα… Διά τοῦτο κἀγώ ὁ τάλας δεδοικώς τό Κριτήριον, λαλῶ».

«Οὐά, οἱ λίθοι κεκράξουσι καί σύ σιωπηλός καὶ ἄφροντις;»

(Ἁγίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Τήν Ἐκκλησίαν Του, ὁ Ἰησοῦς Χριστός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, μέ τό Τίμιον καί Πανάχραντον αἷμα Του, περιεποιήθη καί Τήν παρέδωκεν εἰς τούς Ἁγίους Ἀποστόλους ἵνα, διά τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, συνεχίσουν ἐκεῖνοι τό ἔργον τῆς θείας Οἰκονομίας. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι μετέδωκαν αὐτό τό χάρισμα εἰς τούς διαδόχους αὐτῶν ἐπισκόπους, οἱ ὁποίοι ἀπό τότε κατεστάθησαν οἱ ὑπό τοῦ Θεοῦ τεταγμένοι νά ἐπισκοποῦν τήν Ἐκκλησίαν Του, ὥστε Αὕτη νά δύναται ἐπί μίαν δισχιλιετίαν καί πλέον νά μεταδίδη μέσω τῶν Μυστηρίων Της, τήν θείαν Χάριν, δηλαδή τάς ἀκτίστους ἐνεργείας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἰς τόν κόσμον.

Ἡ Ἐκκλησία εἰς τήν ἱστορίαν Της ἔχει νά ἀναδείξη πλῆθος καλῶν καί ἀξίων τῆς κλήσεώς τῶν ποιμένων, ὁμολογητῶν καί Ἁγίων, ἀλλά καί ἕνα μεγάλο πλῆθος ἀναξίων τοιούτων. Τούς ἀναξίους τούτους ἐφοβήθη κι ὁ Απόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος καί διά τοῦτο προτρέπει τό πιστόν ποίμνιο νά προσέχει, ἤτοι «φεύγειν μακράν» ἀπό τοιούτων, διότι, ὡς λέγει, οὗτοι δέν εἶναι ποιμένες, ἀλλά λύκοι οἱ ὁποῖοι διέφθειραν τόν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου καί κατεσπάραξαν τήν ποίμνην Του διώκοντες τήν Ἐκκλησίαν μέ τάς αἱρέσεις καί σχίσματά των ἀνά τούς αἰῶνας. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τούς ἀποκαλεί «λυκοποιμένας».

«Λύκοι» καί «λυκοποιμένες» δημιούργησαν τό μεγάλο σχῖσμα τοῦ 1054, τό ὁποῖον διεχώρισε τήν Ὀρθόδοξον Ἀνατολήν ἀπό τήν αἱρεσιοβριθῆ Δύσιν. Ἀνάξιοι ποιμένες καί ψευδοποιμένες ἀπετέλεσαν καί τήν Πατριαρχικήν Σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί ὑπέγραψαν τήν Οἰκουμενιστικήν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920. Παρόμοιοι καί οἱ ἀποφασίσαντες τήν ἐφαρμογήν τῆς ἀνωτέρω Ἐγκυκλίου εἰς τήν Ἑλλαδικήν Ἐκκλησίαν τό 1924 προκαλέσαντες τό ἐπάρατον σχῖσμα εἰς τήν Ἑλλάδα.

Ἀπό τό 1924 καί ἐντεῦθεν ἡ δράσις τῶν ἀναξίων ποιμένων καί ψευδοποιμένων συνεχίσθη ἐντός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ ἀναρίθμητα σκάνδαλα, σχίσματα καί διωκτικάς τάσεις πρός τούς ὀρθά φρονοῦντας καί ὀρθοτομοῦντας πιστούς.

Μέγας «λυκοποιμήν» ἀνεδείχθη ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἐκλυδώνισε τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας μέ ἀποτέλεσμα τό σχίσμα τοῦ 1937. Εἰς τήν συνέχειαν οἱ πέντε πρώην ἐκπεσόντες Μητροπολῖται, οἱ ὁποῖοι μέ τά αἱρετικά καί ρυπαρά δυτικά δόγματά των ἔσχισαν διά μίαν φοράν ἀκόμη τόν ἄραφον χιτώνα τοῦ Χριστοῦ, τό 1995. Ἠκολούθησε τό Νικολαΐτικόν σχῖσμα τοῦ 2005 μέ τάς τόσας

βλασφημίας, ἀντικανονικότητας καί αἱρέσεις των καί τελευταῖον, ὡς ἐπιστέγασμα ὅλων τῶν ἀνωτέρω, τό μέγα καί πλέον σημαντικόν σχῖσμα τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου, μέ Πρόεδρον αὐτῆς τόν πρώην Μεσογαίας Κήρυκον, τό 2019.

Μία σύντομος ἱστορική ἀναδρομή ἐπί τοῦ τελευταίου σχίσματος θά ἦτο ὠφέλιμος εἰς τούς ἀναγνώστας πρός κατανόησιν τῶν γεγονότων πού ἠκολούθησαν καί τάς πτώσεις ὅπου ἔλαβον χώραν ὑπό τῶν ἕξ πρώην ὀρθοδόξων ἐπισκόπων τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου.

Τό ἔτος 2006 μετά τό Νικολαϊτικόν σχῖσμα (2005), ὁ μόνος ἐναπομείνας Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἦτο ὁ Μεσογαίας Κήρυκος ὁ ὁποῖος συνεκάλεσεν Μητροπολιτικήν Σύνοδον μέ τούς ὀλίγους ἐναπομείναντας ἐπίσης ὀρθοδόξους κληρικούς καί μοναχούς καθώς καί τόν θεολόγον Ἐλευθέριον Γκουτζίδην, μέ θέμα τόν ἐπαναπροσδιορισμόν τῆς ἀπό τό 1924 καί ἐντεῦθεν καθαράς Ὁμολογίας Πίστεως τῆς Γνησίας Ὀρθοδοξίας, ἡ ὁποία, μέ τά ἐσχάτως ἀλλεπάλληλα σχίσματα καί αἱρέσεις ἀλλά καί «ὁμολογίας» πολλῶν, «ἐπνίγη» ὡς ὁ καλός σῖτος ἀπό τά ζιζάνια.

Διά τοῦτο, μέ τήν Μητροπολιτικήν Σύνοδον τοῦ 2006, μέ Πρόεδρον τόν Μεσογαίας Κήρυκον, ἐπεμακρύναμεν τα ζιζάνια, ρίπτοντάς τα εἰς πῦρ, καί οὕτω ἔμεινεν ὁ σῖτος καθαρός. Ἤτοι ἐδέχθημεν, συνωμολογήσαμεν καί διεκηρύξαμεν ἅπαντες ὅσα ἀπ’ ἀρχῆς δέχεται ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί κατεδικάσαμεν ὅ,τι ξένον τυχόν παρεισέφρησεν ἐν Αὐτή.

Ἕνεκα ταύτης τῆς καθαράς Ὁμολογίας τοῦ 2006, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τό περιοδικόν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΝΟΗ» (Τόμος 17ος – 2006, σελ. 253 – 280) ἦλθον πρός τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν οἱ Ρουμάνοι, οἱ Κύπριοι, οἱ Κενυάται, οἱ Ρώσοι καί οἱ Λιβανέζοι, μετά τῶν ὁποίων διεξοδικῶς ἐσυζητήσαμεν περί τῆς Πίστεως καί κατελήξαμεν ἅπαντες καί ὁμοφώνως εις τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδοξίας, ἥτις διετρανώθη καί ἐπεσφραγίσθη διά τῆς Ὁμολογίας τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Οὕτω ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ἀφοῦ ἡνώθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησία, συνεκρότησαν καί τήν Πανορθόδοξον ἡμῶν Σύνοδον.

Κατόπιν συνεκροτήθη καί τό Συνοδικόν Δικαστήριον, τό ὁποῖον καθηκόντως ἐκάλεσεν εἰς ἀπολογίαν τούς ἐκτός Ἐκκλησίας σχισματικούς πρώην ὀρθοδόξους Ἐπισκόπους, ὅπως διορθώσουν τά κακῶς κείμενα αὐτῶν καί οὕτω λάβη χώραν ἡ ποθητή ἐπανένωσίς των ἐν τῇ Ἐκκλησία μέ τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν Πίστεως. Οὗτοι ὅμως περιεφρόνησαν καί δέν ἀνταπεκρίθησαν εἰς τό κάλεσμα. Οὕτω τό Ἀνώτατον Συνοδικόν δικαστήριον ἔκαμε τό καθήκον του καί προέβη κανονικῶς καί ὀρθοδόξως εἰς τήν πρέπουσαν καθαίρεσίν των.

Ἐσχάτως ὅμως ὁ ἱερεύς Εὐστάθιος Τουρλῆς ὁ ὁποῖος, καίτοι πτυχιοῦχος τῆς θεολογίας, παραμείνας εἰς τό Νικολαϊτικόν σχῖσμα τοῦ 2005, καί «χειροτονημένος» εἰς ἐπίσκοπον Πατρῶν ὑπό τῶν καθηρημένων καί εἰς τήν τάξιν τῶν μοναχῶν εὑρισκομένων Νικολαϊτῶν, ἐπλεύρισεν τόν Μεσογαίας Κήρυκον καί τεχνηέντως τόν ἀπεμάκρυνεν ἀπό τούς ἀξίους καί σταθερούς συνεργάτας του καί τόν προώθησεν πρός τούς προδότας τῆς Ὀρθοδοξίας καθηρημένους Παχώμιον καί Γαλακτίωνα μέ ἀποτέλεσμα νά πράξη οὗτος τό μέγιστον πνευματικόν ἔγκλημα, ἤτοι

νά ἀρνηθῆ τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν του, νά ἐμπτύση ἐπί τῆς Ὁμολογίας Πίστεως τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς αὕτη ἐπαναπροσδιωρίσθη καί διετρανώθη τό 2006, καθώς καί νά ἀμφισβητήση καί τῆ οὐσία νά καταργήση τό Κανονικόν Συνοδικόν Δικαστήριον, τό καταδικάσαν καί καθαιρέσαν τούς Νικολαΐτας ἐπισκόπους ἐκ τῶν ἱερατικῶν ἀξιωμάτων των, καταργῶν οὕτω τόν εαὐτόν του καί τούς ὀρθοδόξους συνεπισκόπους του, οἱ ὁποῖοι τό συνεκρότησαν. Ἐν συνεχεία δέ ἄνευ οὐδεμιᾶς κανονικής διαδικασίας ἐπιστροφῆς αὐτῶν εἰς τήν ὀρθόδοξον γραμμήν, πλήν μόνον διά τῆς ὑπογραφῆς του εἰς οἰκουμενιστικότατα κείμενα, ὅπως τά «Πρακτικά Διαλόγου» καί τόν περιβόητον «Τόμον Ἑνώσεώς» των, συμπεριλαμβανομένου καί μιᾶς «Κοινῆς Ὁμολογίας Πίστεως», ἡνώθη μετά τῶν καθηρημένων Νικολαϊτῶν Παχωμίου καί Εὐσταθίου, προσχωρῶν καί ὑποτασσόμενος εἰς αὐτούς, παρασύρον εἰς τάς ἐνεργείας του ταύτας καί τούς συνεπισκόπους του.

Τό παρόν ἐγχειρίδιον ἀναλύει διεξοδικῶς καί ἁγιοπατερικῶς τά κοινά ἐκεῖνα ἔγγραφα τά ὁποῖα ὑπεγράφησαν παρά τῶν «ἑνωθέντων» Νικολαϊτῶν καί τῆς Συνόδου Κηρύκου «ἐπισκόπων» τήν 26ην και 27ην Ἰανουαρίου 2019, καταδεικνύοντας, ἐκτός τῶν προαναφερθέντων, τάς πτώσεις καί τάς νέας αἱρέσεις τάς ὁποίας ἐκήρυξαν καί ἐφήρμοσαν ἐν τῆ πράξη μέ τήν «ἕνωσίν» των αὕτη.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τήν 27ην Ἰανουαρίου 2019 ἐπραγματοποιήθη ἕνα «ἑνωτικόν» συλλείτουργον Ἀρχιερέων εἰς τά Ἑξαμίλια Κορινθίας. Εἰς τό ἐν λόγῳ συλλείτουργον ὑπεγράφη μεταξύ τῶν Ἀρχιερέων τῆς πρώην Πανορθοδόξου ἡμῶν Συνόδου καί τῶν Νικολαϊτῶν «Ἐπισκόπων» Παχωμίου καί Εὐσταθίου, ἕνα κοινόν κείμενον μέ τίτλον «Τομος Ἑνώσεως», συμπεριλαμβανομένης εἰς αὐτό καί μίας «Κοινῆς Ὁμολογίας Πίστεως», ὡς ἐπισφράγισις καί ἐπιστέγασις τῆς ἑνώσεως αὐτῆς. Πρίν ἀπό αὐτό, τήν 10ην Ἰανουαρίου 2019, ὑπεγράφη ἐκ τῶν φερομένων ὡς «ἐπιτροπή διαλόγου», Ἐπισκόπων καί ἕνα ἀκόμη ἔγγραφο μέ τίτλον «Πρακτικόν Συνεδριάσεως Ἐπιτροπῶν Διαλόγου», τό ὁποῖον, ὡς ἰσχυρίσθησαν, εἶναι τό κείμενον ἐκεῖνο πού προηγήθη τῶν προαναφερομένων ἐγγράφων καί γενικά τῆς τελικῆς ἑνώσεώς των.

Ἐκ πρώτης ἀντιδράσεως θά μποροῦσε κανείς νά εἴπει ὅτι ὅλα αὐτά πού ἔλαβον χώραν εἰς τά Ἑξαμίλια Κορινθίας χάριν τῆς «εὐλογημένης ἑνώσεως» ὅπως τήν ἀποκαλοῦν, ὅπως ἐπίσης καί ὅλα ἐκεῖνα τά ἔγγραφα πού ὑπεγράφησαν διά τήν πραγματοποίησιν τῆς ἑνώσεως αὐτῆς, «ἔγιναν ἐξ' ἀγαθῆς προαιρέσεως καί μέσα εἰς ἕνα κλίμα ἀγάπης, χαρᾶς καί ἑνωτικῆς διαθέσεως πρός καταισχύνην τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος ἐπί πολλά ἔτη δημιουργεῖ μόνον μερισμούς καί σχίσματα εἰς τούς κόλπους τῶν παλαιοημερολογιτῶν, χωρίζοντας μεταξύ των συγγενεῖς καί οἰκογενείας, καί ποτέ δέν ἐπραγματοποιήθη μέ ἀγάπην κάτι ὑπό τῶν Ἐπισκόπων πρός διόρθωσιν τῶν σχισμάτων αὐτῶν, διά τό καλόν τῶν πιστῶν καί τήν πρόοδον τῆς χειμαζομένης Ἐκκλησίας, ὅπως ἔγινε σήμερα μέ τήν ἐν λόγῳ ἕνωσιν».

Πρίν περάσωμεν ὅμως εἰς τήν ἀναλυτικήν ἐπεξήγησιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω, θά πρέπει νά ἴδωμεν πῶς ἑρμηνεύεται ἡ λέξις «ἀγάπη» ἀπό τούς σημερινούς οἰκουμενιστάς «ἀγαπολόγους», εἴτε πρόκειται περί νεοημερολογιτῶν εἴτε περί παλαιοημερολογιτῶν οἰκουμενιστῶν, καί τί σχέσιν μπορεῖ νά ἔχει αὐτή ἡ προπαγανδιζομένη «ἀγάπη» των μέ τήν Ἐνυπόστατον Ἀγάπην καί Ἀλήθειαν πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

Ἡ Ἀγάπη λοιπόν, σύμφωνα μέ τήν γραπτήν παρακαταθήκην καί τάς διδαχάς τῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων, ποτέ δέν χωρίζεται ἀπό τήν Ἀλήθειαν. Ἡ Ἀγάπη εἶναι συνυφασμένη πάντοτε μέ τήν Ἀλήθειαν ἐν αὐτῷ τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὔτε εἶναι δυνατόν ποτέ νά στραφῇ αὕτη ἐναντίον τῆς Ἀληθείας. Διότι Ἀγάπη καί Ἀλήθεια εἶναι τό ἴδιον Πρόσωπον. Εἶναι ὁ Χριστός!

Ὁμιλοῦμε λοιπόν ἐδῶ, περί «διαλόγων ἀγάπης» μεταξύ μή κοινωνούντων Ἐπισκόπων. Ὅταν ὅμως αὐτοί οἱ «διάλογοι τῆς ἀγάπης» δέν συνυπάρχουν μέ τούς διαλόγους τῆς Ἀληθείας, ὅπου δεσπόζει μόνον ὁ Χριστός, ἡ Αὐτοαλήθεια, τότε αὐτοί καταλήγουν νά εἶναι θανάσιμοι παγίδες, αἱ ὁποῖαι ἀπομακρύνουν τούς ἐν λόγῳ Ἐπισκόπους καί τούς ἀκολουθοῦντας αὐτούς πιστούς, ἀπό τήν σωστικήν Κιβωτόν τῆς Ἐκκλησίας καί τήν σωτηρίαν.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος περί αὐτοῦ λέγει: «εἴ πού τήν εὐσέβειαν παραβλαπτομένην ἴδοις, μή προτίμα τήν ὁμόνοιαν τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἵστασο γενναίως ἕως θανάτου… τήν ἀλήθειαν μηδαμοῦ προδιδούς». Δηλαδή, ἄν ἰδῆς τήν εὐσέβειαν νά παραβλάπτεται ἀπό τούς σημερινούς Αρχιερεῖς καί τούς φαινομενικούς διαλόγους των πρός ἑνότητα, οἱ ὁποῖοι ὁμιλοῦν μόνον διά «ἀγάπην» καί «ὁμόνοιαν» δίχως τήν Ἀλήθειαν, νά μήν προτιμᾶς αὐτήν τήν ἀγάπην καί ὁμόνοιαν, τήν χωρισμένην ἀπό τόν Θεόν, ἀλλά προτίμα τήν Ἀλήθειαν, τόν Χριστόν (διότι ὅπου Χριστός ἐκεῖ καί ἡ Ἀγάπη, ἐκεῖ καί ἡ Ἀλήθεια ἐκεῖ καί ἡ ἀληθής Ὁμόνοια). Καί νά στέκεσαι εἰς αὐτό ἀνδρεῖος ἕως θανάτου μή δεχόμενος ποτέ νά προδώσης τήν Ἀλήθειαν αὐτήν.

Ποτέ ἡ Ἀγάπη δέν κατήργησε, δέν ὑπεβίβασε τό δόγμα, τήν Ἀλήθειαν τῆς Πίστεως. Ποτέ δέν παραμέρισε τήν Ἀλήθειαν χάριν μιᾶς κατ' ἐπίφασιν εἰρήνης. Γράφει περί αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Κρείττων γάρ ἐπαινετός πόλεμος εἰρήνης χωριζούσης Θεοῦ. Καί διά τοῦτο τόν πραΰν μαχητήν ὁπλίζει τό πνεῦμα, ὡς καλῶς πολεμεῖν δυνάμενον». Δηλαδή, καλύτερος εἶναι ὁ κατά Θεόν πόλεμος (ὅταν πολεμῆ κανείς τάς πλάνας καί τάς αἱρέσεις) παρά νά ἀναζητᾶ ψευδῆ εἰρήνην, ἡ ὁποία θά τόν χωρίση ἀπό τόν Θεόν καί τήν Ἀλήθειαν (διότι ἀποδέχεται τάς πλᾶνας αὐτάς καί αἱρέσεις πρός χάριν τῆς «εἰρήνης»).

Τό ἐπιχείρημα λοιπόν τῆς ἀγάπης, τό ὁποῖον κατά κόρον προεβλήθη καί διετυμπανίσθη ἀπό τούς διακατέχοντας τό διαβολικόν οἰκουμενιστικόν πνεῦμα, καί ὁμιλοῦμε διά πρώην ἡμῶν ἀδελφούς καί Ἐπισκόπους, ἀπεδείχθη μεγίστη πλάνη καί θανάσιμος παγίδα. Τοῦτο ἐφάνη καί ἀπό τό ἴδιον τό ἀποτέλεσμα τοῦ συγκεκριμένου προσφάτως γενομένου διαλόγου μεταξύ τῆς πρώην Πανορθοδόξου ἡμῶν Συνόδου καί τῶν Νικολαϊτῶν «Ἐπισκόπων», Παχωμίου καί Εὐσταθίου, ὁ ὁποῖος (διάλογος) ὡδήγησε ὄχι μόνον εἰς ἀρνητικά ἀποτέλεσματα, διαβρώνοντας ἐντελῶς τό ὀρθόδοξον φρόνημα τῶν πρώην ἡμετέρων Ἐπισκόπων - ὁδηγώντας τους εἰς συμβιβασμούς καί ἀνεπιτρέπτους ὑποχωρήσεις εἰς Ἐκκλησιολογικά ζητήματα - ἀλλά προεκάλεσε καί ἕνα ἀκόμη ὀδυνηρόν σχῖσμα εἰς τούς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖον, σύμφωνα μέ τόν Χρυσορρήμονα Ἅγιον, οὔτε αἷμα μαρτυρίου δύναται νά ἀποπλύνη. Ἀπέσχισαν ἑαυτούς ἐκ τοῦ καθόλου κορμοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διότι ὑπέκυψαν εἰς τόν παλαιοημερολογιτικόν οἰκουμενισμόν, ἐμίγησαν μετά τῶν σχισματοαιρετικῶν Νικολαϊτῶν, ἐπροπαγάνδισαν κατά ὀρθοδόξων ἀγωνιστῶν καί τέλος ἐβλασφήμησαν κατά τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἕνας ὅμως, Χάριτι Θεοῦ, Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος, ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου Σεβασμιώτατος Ἀμφιλόχιος, μέ τήν Χάριν καί τήν βοήθειαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ,

δέν ἠκολούθησεν, δέν συνέβαλεν, δέν συνήργησεν καί δέν συνυπέγραψεν τίποτε ἀπό ὅλα τοῦτα τά αἱρετικά, οἰκουμενιστικά καί προδοτικά, κατά τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, κείμενα, τά ὁποῖα καταδεικνύουν πλέον καί χαρακτηρίζουν τήν ἕνωσίν των αὐτήν καί θά τούς ἀκολουθοῦν διά παντός καί ἐς ἀεί πρός κατάκρισιν καί ἀπώλειάν των, ἐάν δέν διορθώσουν καί δέν ἐπιστρέψουν ἐν μετανοία ἐκεῖ ἀπό ὅπου ἐξῆλθον, εἰς τήν ἀμώμητον πίστιν, εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

«ΤΟΜΟΣ ΕΝΩΣΕΩΣ», «ΚΟΙΝΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ» ΚΑΙ «ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΥ»

Εἰς τό σημεῖον αὐτό, θά ἐξετάσωμεν μέ προσοχήν καί ὑπό τό πρίσμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Νομοκανονικῆς Τάξεως, ἄν αὐτή ἡ γενομένη «ἕνωσις» καί αὐτοῦ τοῦ εἴδους αἱ ἐνέργειαι καί πράξεις, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον χώραν τελευταίως, συμφωνοῦν μέ τήν δισχιλιετῆ ἐκκλησιαστικήν παράδοσιν καί πρακτικήν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἤ εἶναι ἀποτέλεσμα ἑνός κακεκτύπου οἰκουμενιστικοῦ σχεδίου, ὠργανωμένου ὑπό πλανωμένων καί παραστρατημένων ἐκ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀνθρώπων ἤ καί ἐγκαθέτων ἀκόμη, πολεμίων τῆς Μητρός ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἐπισημαίνομεν καί ἀναλύομεν ἐπί τῶν βασικωτέρων καί οὐσιαστικωτέρων σημείων τά τρία αὐτά οἰκουμενιστικά κείμενα, ξεκινώντας πρῶτον ἀπό τόν περιβόητον «Τόμον Ἑνώσεως» καί τήν ἐπισυναπτομένην εἰς αὐτόν, «Κοινήν Ὁμολογίαν Πίστεως».

Κατ' ἀρχάς, εἰς τήν ἐκκλησιαστικήν ἱστορίαν, «Τόμον Ἑνώσεως» καί «Κοινήν Ὁμολογίαν Πίστεως» συνέτασσον καί συνυπέγραφον μεταξύ των μόνον ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὅλοι μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐπειδή ὅμως, ἐνίοτε ἐδημιουργοῦντο ταραχαί καί διαφωνίαι εἰς θέματα ὄχι δογματικά ἀλλά Κανονικά, πρίν παγιωθῆ ἡ δυσάρεστος κατάστασις, ὑπέγραφον τά ἀνωτέρω κείμενα ὥστε νά ἐπέλθη ἡ κατά Χριστόν ἑνότης ἐν τῆ Ἐκκλησία. Τοιοῦτον παράδειγμα ἔχομεν καί ἐπί τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει εἰς γάμου κοινωνίαν διά τετάρτην φοράν καί διά τοῦτο ὁ Πατριάρχης Νικόλαος τόν ἀφώρισε. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐξώρισε τόν Νικόλαον καί εἰς τήν θέσιν του ἐτοποθέτησε τόν Εὐθύμιον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλυσε τόν ἀφορισμόν. Διά τόν λόγον αὐτόν διηρέθησαν εἰς δύο, τόσον οἱ Ἀρχιερεῖς ὅσον καί ὁ πιστός ὀρθόδοξος λαός. Ἀργότερον, τό 992 μ.Χ, συνεκροτήθη Σύνοδος ὀρθοδόξων, ἡ ὁποία ἐνομοκανόνισε τό θέμα τῆς τεταρτογαμίας ὑπογράφοντας κι ἕναν κοινόν «Τόμον Ἑνώσεως». Τόν ὠνόμασαν «Τόμον Ἑνώσεως», διότι ἡνώθησαν καί συμφιλιώθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς

καί ὁ λαός, οἱ ὁποῖοι ἦσαν χωρισμένοι ἐξαιτίας τῆς τεταρτογαμίας τοῦ Λέοντος. Δηλαδή ἐτακτοποιήθη ἕνα Κανονικόν θέμα, τό ὁποῖον ἀπησχόλει τούς ἐντός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἀρχιερεῖς καί πιστούς.

Εἰς τήν παροῦσαν ὅμως, περίπτωσιν τῶν Νικολαϊτῶν, δέν ἔχομε νά κάνωμε ἁπλῶς μέ ἕνα Κανονικόν θέμα, τό ὁποῖον θά ἠμποροῦσε ἡ Ἐκκλησία νά ξεπεράση μέ ἕναν «Τόμον Ἑνώσεως» καί μέ μίαν «Κοινήν Ὁμολογίαν Πίστεως», ἀλλά ἔχομεν σχισματοαίρεσιν. Ἔχομεν βλασφημίας κατά τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἔχομεν καταδεδικασμένον ὑπό τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου σχῖσμα, ἔχομεν καθαιρέσεις ὑπό τοῦ Ἀνωτάτου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἔχομεν ἐπισκόπους μέ αἱρετικά φρονήματα καταδεδικασμένα ἐπί Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἔχομεν ἀντικανονικήν παραίτησιν ἀρχιεπισκόπου καί τοποθέτησιν εἰς τόν θρόνον μοιχεπιβάτου καί ἀμετανοήτου αἱρετικοῦ καί καταχραστοῦ ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἔχομεν καταστροφικήν ἐπέμβασιν εἰς ξένην Μητρόπολιν διαλύοντας Μονήν, μοναχούς καί ἐνορίαν καί ἄλλα πολλά καί διάφορα, τά ὁποῖα μόνον μέ τήν εἰλικρινῆ μετάνοιαν τῶν προκαλεσάντων αὐτά, καί ἐκτός ἐκκλησίας εὑρισκομένων, πρώην ἐπισκόπων, θά ἠμποροῦσε νά ἐπέλθη ἡ κατά Χριστόν ἑνότης, κι ὄχι μέ ἕναν ἀπροϋπόθετον καί ἀσύμβατον συμβιβασμόν ὑπογράφοντας ἕναν ἀντιεκκλησιαστικόν, οἰκουμενιστικόν καί ἄνευ προηγουμένου, «Τόμον Ἑνώσεως».

«ΤΟΜΟΣ ΕΝΩΣΕΩΣ»

Ἄς ἔλθωμεν ἐπί τῆς οὐσίας τοῦ περιβοήτου «Τόμου Ἑνώσεως».

Πρῶτον. Εἰς τόν ἐν λόγω αἱρετικόν αὐτόν «Τόμον Ἑνώσεως» ἀρχικῶς παρατηροῦμεν ὅτι ἀρκετάς φοράς ὁ συντάκτης ἤ οἱ συντάκται τοῦ κειμένου, οἱ ὁποῖοι ἀδιαμφισβητήτως διακατέχονται ὑπό οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος, ἀναφέρονται εἰς «δύο πλευράς», αἱ οποῖαι ἐκπροσωποῦνται ὑπό τῶν παρισταμένων Ἀρχιερέων, καί δέν ὑπάρχει καμία νύξις περί τῆς Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δύναται νά δεχθῆ οἰκονομικῶς εἰς τούς κόλπους Της τά μετανοημένα πρώην σχισματικά μέλη Της. Δηλώνεται ἀνερυθριάστως καί χωρίς φόβον Θεοῦ ὅτι ὑπάρχουν δύο Σύνοδοι, δηλαδή ἡ Πανορθόδοξος καί ἡ «σύνοδος» τῶν Παχωμίου καί Εὐσταθίου, προσδιορίζοντας τοιουτοτρόπως δύο «Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας» ἐν Ἑλλάδι, αἱ ὁποῖαι «χάριτι Θεοῦ» ἔρχονται πρός ἕνωσιν, πρᾶγμα πού σημαίνει τήν πλήρη κατάργησιν τοῦ Ἐκκλησιολογικοῦ δόγματος. **Ἐνεργεῖται πλέον ἐν τῆ πράξει ἡ αἱρετική καί οἰκουμενιστική θεωρία τῶν κλάδων καί ἐφαρμόζεται ἐπισήμως καί μέ παρρησίαν ὁ ἀντίχριστος παλαιοημερολογιτικός οἰκουμενισμός βλασφημώντας ἀναισχύντως κατά τοῦ Χριστοῦ καί κατά τῆς Μιᾶς καί Ἀδιαιρέτου Καθολικῆς καί Ἀπο-**

στολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ πλήρη ἀνατροπήν τοῦ ἐνάτου ἄρθρου τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως!

Μέ τήν ἕνωσίν των αὐτήν ὡς «δύο πλευραί», ὡς «δύο Σύνοδοι» ἤ ὡς «δύο ἐκκλησίαι» ἐν Ἑλλάδι, ὅπως οἱ ἴδιοι ἐκήρυξαν ἐπισήμως καί δημοσίως «γυμνῆ τῆ κεφαλῆ», ἐν μέσω Ἱεροῦ Ναοῦ εἰς τά Ἑξαμίλια Κορινθίας, εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεώς» των καί ὅπως ἐπίσης καταγράφουν καί εἰς τό «Πρακτικόν Διαλόγου» τῆς 10ης Ἰανουαρίου 2019, τό ὁποῖον θά ἀναλυθῆ εἰς τήν συνέχειαν διεξοδικῶς, κατεπάτησαν καί κατήργησαν διά τούς ἑαυτούς των ἀκόμη καί τήν 6/13-7-1983 Πράξιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ Ἑλλάδος περί καταδίκης τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ οἰκουμενισμοῦ. Εἶναι, κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Κύριος, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου, μέ Πρόεδρον αὐτῆς τόν ἐπίσκοπον πρώην Μεσογαίας Κήρυκον, οἱ πρῶτοι πού ἐφήρμοσαν τόν παλαιοημερολογιτικόν οἰκουμενισμόν ἐν τῆ πράξει (μέ τό «ἑνωτικόν συλλείτουργον») ἀπό τό 1924 καί ἐντεῦθεν, εἰς τήν Ἑλλάδα, καί οἱ πρῶτοι πού κατεπάτησαν Συνοδικάς Ἀποφάσεις, ὅπως ἡ 6/13-7-1983 Πράξις τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὥστε νά φθάσουν νά καταλύσουν τελείως διά τούς ἑαυτούς των τό ἔνατον ἄρθρον τοῦ συμβόλου τῆς Πίστεως περί τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας! Εἴθε νά ἀντιληφθοῦν τό μεγάλο αὐτό ἔγκλημα, τό ὁποῖον διεπράχθη κατά τῆς Μητρός ἡμῶν Ἐκκλησίας καί σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς Κανόνας νά ἐπανορθώσουν.

Παραθέτομεν τήν καταδίκην τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ οἰκουμενισμοῦ ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τό 1983, Πράξιν, ἡ οποία κατεπατήθη ὑπό τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου, τήν 27ην Ἰανουαρίου 2019, πρός ἐνημέρωσιν:

«ΠΡΑΞΙΣ 6/13-7-1983 ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΘΕΜΑ: "Καταδίκη τοῦ λεγομένου «παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ».

Η Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ Αὐτῆς τῆς 13-7-83 ἐπελήφθη τοῦ θέματος τοῦ λεγομένου "παλαιοημερολογιτικοῦ οἰκουμενισμοῦ" καί ΛΑΒΟΥΣΑ ΥΠ᾿ ΟΨΙΝ **α) Ὅτι ὁ λεγόμενος "παλαιοημερολογιτικός οἰκουμενισμός" διδάσκει διδασκαλίαν αὐτόχρημα αἱρετικήν, ἤτοι, <u>ὅτι ἅπασαι αἱ ἀκολουθοῦσαι τό παλαιόν ἡμερολόγιον, ὁμάδες ἤ παρατάξεις συναποτελοῦσι καί ἀνήκουσι εἰς τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καί ὅτι ἐπιβάλλεται ἕνωσις αὐτῶν νοουμένη κατά οἰκουμενιστικήν ἀντίληψιν καί οὐχί κατά τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν καί Ἐκκλησιολογίαν</u>. β) Ὅτι ὁ "παλαιοημερολογιτικός οἰκουμενισμός" εἶναι καρπός καί συνέπεια τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ, τῆς παναιρέσεως τοῦ αἰῶνός μας, ὅστις ἐπιχειρεῖ διά τῶν κατατμήσεων καί διαιρέσεων καί τῆς ἐκκλησιολογικῆς συγχύσεως νά παραχαράξῃ τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν καί νά εἰσαγάγῃ καί εἰς τήν Ἀκαινοτόμητον Ἐκκλησίαν τήν αἱρετικήν ταύτην διδασκαλίαν, ἵνα οὕτω πλήξῃ Αὐτήν. γ) Ὅτι ὁ αἰών, τόν ὁποῖον διανύομεν, εἶναι αἰών γενικῆς ἀποστασίας καί ἐκκλησιολογικῆς συγχύσεως, τήν ὁποίαν ἐδημιού-**

ργησεν ὁ ἀντίχριστος Οἰκουμενισμός, ἡ δέ κρισιμότης τῶν καιρῶν, ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέρως συνεχῆ βίωσιν καί καθαράν Ὁμολογίαν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. δ) Ὅτι "τό τῆς ἐκλογῆς σκεῦος", ὁ θεῖος Παῦλος πᾶσιν ἡμῖν ἐντέλλεται: "Προσέχετε ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἥν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος", προαγορεύων, ὅτι "λῦκοι βαρεῖς μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου καί ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν" ἀναστήσονται ἐν μέσῳ τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, παρακελευόμενος γρηγορεῖν ἡμᾶς. ε) Ὅτι ἠγέρθησαν τινές λαλοῦντες διεστραμμένα, οἵτινες ἐπί ἀθετήσει τῆς Ὁμολογίας καί Ἐκκλησιολογίας τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί ἐπί καταφρονήσει τῶν θείων καί Ἱερῶν Κανόνων καί ἐν γένει τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Παραδόσεως κηρύττουσι γυμνῇ τῇ κεφαλῇ "παλαιοημερολογιτικόν Οἰκουμενισμόν", ἐπί ταραχῇ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως. Ἐπειδή ὁ "παλαιοημερολογιτικός οἰκουμενισμός" κατελέγχεται ὑπό τοῦ συντάγματος τῶν θείων καί Ἱερῶν Κανόνων καί εἶναι ξένον τι καί πολέμιον πρός τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν καί Ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Διά τοῦτο μετά τῶν ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν "ἀσπασίως τούς θείους καί Ἱερούς Κανόνας ἐνστερνιζόμενοι". ΕΝ ΑΓΙΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΑΠΟΦΑΙΝΟΜΕΘΑ: Α' Καταδικάζομεν καί κατακρίνομεν τόν λεγόμενον "παλαιοημερολογιτικόν οἰκουμενισμόν", ὡς ξένον καί ἀλλότριον τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας καί Ἐκκλησιολογίας τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Β'. Ἐν ἑνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ ὁμολογοῦμεν καί διακηρύσσομεν, ὅτι ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ οὕτως ἀποκληθεῖσα πρός διάκρισιν "ἀκαινοτόμητος", ἤ "Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ." εἶναι ἡ συνέχεια τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐξ ἧς ἀπεσχίσθησαν, ἀφ᾽ ἑνός μέν ἡ Καινοτόμος Νεοημερολογιτική Ἐκκλησία, διά τῆς εἰσαγωγῆς τῆς καταδεδικασμένης Παπικῆς Καινοτομίας, ἥτις εἰσήχθη ὡς Οἰκουμενισμός τό 1924, ἀφ᾽ ἑτέρου τά διάφορα παλαιοημερολογιτικά σχίσματα, ἅτινα ἐδημιουργήθησαν διά τῆς παραχαράξεως ὑπ᾽ αὐτῶν τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας τῆς ἀκαινοτομήτου Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Γ'. Αὕτη ἡ Ὀρθόδοξος Ὁμολογία -Ἐκκλησιολογία διετυπώθη καί διεκηρύχθη ἀπό τοῦ 1924, διεκηρύχθη δέ καί Συνοδικῶς τό ἱστορικόν ἔτος 1935. Ταύτην καί ἡμεῖς διαφυλάσσομεν, κηρύσσομεν καί ὁμολογοῦμεν. "Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν", τούς δέ ἀλλοτρίως φρονοῦντας, ἀλλοτρίους τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κηρύσσομεν. Δ'.Ὁμοφώνως ἀποδοκιμάζομεν καί αἴρομεν ἐκφράσεις ἤ διατυπώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀσχέτως ὑπό ποίας συνθήκας, ἤ ὑπό ποίων ἐγράφησαν, εἶναι ἀπαράδεκτοι ἐξ ὀρθοδόξου ἀπόψεως καί ξέναι πρός τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν καί Ἐκκλησιολογίαν, καί ὁρίζομεν, ὅπως τοῦ λοιποῦ, ἅτε παρεισφρύσασαι, εἴτε ἐξ ἀπροσεξίας, εἴτε διά τήν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, θεωροῦνται μή γεγραμμέναι.

Ἐν σωτηρίῳ ἔτει 1983, 13η Ἰουνίου (Ε.Η.) Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί + Ὁ Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Ἀνδρέας. + Ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος + Ὁ Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Ματθαῖος + Ὁ Βρεσθένης Λάζαρος + Ὁ Ἀργολίδος Παχώμιος + Ὁ

Φθιώτιδος Θεοδόσιος + Ὁ Σερβίων καί Κοζάνης Τῖτος Ὁ ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ + Ἱερομόναχος Κήρυκος Κοντογιάννης.»

Δεύτερον. Καταγράφεται εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεως» περί τῶν γενομένων χειροτονιῶν τῶν παρισταμένων Ἀρχιερέων, τό ἑξῆς: *«ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν, ἀπεφασίσθη ὅπως αἱ χειροτονίαι αὗται γίνουν δεκταί ΩΣ ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ΚΑΙ ΕΓΚΥΡΩΣ ΓΕΝΟΜΕΝΑΙ…»* (σελ. 14).

Ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ παρατηροῦμεν τᾶ ἑξῆς:

α) ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΣΥΝΕΚΛΗΘΗ Ἤ ΑΠΕΦΑΣΙΣΕΝ ἡ πρώην Πανορθόδοξος Σύνοδος, ὡς Ἀνώτατον Συνοδικόν Δικαστήριον, περί τῆς ἄρσεως τῆς καθαιρέσεως τοῦ «Ἀργολίδος» Παχωμίου, ὡς ΨΕΥΔΕΣΤΑΤΑ ἀναφέρεται εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεως»! Δέν ὑπάρχει ἀπό τήν πλευράν τοῦ πρώην Ἀργολίδος Παχωμίου διόρθωσις τῶν αἱρετικῶν ἐκείνων θέσεων καί πράξεων αἱ ὁποίαι ἐπέφερον τό ἐπάρατον σχίσμα τοῦ 2005 καί δι' ὅλα ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἐδημιούργησεν ὁ ἴδιος μετά τοῦ αἱρετικοῦ τότε ψευδοαρχιεπισκόπου Νικολάου, ὥστε νά ἀκολουθήση καί ἡ ἄρσις τῆς καθαιρέσεώς του διά Ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, τό ὁποῖον Ὀρθοδόξως καί Κανονικῶς ἐπέβαλεν τήν συγκεκριμένην καθαίρεσιν τό 2009. Ἐπίσης, δέν ὑπάρχει οὔτε νομοκανική αἰτιολόγησις περί τοῦ θέματος τῆς εἰσδοχῆς τοῦ «Πατρῶν» Εὐσταθίου ἐντός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τό πῶς δύναται νά γίνη δεκτή ἡ γενομένη ὑπό καθηρημένων σχισματοαιρετικῶν καί ἁπλῶν μοναχῶν χειροτονία του! Πῶς, λοιπόν, ἐπροχώρησαν εἰς τοιαύτην ἕνωσιν; Πῶς κατεπάτησαν κατ' αὐτόν τόν τρόπον τήν Κανονικήν Τάξιν τῆς Ἐκκλησίας καί ἐπροχώρησαν τά ἀνίερα σχέδιά των, ἀναγνωρίζοντας τούς ἐκ τῶν σχισματοαιρετικῶν προερχομένους καί χειροτονημένους ἁπλῶς καί μέ μίαν ὑπογραφήν των εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεως»…; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἁπλῆ. Ἐπροχώρησαν μέ τρόπον οἰκουμενιστικόν. Ἀνεγνώρισαν ὁ εἷς τόν ἄλλον καί ἐπῆλθε ἡ «ἑνότης». Ὄχι ὅμως ἑνότης κατά Χριστόν, ὡς ἰσχυρίζονται, ἀλλά κατά διάβολον!

Ἔγραφε κάποτε ὁ Μεσογαίας Κήρυκος περί τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ οἰκουμενισμοῦ καί περί αὐτῆς τῆς ἄνευ ὅρων καί προϋποθέσεων «ἀλληλοαναγνωρίσεως», τά ἑξῆς: «**Ὅσοι ὅμως, ἔχουν τά "ἴδια φρονήματα" (ὁμιλεῖ διά ἡμετέρους τότε Ἀρχιερεῖς) καί "τό ἴδιο πιστεύω" μέ τούς πέντε, ἄς πάνε κι ἄς προσπέσουν εἰς αὐτούς καί μετά δακρύων ἄς τούς παρακαλέσουν νά τούς δεχθοῦν. Τό ἴδιο ἄς ποιήσουν καί ὅσοι τυχόν πιστεύουν, ὅτι μέ μόνην τήν κενήν θεωρητικήν Ὁμολογίαν καί τήν «ἀλληλοαναγνώρισιν» μπορεῖ νά ὑπάρξη ἕνωσις μέ τούς Φλωριναίους. Ἄς σπεύσουν νά «ἀλληλοσυγχωρεθοῦν» καί νά «ἑνωθοῦν» μέ τούς φλωριναίους καί λοιπούς (σημ. …καί μέ τούς Νικολαΐτας), ὡς ἔχοντες «κοινήν ὁμολογίαν» καί «κοινήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν», καί νά ἀφήσουν ἥσυχον τήν Ἐκκλησία…. Ἄς καθαρίσουν λοιπόν τήν θέσιν τους καί ἄς μή θέλουν νά παρασύρουν τό σύνολον, διότι ἡ Ἐκκλησία, ὅσον κι ἄν δοκιμασθῆ, δέν θά χαθῆ, διότι μόνον ἄτομα χάνονται, διά τά ὁποῖα λυπᾶται ἡ Ἐκκλησία. Δέν χάνεται ἡ Ἐκκλησία, διότι "πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν"**

<u>Αὐτῆς.</u>» (Μεσογαίας Κήρυκος, Παλαιοημερολογιτικός Οἰκουμενισμός χθές καί σήμερα, σελ. 17). …Δυστυχῶς σήμερον ταῦτα πίπτουν ἐπί τῆς κεφαλῆς του!

β) Ἀπό τήν στιγμήν πού οἱ Αρχιερεῖς τῆς πρώην Πανορθοδόξου ἡμῶν Συνόδου ἀνεγνώρισαν - χωρίς προηγουμένας Συνοδικάς καί Δικαστικάς των Ἀποφάσεις, ἀλλά μόνον μέ τήν ὑπογραφήν των εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεως» - ὡς ΕΓΚΥΡΩΣ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ γενομένην τήν «χειροτονίαν» τοῦ «Πατρῶν» Εὐσταθίου, ἡ ὁποία ὅπως προανεφέραμε ἐτελέσθη ὑπό τῶν ΚΑΘΗΡΗΜΕΝΩΝ «Ἐπισκόπων» τῆς σχισματοαιρετικῆς Συνόδου τοῦ ἀμετανοήτου αἱρεσιάρχου, μοιχεπιβάτου καί βουλευματίου Νικολάου, **<u>κατ' αὐτόν τόν τρόπον γίνεται πράξις καί παίρνει ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ ἡ θεωρία τῶν αἱρετικῶν οἰκουμενιστῶν περί ὑπαρχούσης ἐνεργείας θείας χάριτος καί εἰς τούς ἐκτός Ἐκκλησίας εὑρισκομένους!</u>** [Εἰς τούς αἱρετικούς καί σχισματικούς δέν ὑφίστανται μυστήρια διότι δέν ἐνεργεῖ εἰς αὐτούς ἡ Θεία Χάρις – Α' Κανών τοῦ Μ. Βασιλείου]

Ὑβρίζουν, λοιπόν, κατ' αὐτόν τόν τρόπον καί καταδιώκουν πρός ἀφανισμόν τήν Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Βεβαίως, τό μόνον τό ὁποῖον κατορθώνουν, εἶναι νά ἀποκόπτωνται οἱ ἴδιοι ἐξ Αὐτῆς, ὡς σεσηπότα καί μολυσμένα μέλη!

Τρίτον. Ἀναφέρεται εἰς τόν "Τόμον Ἑνώσεως", δια τήν περίπτωσιν τῆς οἰκονομίας τῶν «δύο πλευρῶν», τό ἑξῆς: "*…ἐλάβομεν ὑπόψιν… τό παράδειγμα τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἱ ὁποῖοι ἐδέχθησαν τούς ἐκ τῶν εἰκονομάχων ἐπισκόπους μέ μόνην τήν ἀποδοχήν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου περί τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων*" (σελ. 14).

Κατ' ἀρχάς, συμφώνως μέ τήν ἐκκλησιαστικήν ἱστορίαν, παρατηροῦμεν τό ἑξῆς. **Οἱ τότε εἰκονομάχοι Ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεψαν ἐν μετανοίᾳ εἰς τήν Ἐκκλησίαν, δέν ἀπεδέχθησαν ἁπλῶς τήν Ἀπόφασιν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὥστε νά γίνουν δεκτοί ὑπό τῶν Ὀρθοδόξων ἀλλά, ἀφοῦ ΑΠΕΡΡΙΨΑΝ πρῶτον καί ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΑΝ ΓΡΑΠΤΩΣ τήν δεινήν αἵρεσιν τῆς εἰκονομαχίας, εἰς τήν συνέχειαν ὑπέγραψαν ἅπαντες καί ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ – ΛΙΒΕΛΛΟΝ ἐπιστροφῆς των εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί εἰς τήν Ὀρθόδοξον πίστιν ἐνώπιον ἁπάντων τῶν Ὀρθοδόξων τότε Ἐπισκόπων, ἐπιρρίπτοντας μάλιστα ΑΡΑΣ καί ΑΝΑΘΕΜΑΤΑ εἰς τούς ἑαυτούς των εἰς περίπτωσιν μελλοντικῆς ἐπιστροφῆς των εἰς τήν αἵρεσιν…! Ἐνεργήθη, λοιπόν, κάτι παρόμοιον ὑπό τῶν δύο Νικολαϊτῶν «Ἐπισκόπων» Παχωμίου καί Εὐσταθίου <u>ὥστε νά δυνάμεθα νά ὁμιλοῦμε περί οἰκονομίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς αὐτούς;</u> …Οὔτε κατά διάνοιαν!**

Εἰς τό σημεῖον ὅμως αὐτό τοῦ «Τόμου Ἑνώσεως», ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου, προσπαθεῖ καί ἐπιτυγχάνει τό ἀκριβῶς ἀντίθετον. Νά ὑποβιβάση, δηλαδή, καί νά ἐντάξη, τούς κατά πάντα τότε ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς τῆς Πανορθοδόξου, εἰς τήν θέσιν τῶν τότε αἱρετικῶν εἰκονομάχων, τοποθετώντας ταυτοχρόνως εἰς τήν θέσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων, τόν Γέροντα Παχώμιον [ἐξ' οὗ καί τό «*…ἀπεδέχθημεν τήν πατρικήν σύστασιν καί πρόσκλησιν τοῦ πολιοῦ ἐπισκόπου Ἀργολίδος Παχωμίου…*» (σελ. 6)] ὁ ὁποῖος ὡς ἄλλος «Μέγας Βασίλειος» καλεῖ ὅλους νά ὀρθοδοξήσουν καί

νά ἐπιστρέψουν ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου κατ' αὐτόν ἐξῆλθον, δηλαδή εἰς τό Νικολαϊτικόν σχίσμα! Τό παράδοξον καί ἀδιανόητον, δι' ὅλους ἡμᾶς τούς ὀρθοδόξως φρονούντας καί λογικῶς σκεπτομένους εἶναι τό διατί κανείς ἐκ τῶν παρευρισκομένων πρώην Ἀρχιερέων δέν ἀντέδρασε κατά τῆς προδοσίας ταύτης καί δέν ἀπεχώρησε ἀπό τό ἀνίερον ἐκεῖνο συλλείτουργον ἀλλά ἅπαντες παρέμειναν καί ἐδέχθησαν ἀσυζητητί ὅλα ταῦτα, προδίδοντας τούς ἑαυτούς των, ἀλλά καί ὅλους ἡμᾶς οἱ ὁποῖοι τούς ἐπιστεύσαμεν καί ἀκολουθήσαμεν ὅλα τά προηγούμενα ἔτη…!

Ἀξίζει εἰς τό σημεῖον αὐτό νά σημειωθῆ καί τό ἑξῆς. Εἰς τήν ἐκ τῶν ὑστέρων προσπάθειάν των νά δικαιολογήσουν τήν ἕνωσίν των αὐτήν, οἱ πρώην ἡμῶν ἐπίσκοποι, ἀναφέρονται καί εἰς τήν περίπτωσιν τοῦ Ἁγίου Ἀνατολίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ὁποῖος ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος ὑπό τοῦ αἱρετικοῦ Διοσκόρου καί εἰς τήν συνέχειαν, ἀφοῦ μετενόησεν ὁ ἴδιος διά τήν αἵρεσίν του καταδικάζοντας καί τόν Διόσκορον, ἡ Ἐκκλησία ἔκανε δεκτή τήν μετάνοιάν του καί τόν ἐνέταξε μετά τῶν ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων. Μέ τό παράδειγμά των τοῦτο, προσπαθοῦν νά δικαιολογήσουν ὅτι δῆθεν καί ἡ Ἐκκλησία σήμερον συμπεριεφέρθη ἀναλόγως εἰς τήν περίπτωσιν τοῦ Εὐσταθίου καί τῆς ὑπό τοῦ αἱρεσιάρχου Νικολάου χειροτονίας του. Συμφώνως, ὅμως, μέ τόν «Τόμον Ἑνώσεώς» των, καί ὅπως προκύπτει ἐκ τῶν πραγμάτων (βλ. «Πρακτικόν Διαλόγου 10ης Ἰανουαρίου» κ.ἄ.), δέν ἐπέστρεψεν ὁ «Ἀνατόλιος» (Εὐστάθιος) ἀπό τόν «Μονοφυσιτισμόν» (Νικολαΐτας) εἰς τήν ὀρθοδοξίαν, ὡς προπαγανδίζουν μέ τό ἀτυχές παράδειγμά των, ἀλλά σύσσωμος, ἡ πρώην ὀρθόδοξος Ἱεραρχία τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου ὑπετάγησαν εἰς τούς Νικολαΐτας διά μέσω τῶν Γέροντος Παχωμίου καί Εὐσταθίου, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἀπεδέχθησαν ὅτι ἐπεῖχον θέσιν αἱρετικῶν ἐπιστρεψάντων, ὅπως ἐδήλωσεν ὁ Ἅγιος Ἀνατόλιος, ἀλλά τό ἀκριβῶς ἀντίθετον.

Ἀπόδειξις περί τούτου, τοῦ φρονήματος δηλαδή τῶν δύο Νικολαϊτῶν «ἐπισκόπων» ἔναντι τοῦ πρώην Μεσογαίας Κηρύκου, καί διά νά ἐπιβεβαιωθεῖ ὅτι ὄντως προσεχώρησεν ὁ δεύτερος καί δι' αὐτοῦ ὁλόκληρος ἡ πρώην Πανορθόδοξος Σύνοδος εἰς τήν «Σύνοδον» τῶν δύο Νικολαϊτῶν, εἶναι ἡ δήλωσις καί ἡ ὁμολογία τοῦ ἰδίου τοῦ κ. Εὐσταθίου εἰς τό παρελθόν, ὅταν διεσαφήνιζεν εἰς μίαν ἐπιστολήν - ἀπάντησίν του πρός ἀδελφόν τινά Κωνσταντῖνον εἰς Αὐστραλίαν ὅτι ὁ Μεσογαίας Κήρυκος διέκοψε πᾶσαν κοινωνίαν μέ τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς τήν ὁποία ἐκεῖνος ἦτο καί εἶναι πιστόν μέλος, θέτοντας κατ' αὐτόν τόν τρόπο τόν τότε Μεσογαίας Κήρυκον εἰς τήν «πλευράν» τοῦ σχίσματος ὅπου χρήζει ἐπιστροφῆς! **Ἔγραφε, λοιπόν, ὁ κ. Εὐστάθιος: «…Ὅσον γιά τήν παρουσία τοῦ Σεβ. Κηρύκου στήν συνάντησίν μας αὐτή, ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, δέν εἶναι τό κατάλληλον πρόσωπον διά νά συμβάλλει στήν ἑνότητα τοῦ πληρώματος τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, ΑΦΟΥ Ο ΙΔΙΟΣ ΔΙΕΚΟΨΕ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΕΙΜΑΣΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕΛΗ ΠΙΣΤΑ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΑ…!**» (Ο.Π. τόμος 2012, σελ. 137).

Ὅπως διαπιστώνουμε λοιπόν, δέν ὑπάρχει καμμία ἀπολύτως ὁμοιότης, ἡ περίπτωσις τοῦ Ἁγίου Ἀνατολίου, τήν ὁποία ἐπικαλοῦνται, μέ τήν παροῦσα σημερινή κατάστασιν.

Τέταρτον. Ἀναγινώσκομεν, ἐν συνεχεία, εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεως» τά ἑξῆς: «*…ἀπεδέχθημεν τήν πατρικήν σύστασιν καί πρόσκλησιν τοῦ πολιοῦ γέροντος ἐπισκόπου Ἀργολίδος Παχωμίου ὅπως συμπορευθῶμεν ἐνώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ καί ἀφ' ἑνός μέν νά παρακαλέσωμεν τό ἄπειρον ἔλεος Αὐτοῦ διά τήν συγχώρησιν ὅσων ἕκαστος ἡμάρτομεν…*», καί παρακάτω τά ἑξῆς: «*...λαβόντες ὑπόψιν τόν προφητικόν λόγον, «ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν…», …ἐθέσαμεν ἅπαντες ὁμοῦ καί ἀπό κοινοῦ τό ἔργον καί τάς ἐνεργείας ἡμῶν εἰς τήν κρίσιν τοῦ Πανσόφου Δομήτορος καί Κυβερνήτου τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, εἰδότες ἐναργῶς ὅτι ὁ Δίκαιος Κριτής καί Φιλεύσπλαγχνος Πατήρ ἡμῶν, ὡς ὁ "ἐτάζων καρδίας καί νεφρούς" (Ψαλμ. 7, 10) καί προγνωρίζων τήν πρόθεσιν, τήν βούλησιν καί τήν ἐνέργειαν ἑκάστου ἀνθρώπου, θά ἀποδώση δικαίαν καί φιλάνθρωπον κρίσιν διά τάς πράξεις καί τάς παραλείψεις ἑκάστου ἐξ ἡμῶν*» (σελ. 7).

Εἰς τό συγκεκριμένον ἀπόσπασμα δεικνύεται ἡλίου φαεινότερον ὅτι ἡ παραδοχή αὕτη γενικῶν ἀνομιῶν καί ἀδικιῶν των καί ἡ γενική αὕτη δῆθεν μετάνοια τῶν ἡμαρτημένων, γίνεται διά νά μή ζητήσουν συγχώρησιν διά τάς ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑΣ πλάνας, αἱρέσεις καί βλασφημίας κατά τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, αἱ ὁποῖαι ἐπέφερον τό σχίσμα τοῦ 2005. Μέ τόν τρόπον τοῦτον ὑπεκφεύγουν τήν ταπείνωσιν καί τήν ἀληθινήν μετάνοιαν, τήν ὁποίαν θά ἔπρεπε νά ἐπιδείξουν, ὡς ὤφειλον, οἱ ἐκτός Ἐκκλησίας Παχώμιος καί Εὐστάθιος. Ἀνέμειξαν ἑαυτούς, οἰκουμενιστικά, μετά τῶν ὄντως τότε Ὀρθοδόξων Ἀρχιερέων, ἐπιζητώντας ὅλοι ὁμοῦ μίαν γενικήν δῆθεν συγχώρησιν τῶν ἡμαρτημένων! Ὀρθόδοξοι μετά αἱρετικῶν! Φῶς μετά σκότους! Ἀλήθεια μετά ψεύδους! Ὅλοι ὁμοῦ ἐπιζητοῦν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ! Μέ τόν τρόπον αὐτόν τῆς συμμείξεως, οἱ Παχώμιος καί Εὐστάθιος ἐπιτυγχάνουν τό ἐπιδιωκόμενον. Νά μή φανῆ ὅτι οἱ δύο οὗτοι εἶχον συνεργήσει εἰς τό σχίσμα τοῦ 2005 καί τώρα εὑρίσκοντο ἐκτός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πρᾶγμα τό ὁποῖον οὐδέποτε ἐπίστευσαν καί οὐδέποτε παρεδέχθησαν.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω, ὅμως κειμένου προκύπτουν ἐξῖσου σημαντικαί παρατηρήσεις καί ἐρωτήσεις καί διά τούς ἡμέτερους Ἀρχιερεῖς τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου. Καί ἐρωτῶμεν: Διά ποῖα θέματα καί ἐνεργείας των ἀμφιβάλλουν καί οἱ Αρχιερεῖς τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου καί διά ποίας ἁμαρτίας, ἀνομίας καί ἀδικίας των ὁμιλοῦν καί ζητοῦν τήν συγχώρησιν καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ μετά τῶν Παχωμίου καί Εὐσταθίου; Σίγουρα δέν ὁμιλοῦν περί προσωπικῶν ἀδυναμιῶν καί ἀνθρωπίνων σφαλμάτων, ἀλλά διά πράξεις, ἐνεργείας καί σφάλματα εἰς ἐκκλησιολογικόν πεδίον, τά ὁποῖα ἅπτονται τῆς πίστεως καί τοῦ ἀγῶνος. Σφάλματα τά ὁποῖα προφανῶς εἰς τό παρελθόν θά ἐπέφερον μέχρι καί σχίσματα εἰς τούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Τί τό αἱρετικόν, λοιπόν, ἐκήρυττον καί τί ἁμαρτίας καί ἀδικίας διέπραττον οἱ πρώην ἡμῶν Ἐπίσκοποι ἐπί θεολογικῶν καί δογματικῶν θεμάτων ὥστε νά ζητοῦν σήμερον συγχώρησιν; Ἐξ ὅσων γνωρίζομεν καί εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅλα τοῦτα τά χρόνια, δέν ἠγωνίζοντο διά τίποτε ἄλλο παρά διά νά εὑρίσκωνται πάντοτε ἐπί σκοπόν, νά ἐλέγχουν καί νά καταδεικνύουν τά κακῶς κείμενα, νά καταδικάζουν τάς πλάνας καί τάς αἱρέσεις τῶν ξεστρατημένων ἐκ τῆς

ὀρθοδόξου πίστεως πρώην ἀδελφῶν των Ἐπισκόπων καί νά προφυλάττουν τό ποίμνιόν των ἀπό τούς αἱρετικούς «λυκοποιμένας», ὅπως ἀκριβῶς ἔπραττον καί οἱ ἅγιοι, ὁμολογηταί καί θεοφόροι ἡμῶν Πατέρες, ἀνά τούς αἰῶνας. Διατί, λοιπόν, θέτουν ἑαυτούς εἰς τήν ἰδίαν «μοίραν» μέ τούς ἐκτός Ἐκκλησίας εὑρισκομένους, βλασφήμους καί καθηρημένους ἐκ τοῦ Ἀνωτάτου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, Παχώμιον καί Εὐστάθιον, τούς ὄντως ἡμαρτηκότας καί ξεστρατημένους, βλασφημώντας κατ᾽ αὐτόν τόν τρόπον τήν ἀποστολήν των καί τήν πρώτην καλήν των ὁμολογίαν; Διατί ἐνσπείρουν ἀμφιβολίας διά τήν καλήν πορείαν τοῦ ἀγῶνος τῶν περασμένων ἐτῶν; <u>Ἐξ ἄλλου πότε ἠκούσθη ὅτι νομιμοποιεῖται ἐξομολόγησις καί συγχώρησις ἐνώπιον εἰκόνος καί οὐχί πνευματικοῦ πατρός;</u>

Αἱ ἀπαντήσεις, δυστυχῶς, εἰς ὅλα ταῦτα, ἀπορρέουν ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐνεργειῶν των αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον ξεκινήσει ἀπό τό 2015 μέ τήν τότε Συνεδρίασιν τῆς 25ης Νοεμβρίου, ὅπου ἐταυτίσθησαν κατά πάντα μετά τῆς σχισματοαιρέσεως τῶν Νικολαϊτῶν, θέτοντας ἑαυτούς εἰς κοινήν πλέον τροχιάν μετ᾽ αὐτῶν, καί ἐτελείωσαν τό 2019 μέ τό «ἑνωτικόν συλλείτουργον» τῆς 27ης Ἰανουαρίου. Καί ὅλα ταῦτα, κατ᾽ ἐντολήν καί ἀπαίτησιν τῶν οἰκουμενιστικῶν κέντρων, μέ σκοπόν νά γίνη ὅπως ἔγινε αὕτη ἡ ἕνωσις διά νά χτυπηθῆ δι᾽ ἄλλην μίαν φοράν ἡ Ἐκκλησία καί ἡ Ἀποστολική διαδοχή μήπως καί ἐξαλειφθῆ. Οἱ ὀρθόδοξοι νά ἀναμιχθοῦν μετά τῶν αἱρετικῶν διά νά μήν ὑπάρχη οὔτε νά ἀκούγεται εἰς τόν κόσμον ἡ Ὀρθοδοξία. Καί ὄντως, ἐπραγματοποιήθησαν ὅλα ταῦτα ἀπό τούς πρώην ἀδελφούς ἡμῶν καί Ἐπισκόπους, δίχως νά λογαριασθῆ ἡ καθαρά Πίστις, ἡ Ὁμολογία καί ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησιολογία. Ἐπραγματοποιήθησαν μέ τόν πλέον οἰκουμενιστικόν τρόπον ὅπως ἐξ ἀρχῆς ἐπροπαγάνδιζον καί οἱ ἴδιοι οἱ πρώην ἡμῶν ἀδελφοί ἰσχυριζόμενοι: «Δέν μᾶς χωρίζει τίποτε μέ τούς Παχώμιον καί Εὐστάθιον (καί κατ᾽ ἐπέκτασιν καί μέ τούς Νικολαΐτας). Ἔχομεν τό ἴδιον πιστεύω…!»

Ἤνοιξαν, λοιπόν, τόν δρόμον εἰς μία νέαν κατάστασιν, εἰς μίαν νέαν ἐποχήν οἰκουμενιστικῶν ἑνώσεων, πρᾶγμα πού δέν εἶχον καταφέρει νά διαπράξουν ἀκόμη καί οἱ πιό μεγάλοι σύγχρονοι αἱρετικοί οἰκουμενισταί.

Πέμπτον. Συνεχίζομεν ἐπί τοῦ «Τόμου» διαβάζοντας τά ἑξῆς: «*Εἰδικώτερον δέ περί τῶν δύο θεμάτων τά ὁποῖα ἀπετέλεσαν αἰτίαν προστριβῶν καί μερισμῶν εἰς τό παρελθόν, ἤτοι περί τῶν ἱερῶν εἰκόνων καί περί τῆς «κοινωνίας» τῶν τριῶν θείων Προσώπων,…*» (σελ. 10).

Ἐπί τοῦ συγκεκριμένου ἀποσπάσματος ὀφείλομεν νά ἐπισημάνωμεν τά ἑξῆς: Συνυπογράφοντες τήν παραπάνω θέσιν οἱ Ἐπίσκοποι τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου ταυτίζονται πλήρως μέ τάς θέσεις τῶν Νικολαϊτῶν καί μέ τήν στάσιν των ἀπέναντι εἰς τούς ὀρθοδόξους τήν περίοδον 2005. Πραγματικαί βασικαί αἰτίαι τῶν δύο τελευταίων σχισμάτων («μερισμῶν») δέν ὑπῆρξαν αἱ δύο προαναφερόμεναι ὑπ᾽ αὐτῶν ὡς αἰτίαι, διότι, διά τό σχίσμα τοῦ 1995, ἀλλά καί δι᾽ αὐτό τοῦ 2005, αἱ βασικαί καί οὐσιαστικαί αἰτίαι ἦσαν διαφορετικαί. Ἀλλά εἰς τήν προσπάθειάν των, οἱ ἐκπεσόντες τότε πρώην Ἐπίσκοποι καί σύμβουλοι αὐτῶν, νά

ἀποπροσανατολίσουν καί πλανήσουν τούς ἁπλοϊκούς πιστούς, ἐφηῦραν τό περί εἰκόνων θέμα τό 1995, ὁμιλῶντας καί προπαγανδίζοντας συνεχῶς περί «εἰκονομαχίας» ἐν τῇ Ἐκκλησία καί τό θέμα περί «Ἀνάρχου Ἐκκλησίας», ἤτοι περί Κοινωνίας Προσώπων, τό 2005. Παγία καί γνωστή ἡ τακτική καί ἡ πολεμική τῶν ἀποστατῶν ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀνά τούς αἰῶνας, διά νά ἀποπλανοῦν τόν λαόν, προπαγανδίζοντες κατά τῶν ὀρθοδόξων.

Δέν ἦτο, λοιπόν, τό θέμα «*...περί τῆς «κοινωνίας» τῶν τριῶν θείων Προσώπων...*», ὅπως ἀναφέρουν, ἡ αἰτία, ἡ ὁποία προεκάλεσεν τό σχίσμα τοῦ 2005, διότι δογματικῶς καί Ἐκκλησιολογικῶς ἡ κατ' αὐτούς ἐπίμαχος θέσις, ἡ ὁποία διετυπώθη ἀρχικῶς ὑπό τοῦ Θεολόγου κ. Ἐλ. Γκουτζίδη εἰς τήν ὁμιλίαν του τό 1997 εἰς Θεσσαλονίκην, περί «Ἀνάρχου Ἐκκλησίας» καί «Κοινωνίας Προσώπων», εἶναι κατά πάντα ὀρθόδοξος καί οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ τάς ἀναφοράς τῆς Β' Βατικανείου Συνόδου ὡς προπαγανδίζουν, οἱ πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας.

Παραθέτομεν σχετικόν ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τό 2006, διά νά ἴδωμεν ποία ἡ ἀλήθεια ἐπί τοῦ θέματος:

«...ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ ὅτι ἡ διατύπωσις αὕτη («Δέν θά ὁμιλήσω σήμερον διά τήν πρώτην ἄναρχον, αἰωνίαν καί ἀόρατον Ἐκκλησίαν, διότι αὐτή εἶναι ἡ τελεία κοινωνία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἡ πλήρης καί τελεία κοινωνία καί ἀδιαίρετος ἑνότης τῶν τριῶν Θείων Προσώπων τοῦ ἑνός Θεοῦ») ἀποδεδειγμένως εἶναι ἐμπνευσμένη πρωτίστως ἐκ τῆς ὑπό τοῦ Κυρίου συσχετίσεως τῆς ἐν τῇ μιᾷ ΘΕΙΑ ΟΥΣΙΑ καί Ἀγάπης ΕΝΟΤΗΤΟΣ τῶν τριῶν Θείων Προσώπων, πρός αὐτήν τήν ἐν τῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι, τήν ἐν τῇ Ἐκκλησία ἑνότητα ὅλων τῶν πιστῶν, ἡ ὁποία κατά τήν ὁμόφωνον διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων, εἶναι «κατ' εἰκόνα τῆς ἑνότητος καί κοινωνίας τῆς Ἁγίας Τριάδος» ἡ ὁποία εἶναι τό «Ἀρχέτυπον» αὐτῆς. Οὐδείς πώποτε διενοήθη ὅτι, προσευχόμενος ὁ Κύριος καί παρακαλῶν τόν Πατέρα, «...ἵνα πάντες ἕν ὦσιν καθώς σύ Πάτερ ἐν ἐμοί κἀγώ ἐν σοί ἵνα καί αὐτοί ἐν ἡμῖν ἕν ὦσιν... ἵνα ὦσιν ἕν καθώς καί ἡμεῖς ἕν ἐσμέν» (Ἰωάννου ΙΖ 11, 20 καί 21), ταυτίζει τήν ἐν τῇ ΟΜΟΟΥΣΙΟΤΗΤΙ καί ΑΓΑΠΗ ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΝΟΤΗΤΑ καί ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ, («ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ»), τῶν Ἀκτίστων, καί Ὑπερουσίων Θείων Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, πρός τήν κατ' εἰκόνα ἑνότητα καί κοινωνίαν τῶν πιστῶν μελῶν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἅτινα κτιστά ὄντα πρόσωπα, τελειοῦνται μυστικῶς ἐν τῇ Ἐκκλησία καί κοινωνοῦν ἐν Χριστῷ καί μετ' ἀλλήλων, κατά τό πρότυπον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Οὐδείς οὐδέποτε τήν Τριαδικήν ΕΝΟΤΗΤΑ καί ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ (τήν ΑΚΤΙΣΤΟΝ καί ΥΠΕΡΟΥΣΙΟΝ, εἰ θέμις εἰπεῖν, «ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ»), ἐταύτισεν ἤ ἐξίσωσεν, πρός τήν κατ' Εἰκόνα καί ὁμοίωσιν Αὐτῆς κοινωνίαν καί ἑνότητα τῶν πολλῶν κτιστῶν προσώπων ἐν τῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησίαν Του. Ὅθεν, ἐάν ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ σημαίνῃ τό μυστήριον τῆς Ἑνότητος καί Κοινωνίας τῶν πιστῶν μετά τοῦ Χριστοῦ καί μεταξύ των, ὥστε Αὕτη νά εἶναι τό Μυστικόν ζῶν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, αὕτη ἡ Κοινωνία, ἐν ἀπολύτῳ ἐννοία, ὑφίσταται ἀϊδίως καί ἀπερινοήτως ἐν τῇ ὁμοουσίῳ Ἁγία Τριάδι, ἤτοι τόν Ἄναρχον Πατέρα, τόν Συνάναρχον Υἱόν καί τό Συναΐδιον Ἅγιον Πνεῦμα. Αὐτήν, ἀπεκάλεσεν Ἐκκλησίαν καί ὁ Μέγας Φώτιος

λέγων: «Διό πρός ἑαυτήν μέν ἡ τῆς Τριάδος ἑνότης εἰ θέμις εἰπεῖν, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΑΣΑ, θέμις δέ τοῦτο λέγειν ἐπί τῆς ἀναπλάσεως...» (Migne, Τόμ. 102 σελ.557D). ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ καί ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ ὅτι οὔτε κατ᾽ ἐξοχήν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐν τῇ πρός τόν Πατέρα του προσευχήν (Ἰωάννου ΙΖ) καί κατόπιν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἀλλά καί ἅπαντες οἱ Δογματολόγοι, καί τελευταίως καί ὁ θεολόγος Ἐλευθέριος Γκουτζίδης, οὐδόλως ἐταύτισαν τήν ἐν Χριστῷ ἑνότητα καί Κοινωνίαν τῶν κτιστῶν προσώπων ἐν τῇ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πρός αὐτήν τῆς Ὁμοουσίου καί Ὑπερουσίου Παναγίας Τριάδος. <u>Οὐδείς ἐταύτισεν καί οὐδείς ἐξίσωσεν τό κατ᾽ εἰκόνα κτιστόν πρός τό Ἀρχέτυπον Ἄκτιστον, τό περιγραπτόν πρός τό ἀπερίγραπτον καί ἀπερινόητον</u>, ἤτοι τήν Κοινωνίαν καί ἑνότητα τῶν πολλῶν Προσώπων ἐν τῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησίαν, πρός τήν Κοινωνίαν καί Ἑνότητα, θέμις δ᾽ εἰπεῖν «Ἐκκλησίαν», τῆς Ὑπερουσίου Ἀνάρχου Ἀκτίστου καί Ἀπερινοήτου Τριάδος. Ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας, τῆς ἐμπαθείας, τοῦ μίσους καί τῆς ἐσχάτης προδοσίας των πεπνιγμένοι οἱ σκευωροί, φέρονται ὡς νά μή κατανοοῦν ὅτι ἄν ἡ εἰκών ἤ τό ἀντίτυπον ὀνομάζεται καί εἶναι Ἐκκλησία Χριστοῦ, ὅπερ ἡ μυστική ἕνωσις καί κοινωνία κτιστῶν προσώπων ἐν τῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ («ἐν ἐμοί»), οὐδέν τό μεμπτόν ἄν ἀποκαλέση τις καί τό ΠΡΟΤΥΠΟΝ - ΑΡΧΕΤΥΠΟΝ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Ἄκτιστον, Ἄναρχον, Προαιωνίαν, Ὑπερούσιον, Ἀπερινόητον καί Ἀπερίγραπτον «ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ», ὡς ρητῶς ἀπεκάλεσεν αὐτήν καί ὁ Μέγας Φώτιος καί γενικώτερον ἀπηχεῖται ἐν τῇ Καθολικῇ Ὀρθοδοξία.»

Παραδεχόμενοι ὅμως τά ἀνωτέρω περί «τῶν δύο αἰτιῶν τῶν μερισμῶν» εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεώς» των, οἱ πρώην Ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς, αὐτομάτως ἀποδέχονται καί συνυπογράφουν ὅτι αὐτοί ἐδημιούργησαν τά σκάνδαλα ἐκείνην τήν περίοδον καί αὐτοί εἶναι οἱ κύριοι ὑπεύθυνοι τοῦ σχίσματος αὐτοῦ, μετανοώντας ἐνώπιον τοῦ πολιοῦ Γέροντος, διορθώνοντας μάλιστα τήν «αἰτίαν» μέ τό νά μήν ἀναφέρουν εἰς το ἑξῆς τήν φράσιν «Ἄναρχος Ἐκκλησία» καί «Κοινωνία Προσώπων» ὅπως οἱ ἴδιοι ὑπόσχονται εἰς τήν σελίδαν 12 τοῦ «Τόμου Ἑνώσεώς» των. Ἄλλη μία παγίδα τήν ὁποίαν ἔστησεν ὁ συντάκτης τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ κειμένου εἰς τούς «ἁπλοϊκούς» Ἐπισκόπους τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου καί δυστυχῶς οὗτοι ἔπεσον ἐντός αὐτῆς (παρασυρόμενοι ἤ ἠθελημένα;), παραδεχόμενοι τάς θεωρίας τῶν Νικολαϊτῶν, ταυτιζόμενοι πλήρως μετ᾽ αὐτῶν, ἀναλαμβάνοντας τοιουτοτρόπως τήν εὐθύνην διά τά σκάνδαλα καί τό σχίσμα.

Αἱ ἀληθεῖς αἰτίαι καί αἱ ἀληθεῖς πτώσεις τῶν Νικολαϊτῶν ἐπισκόπων, <u>**ἦσαν αἱ βλασφημίαι κατά τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί αἱ ὑπό τῆς Ἐκκλησίας καταδεδικασμέναι αἱρέσεις των σχετικῶς μέ τό θέμα τῶν εἰκόνων**</u>, διά τάς ὁποίας, ἄν ἤθελον τήν πραγματικήν ἕνωσίν των ἐν τῇ Ἐκκλησία, θά ἔπρεπε νά ζητήσουν ἐν μετανοία τήν συγχώρησιν καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά γίνη κατά Ἐκκλησιαστικόν καί Νομοκανικόν τρόπον ἡ ἐπανένταξίς των εἰς τό πλήρωμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Βασική αἰτία σχίσματος ἦτο τό αἱρετικόν φρόνημα καί αἱ βλάσφημοι δηλώσεις τοῦ πρώην Ἀργολίδος Παχωμίου περί τοῦ θέματος τοῦ 71΄, ὁ ὁποῖος

ἀπευθυνόμενος πρός τόν Μεσογαίας Κήρυκον τό 2004, γράφει: «***Κατ' ἄμεσον τρόπον ἐδέχθησαν χειροθεσίαν παρά τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ἐν Ἀμερική ὑπό τόν Μητροπολίτην Φιλάρετον οἱ δύο πρῶτοι Ἀρχιερεῖς Κάλλιστος καί Ἐπιφάνιος, ἐρχόμενοι δέ ἐν Ἑλλάδι μετέδωσαν τήν χειροθεσίαν καί τοῖς λοιποῖς τέτρασιν Ἀρχιερεῦσιν οἵτινες ἐμμέσως διά τῶν χειρῶν τῶν ἄμεσα δεχθέντων χειροθεσίαν εἰλήφασιν καί οὗτοι ἱλέῳ ὄμματι καί ἀγαλλομένῳ ποδί τήν ἐπιβληθείσαν Αὐτοῖς χειροθεσίαν! Πλέον ἔτι, οὐδέν. Τά μεθ' ἕτερα εἶναι ὅτι ἡμεῖς σύν Σοί ἐχειροτονήθημεν ἐπίσκοποι ἀπό τούς ἤδη χειροθετημένους! Τί λοιπόν διαλογίζεσθε Ὑμεῖς; Εἴμεθα ἀπηλλαγμένοι τυχόν μομφῆς ἐκ τῆς πολυωδύνου χειροθεσίας ἤ μόνον ἡ Ὑμετέρα διανόησις πιστεύει πώς ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν;***» Τό ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι ταῦτα ἐγράφησαν ὑπό τοῦ Γέροντος Παχωμίου ἐν ἔτει 2004, μετά ἀπό ὅλας τάς Συνοδικάς Ἐγκυκλίους καί Ἀποφάσεις ἐπί τοῦ συγκεκριμένου θέματος, μεταξύ τῶν ὁποίων αἱ Ἀποφάσεις τῶν Μεγάλων Συνόδων τοῦ 81′ καί 83′ ἀντιστοίχως, ἀλλά καί ἑτέρων Συνοδικῶν Ὁμολογιῶν, διά τῶν ὁποίων ἡ τότε Ἱεραρχία κατεδίκαζεν ὅποιον τυχόν ἔλεγε ὁ,τιδήποτε διαφορετικόν ἀπό τό ἀπ' ἀρχῆς φρόνημα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τό ὁποῖον ἦτο: «**Ἡ «χειροθεσία» ἐγένετο δεκτή ὑπό τήν ρητήν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαρχίας, ὅτι ἡ Ρωσική Σύνοδος ἐδέχθη τήν Ἐκκλησιολογίαν – Ὁμολογίαν Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καί ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ ἁπλῆν συγχωρητικήν εὐχήν, ὡς μίαν ἐξωτερικήν τυπικήν πρᾶξιν ἐπί τῷ σκοπῷ τῆς Ἑνώσεως καί εὐοδώσεως τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος τῆς Ἐκκλησίας**» (Ἱ. Σύνοδος 18/1/81′).

Ταῦτα, λοιπόν, τά ὑπό τοῦ Γέροντος Παχωμίου γραφέντα, ἦσαν μία προπαγάνδα τῶν Φλωρινοαυξεντιανῶν, ἡ ὁποία ἐξεκίνησεν ἀργότερον, διά νά συκοφαντήσουν καί ἐκμηδενίσουν τήν Ἱεραρχίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς πρώην σχισματικῆς καί ἀποκατασταθείσης ὑπό τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς βάσει τῆς προπαγανδιζομένης χειροθεσίας ὡς ἐπί σχισματικῶν, φρόνημα τό ὁποῖον δυστυχῶς ἀπό τό 1974 τουλάχιστον ὑπεστήριζεν καί συνεχίζει νά ὑποστηρίζῃ κι ὁ Γέρων τῆς Ἀργολίδος Παχώμιος, ὡς ὑποτακτικός τοῦ τότε Κορινθίας Καλλίστου.

Εἰς ἀντίθεσιν αυτοῦ, ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας, διά τό θέμα τοῦ 71′, ἔγραψε μεταξύ ἄλλων: «…Οἱ ἡμέτεροι ἀρχιερεῖς εἶχον τήν Ἀρχιερωσύνην πλήρη καί τελείαν ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς τῆς χειροτονίας των καί δέν ἔλειπεν ἀπ' αὐτῶν τίποτε, χαρισματικῶς καί δογματικῶς, δηλαδή ἐκέκτηντο ἅπαν τό πλήρωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης, εἶχον καί ἔχουν τήν Ἀρχιερωσύνην πλήρη καί ἐνεργόν, οἱ δέ Ρῶσοι, δέν ἐσυμπλήρωσαν τήν Ἀρχιερωσύνην των, οὔτε προσέθηκαν τίποτε, ἀλλ' ἀνεγνώρισαν τήν ἤδη ὑπάρχουσαν ἀρχιερωσύνην καί οὐχί ἀνύπαρκτον τοιαύτην, ἡ δέ γενομένη χειροθεσία, οὐδέν ἄλλο ἦτο, εἰ μή, ἡ ἐκτέλεσις ἑνός τύπου ἐξωτερικοῦ καί τοῦτο, οὐχί δι' ἄλλον λόγον, ἀλλά διά νά φραγοῦν τά ἀπύλωτα στόματα τῶν «ἔκπαλαι εἰς τοῦτο τό κρίμα προγεγραμμένων» καί ἀεί ἀντιλεγόντων καί ἀνθισταμένων τῇ ἀληθείᾳ Φλωρινοαυξεντιανῶν, διά νά ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτῶν ἕνα ἐπιχείρημα καί ἵνα ἐνδείξωνται τήν εἰς ἀληθεῖς καί ὄντως Γνησίους Ὀρθοδόξους Χριστιανούς καί Ποιμένας ἁρμόζουσαν ταπείνωσιν, διαλλακτικότητα καί φιλάδελφον πρός ἕνωσιν γνώμην…» (Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου, Ἀποκατάστασις τῆς

Ἀληθείας, Ἀθήνα 1974, σελ. 24-25). Καί ὅλα ταῦτα ὑπό τήν ρητήν διαβεβαίωσιν τῆς ἡμετέρας ἐξαρχίας ὅτι οἱ Ρῶσοι Ἐπίσκοποι ὠρθοδόξησαν, ἀποδεχόμενοι τήν Ὁμολογίαν – Ἐκκλησιολογίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀσχέτως μέ τό τί ἀπεδείχθη ἀργότερον δι' αὐτούς καί ἠνάγκασε τήν Ἱεραρχίαν τῆς τότε Ἱερᾶς Συνόδου νά διακόψη πᾶσαν πνευματικήν ἐπικοινωνίαν μετά τῶν Ρώσων.

Ἐπίσης, και ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μεταξύ ἄλλων ἔγραφε εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν της τό 1993: «Τό ἀπ' ἀρχῆς φρόνημα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διά τήν ἐν ἔτει 1971 γενομένην «χειροθεσίαν» ἔχει ἀπ' ἀρχῆς διατυπωθεῖ, ἀλλά καί δι' ἐπισήμου Συνοδικῆς Πράξεως ἔχει διευκρινισθεῖ καί πολλάκις ἔχει δημοσιευθεῖ, εἶναι δέ ὅτι αὕτη (ἡ «χειροθεσία») ἐγένετο δεκτή ὡς μία ἐξωτερική τυπική πρᾶξις ἀναγνωρίσεως τοῦ ἤδη ὑπάρχοντος πλήρους καί τελείου μυστηρίου τῆς Ἀρχιερωσύνης καί οὐχί ὡς ἐπί σχισματικῶν, ὡς εἶπον τινές. Καί τοῦτο ἐγένετο, ἐφ' ὅσον προηγουμένως οἱ Ρῶσοι τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου ἀπεδέχθησαν τήν Ὁμολογίαν τῆς Πίστεώς μας καί ἐδήλωσαν, ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐδεμίαν σχέσιν θά ἔχουν μετά τῶν Οἰκουμενιστῶν τοῦ Φαναρίου καί τῶν μετ' αὐτῶν ἐν κοινωνία τελουσῶν «Ἐκκλησιῶν», κατά τήν ρητήν δήλωσιν τῆς Ἐξαρχίας ἡμῶν. Διά τόν λόγον αὐτόν καί τά ὅσα ἔχουν γραφεῖ περί δῆθεν «ἀποκαταστάσεως» εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τά κατεδικάσαμεν ὡς βλάσφημα καί κακόδοξα. Ἐπ' αὐτῶν τῶν θέσεων ἐμμένομεν καταδικάζοντες καί σήμερον πᾶν ὅ,τι ἀντίθετον λέγεται ἤ γράφεται περί «χειροθεσίας», ὡς καί εἰδικώτερον τά γραφέντα ὑπό τοῦ π. Εὐθυμίου εἰς τήν ἀπό 11.10.1991 «Ἐγκύκλιόν» του καί τά ὁποῖα ἔρχονται εἰς ἀντίθεσιν μέ τήν ἀπ' ἀρχῆς θέσιν καί φρόνημα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί ἡ ὁποία, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶναι ὅτι ἐδέχθημεν τήν «χειροθεσίαν» ὡς μίαν ἐξωτερικήν τυπικήν πρᾶξιν, ἡ ὁποία οὐδόλως ἔθιξε τήν ἀκεραιότητα τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀρχιερωσύνης» (βλ. Ἀποκατάστασις τῆς Ἀληθείας ὑπό Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου, Ἀθῆναι 1974, Διακήρυξις 1979, Β' Πρᾶξις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ 1981, Ἀνακοίνωσις περί τοῦ θέματος ἐν ἔτει 1983, ὡς καί τό βιβλίον Διάλογος ἐν ἀγάπη καί ἀληθεία διά τήν ἐν Χριστῷ ἕνωσιν, Ἀθῆναι 1984 καί λοιπάς σχετικάς δημοσιεύσεις).

Τό 1994, εἰς τό μήνυμά του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας κατά τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας, μεταξύ ἄλλων ἐδήλωσεν καί τά παρακάτω διά τό θέμα τοῦ 71': «Κατά τήν τελευταία ὅμως 25ετίαν, ὁ νεοημερολογιτισμός ἤλλαξε τακτικήν. Δέν διώκει, οὔτε φυλακίζει, ἀλλά ὕπουλα καί δόλια ἐπιχειρεῖ, πολλάκις καί ἐκ τῶν ἔνδον, νά μολύνη καί καταργήση, μέ πρωτοφανῆ μέθοδον, τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ – ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ μας καί ἰδιαιτέρως τήν ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΔΙΑΔΟΧΗΝ μας, τήν ὁποίαν Κανονικῶς ἔλαβεν τό 1935 ὁ ἐν μακαριστοῖς ἅγιος πατήρ ἡμῶν Ματθαῖος, ὑπό τῶν ἐπιστρεψάντων ἐκ τοῦ σχίσματος εἰς τήν Ἐκκλησίαν τριῶν γνησίων τότε Ὀρθοδόξων Ἀρχιερέων. Τό σχέδιον τοῦτο ἐξεδηλώθη τό 1971 εἰς τήν Ἀμερικήν, ἀλλα ἀπέτυχεν, ὄχι τόσον ἀπό τήν ἰδικήν μας ἐπίνοιαν, ἀλλά διά τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ. Τότε, ἀντί τῆς ἐπί σχισματικῶν χειροθεσίας, τήν ὁποίαν ἐτεχνούργησαν οἱ δόλιοι καί ὕπουλοι ἐχθροί τῆς Ὁμολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς μας Διαδοχῆς, ἡ Ρωσική Σύνοδος ἀνεγνώρισε τάς χειροτονίας τοῦ 1948. Ἔτσι τό σχέδιόν του ἀπέτυχεν. Διά τοῦτο ἀργότερον τό 1976 - 1977 ἐπεχειρήθη διά στόματος τοῦ τότε Κοριν-

θίας Καλλίστου ἡ βλασφημία κατά τήν ὁποίαν τό 1971 ἐχειροθετήθη, δῆθεν ὡς σχισματικός, ἐρχόμενος οὕτω εἰς ἀντίθεσιν καί μέ τόν ἑαυτόν του, ὁ ὁποῖος τό 1971 ἐκήρυσσε ἀκριβῶς τά ἀντίθετα, ὅτι δηλαδή οἱ ὀρθοδοξήσαντες Ρῶσοι προέβησαν εἰς ἁπλῆν ἐξωτερικήν πρᾶξιν, ἥτις οὐδαμῶς ἔθιγε τήν δογματικήν ἀκεραιότητα καί πληρότητα τοῦ μυστηρίου, τοῦτο δέ ἐγένετο ἀποκλειστικῶς πρός χάριν τῆς ἑνότητος ὅλων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ὁ καρπός τῆς τοιαύτης βλασφημίας του ἦτο νά ἐκπέση τῆς Ἐκκλησίας καί νά ἐξέλθη Αὐτῆς. Περί τοῦ θέματος τούτου ἐγράψαμεν καί ἐκυκλοφορήσαμεν εἰδικόν τεῦχος τό 1974, ἀλλά καί εἰς τήν προσεχῆ Ποιμαντορικήν μου Ἐγκύκλιον θά γίνη εἰδικός λόγος. Ἀλλά καί ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας εἰς τήν Β' Συνεδρίαν Αὐτῆς τῆς 18.1.1981 ἀπεφάνθη ὅτι: «Ἡ χειροθεσία ἐγένετο δεκτή ὑπό τήν ρητήν διαβεβαίωσιν τῆς Ἐξαρχίας, ὅτι ἡ Ρωσική Σύνοδος ἐδέχθη τήν Ἐκκλησιολογίαν — Ὁμολογίαν Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καί ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ ἁπλῆν συγχωρητικήν εὐχήν, ὡς μίαν ἐξωτερικήν τυπικήν πρᾶξιν ἐπί τῷ σκοπῷ τῆς Ἑνώσεως καί εὐοδώσεως τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῆς Ἐκκλησίας».

Εἰς τά παραπάνω κείμενα φαίνεται ξεκάθαρα τό ἀπ' ἀρχῆς φρόνημα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καί ἡ ξεκάθαρος θέσις της ἐπί τοῦ θέματος, ἡ ὁποία ἐξ ἀρχῆς ἦτο φρόνημα καί θέσις τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὄχι, ὅμως, μόνον μέ τά παραπάνω κείμενα ἀλλά ἀδιακόπως, μέ γραπτά καί πράξεις καί μέ κάθε τρόπον διεκηρύχθη ἡ ἀλήθεια αὕτη ὑπό τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου πρός ὅλας τάς κατευθύνσεις ἀπό τό 1971 μέχρι σήμερον.

Καμία, λοιπόν, χειροθεσία ὅπως τήν ἐννοεῖ ὁ Γέρων Παχώμιος εἰς τάς ὡς ἄνω ἐπιστολάς του, δέν ἐπέρασεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Κανείς Ἐπίσκοπος δέν ἐδέχθη εἰς τήν Ἑλλάδα «ἱλέῳ ὄμματι καί ἀγαλλομένῳ ποδί» χειροθεσίαν ὡς ἐπί σχισματικῶν. Καμία **μομφή**, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἴδιος, δέν ὑπάρχει διά τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί τούς Ἐπισκόπους Της καί ἐπίσης, κανείς μά κανείς ἀπό τούς διαδόχους τοῦ Ἁγίου πατρός Ματθαίου ἔφερε ἤ φέρει μίασμα ἐκ τῆς «χειροθεσίας» τοῦ 71′ ἐκτός ἀπό ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ὑπανεχώρησαν εἰς τό θέμα αὐτό καί ἐβλασφήμησαν κατά τῶν ἰδίων χειροτονιῶν των, ἰσχυριζόμενοι τοιαύτας θέσεις καί βλασφημίας, ὅπως ἔπραξαν οἱ Νικολαΐται ἐπίσκοποι, καταπατώντας, μαζί με ὅλας τάς διακηρύξεις, καί τάς Ὁμολογίας τῶν Μεγάλων Συνόδων τοῦ 81′ καί 83′ ἀντίστοιχα.

Λυπούμεθα λίαν καί διά τόν ἀγαπητόν πρώην Ἐπίσκοπον Μεσογαίας Κήρυκον, ὁ ὁποῖος διά νά προβῆ εἰς τήν οἰκουμενιστικήν αὐτήν ἕνωσίν του μετά τῶν Νικολαϊτῶν ἐπισκόπων, ἔπρεπε πρῶτον νά ταυτιστῆ μετ' αὐτῶν εἰς τό θέμα αὐτό, μέ ἀποτέλεσμα, ὡς ἄλλος πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, νά ἀλλάξη τήν προτέραν καλήν του ὁμολογίαν, τήν ὁποίαν ὡμολόγει ἐπί μίαν 50ετίαν, νά ἀποπτύση ὅλας τάς παραπάνω ἱστορικάς Συνοδικάς Ἀποφάσεις καί Ὁμολογίας τάς ὁποίας καί ὁ ἴδιος ἐκήρρυττε εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης καί νά βλασφημήση κατά τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς του Διαδοχῆς ἰσχυριζόμενος καί αὐτός σήμερον παρόμοια, ἀλλά καί χειρότερα, ἀπό τον Νικολαΐτην Παχώμιον. Αἱ εὐχαί καί αἱ ταπειναί προσευχαί ὅλων ἡμῶν εἶναι ὁ Θεός νά γίνη ἵλεως καί νά φωτίση τόν

ἀγαπητόν πρώην Ἐπίσκοπον, ὥστε διά τῆς ἐπαναδιακηρύξεως τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας καί κατόπιν διά τῆς Κανονικῆς ὁδοῦ, νά ἐπιστρέψη ἐκεῖ ἀπό ὅπου ἐξῆλθε, εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποίαν ὁ ἴδιος μέ τάς τελευταίας ἐνεργείας του ἔχει ὁδηγήσει εἰς τάς κατακόμβας!

Πρός πίστωσιν τῶν ἀνωτέρω καί διά νά ἴδωμεν τήν ἀλλαγήν εἰς τό φρόνημα τοῦ πρώην Μεσογαίας Κηρύκου ἐπί τοῦ θέματος τοῦ 71', παραθέτομεν δύο ἀποσπάσματα ἐκ τῶν χιλιάδων σελίδων, Ἐγκυκλίων, Ὁμολογιῶν, περιοδικῶν καί φυλλαδίων τά ὁποῖα ἐξέδιδε καί ἐδημοσίευε καί ἐκεῖ ὡμολογοῦσε καί διεκήρρυττε στεντορείως τό ἀπ' ἀρχῆς φρόνημα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πρᾶγμα τό ὁποῖον ἔπαυσε νά κάνη ἀπό τό 2015, ὅταν ἐπεδίωξεν τήν ταύτισίν του μέ τά φρονήματα τῶν δύο Νικολαϊτῶν ἐπισκόπων, ὥστε νά προχωρήσουν ἀμφότεροι εἰς τήν οἰκουμενιστικήν ἕνωσίν των.

Διεκήρυττε, λοιπόν, ὁ Μεσογαίας Κήρυκος μέσω Ποιμαντορικῶν Ἐγκυκλίων καί ὁμολογιῶν τά ἑξῆς:

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΚΑΙ «ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ ΚΗΡΥΚΟΥ (ΜΑΪΟΣ 2004) Α.Π. 357. Πρός τούς ὑφ᾿ ἡμᾶς εὐλαβεστάτους Κληρικούς καί Λαϊκούς.

Πατέρες καί ᾿Αδελφοί, Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά τῆς ἐμῆς μετριότητος, ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἴη μετά πάντων ῾Υμῶν.

Συμπληροῦνται ἐφέτος 54 ἔτη ἀπό τῆς ὁσίας κοιμήσεως τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν ῾Ιεράρχου Ματθαίου, ἑνός ἀκραιφνοῦς ᾿Ορθοδόξου ῾Ομολογητοῦ ᾿Επισκόπου, τόν ὁποῖον καλούμεθα καί ἔχομεν χρέος νά τιμήσωμεν, συνειδητοποιοῦντες πρό πάντων τούς ὑπέρ Πίστεως καί τῆς ᾿Ορθοδόξου ῾Ομολογίας, μέχρις ἐσχάτων ἀγῶνάς του. Καί ἐπειδή "τιμή ἁγίου μίμησις ἐστί τῆς ζωῆς καί τοῦ ἔργου τοῦ ἁγίου", πρώτιστον χρέος μας εἶναι νά "ἐπακολουθήσωμεν ταῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ" ὁμολογοῦντες καί σήμερον, ὅπως ᾿Εκεῖνος καθαράν τήν ᾿Ορθόδοξον ῾Ομολογίαν τῆς Γνησίας ᾿Ορθοδόξου ᾿Εκκλησίας καί διαφυλάσσοντες ἀνόθευτον τήν ᾿Αποστολικήν Διαδοχήν, ἅτινα ἀμφότερα "παρέλαβεν" καί "παρέδωσεν" εἰς ἡμᾶς ὁ ἀοίδιμος ῾Ιεράρχης ὡς ΙΕΡΑΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΝ. ῾Η ἐπέτειος τῆς ἁγίας μνήμης του, ἐν ὄψει τῆς πρωτοφανοῦς ᾿Εκκλησιαστικῆς κρίσεως τήν ὁποίαν διερχόμεθα, λαμβάνει ὅλως ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι μᾶς καλεῖ νά ἐνθυμηθῶμεν καί νά συνειδητοποιήσωμεν πρωτίστως ὅτι ὁ ἀοίδιμος ῾Ιεράρχης Ματθαῖος εἰς ἕναν αἰῶνα ᾿Εκκλησιολογικῆς συγχύσεως, αἰῶνα ἀποστασίας ὁλοκλήρων τοπικῶν ᾿Εκκλησιῶν καί πτώσεως τῶν ᾿Αγγέλων αὐτῶν, ἤτοι, τῶν ᾿Επισκόπων αὐτῶν, οὗτος ἀνεδείχθη μέγας ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ. Ἔζησεν εἰς ἕναν αἰῶνα, κατά τόν ὁποῖον ὅλαι αἱ δυνάμεις τοῦ Ἅδου, ἤτοι ὁ Παπισμός, ὁ Προτεσταντισμός, ὁ Νέοημερολογιτισμός, ὁ Μασωνισμός καί ὁ ὑπεράνω αὐτῶν ἱστάμενος διεθνής Σιωνισμός ἐπεχείρησαν τήν ὁλοκληρωτικήν ἅλωσιν τῆς ᾿Ορθοδοξίας. Ἔζησεν εἰς ἕναν αἰῶνα, κατά τόν ὁποῖον ὁ ἀντίχριστος Σιωνισμός ἐποίησε καί ποιεῖ τό πᾶν, ὥστε νά σβήση τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, τήν ᾿Εκκλησίαν Του, νά ἐπιβάλη τήν πλήρη ἀποστασίαν ἐκ τῆς ᾿Αληθείας, δηλαδή ἀπό τόν Χριστόν καί τήν ᾿Εκκλησίαν Του, διότι ἄλλως δέν δύναται νά ἐμφανίση τόν πατέρα του τόν ᾿Αντίχριστον, καί νά ἐπιβάλη τήν διεθνῆ

δικτατορίαν του. **Ὁ αἰών εἰς τόν ὁποῖον εἰσήλθομεν μπορεῖ νά χαρακτηρισθῇ ἐκ τῶν πραγμάτων ὡς αἰών τῆς γενικῆς ἀποστασίας, αἰών καθ᾽ ὅν βλέπομεν νά πλανῶνται ὑπό τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ (Νεοημερολογιτικοῦ καί Παλαιοημερολογιτικοῦ) καί οἱ ἐκλεκτοί, εἰς τούς ὁποίους ὁ μέγας Ὁμολογητής Ἱεράρχης Ματθαῖος ἀφῆκε τήν Παρακαταθήκην τῆς Πίστεως, ἤτοι τήν Ἐκκλησιολογίαν καί τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν.** Ὁ Γνήσιος Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀοίδιμος ὁμολογητής ΜΑΤΘΑΙΟΣ μέ τήν ζῶσαν πίστιν του πρός τήν Ἐκκλησίαν, τήν καθαράν του Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν ἔναντι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, τήν διαφύλαξιν τῆς Ἀποστολικῆς του Διαδοχῆς καί τήν μετάδοσίν Της διά τῶν Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948, ἀνεδείχθη εἰς τήν συνείδησιν τοῦ πιστοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἄλλος "νέος Μάρκος Εὐγενικός" τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Ἀπό τότε καί μέχρι σήμερον, ἤτοι ἐπί μισόν αἰῶνα, αἱ προαναφερθεῖσαι δυνάμεις τοῦ Ἅδου, ἐφρύαξαν κατά τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Ματθαίου, τόν ὁποῖον ἐπολέμησαν μέ τάς πλέον σατανικάς μεθοδείας. Εὗρον καί πάλιν εὑρίσκουν ἀναξίους Ἐπισκόπους, Κληρικούς καί Λαϊκούς, τούς ὁποίους χρησιμοποιοῦν, ὡς πειθήνια ὄργανά των, διά νά ἐκτελοῦν ἐκ τῶν ἔσω τά θελήματά των πρός ἅλωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας. Πατέρες καί Ἀδελφοί. "Πρόσχωμεν". …Ὅθεν ἡμεῖς ὁ ἐλάχιστος ἐν Ἐπισκόποις, Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς, ἵνα μή κατακριθῶμεν ὅτι ἀπό τήν ΑΝΟΧΗΝ ἤδη ἐπεράσαμεν καί εἰς τήν ΕΝΟΧΗΝ, καί ἵνα τιμήσωμεν ἔργῳ τήν 54ην ἐπέτειον, ἀπό τῆς κοιμήσεως τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Ματθαίου, προβαίνομεν εἰς τήν ἀκόλουθον ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ.

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΟΥ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΕΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ ΚΗΡΥΚΟΥ: ......

Γ' ΔΙΑ ΤΗΝ ΛΕΓΟΜΕΝΗΝ "ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ"

ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΘΑ, ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ καί ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ ὅτι, καθ᾽ ἅ ἡ εἰδική Ἐξαρχία, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ της ἐξ Ἀμερικῆς ἐν ἔτει 1971, ἐν ὠμοφορίῳ καί ἐπιτραχηλίῳ, ὡμολόγησεν καί διεβεβαίωσεν ἐνώπιον τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τήν λεγομένην "χειροθεσίαν", ἐδέχθη ὡς ἀπολύτως τυπικήν ἐξωτερικήν πρᾶξιν, ἐπέχουσαν θέσιν συγχωρητικῆς εὐχῆς, οὐδόλως ἀμφισβητηθείσης ἤ θιγείσης τῆς Δογματικῆς ἀκεραιότητος τοῦ μυστηρίου τῶν Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ 1935 καί τοῦ 1948. Τοῦτο δέ ὅλον ἐγένετο δεκτόν ΚΑΤ᾽ ΑΚΡΑΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ καί ὑπό τήν σαφῆ καί ρητήν προϋπόθεσιν, ὅτι ἡ τότε Ρωσική Σύνοδος τῆς διασπορᾶς ὑπό τόν Μητροπολίτην Φιλάρετον ἔπαυσε νά ἔχῃ σχέσιν μετά τῶν σχισματικῶν νεοημερολογιτικῶν - οἰκουμενιστικῶν ἐκκλησιῶν καί ἀπεδέχθη καί ἐνεστερνίσθη τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί ἐπί τῷ τέλει νά ΘΕΡΑΠΕΥΘΗ καί ΕΚΛΕΙΨΗ τό σχίσμα τοῦ 1937, τό ὁποῖον συνετήρουν οἱ ὀπαδοί τοῦ πρώην Φλωρίνης, προφασιζόμενοι τήν ὑφ᾽ ἑνός χειροτονίαν. Ἡ σχετική "Πρᾶξις - Ἀπόφασις" τῆς Ρωσικῆς Συνόδου (16-11 ἀπό 15/28-9-1971), κατ᾽ ἀρχάς ἀποσιωπηθεῖσα καί ἀποκρυβεῖσα ὑπό τῆς

Ἐξαρχίας ἐλθοῦσα εἰς φῶς ἐκ τῶν ὑστέρων καί ἀπό παράγοντα τοῦ Φλωρινισμοῦ, ὡς ἀντιφατική, οὐδεμιᾶς ἀποδοχῆς ἔτυχεν, ἀπετέλεσεν ὅμως τόν βασικώτατον λόγον διά νά ζητηθοῦν ἀμέσως ἐξηγήσεις τόσον παρά τῆς Ἐξαρχίας, ὅσον καί παρά τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἤτοι ἐζητήθη νά διευκρινισθῇ βάσει ποίας ὁμολογίας ἐκηρύχθη ἡ ἕνωσις καί τί ἀκριβῶς ἀπετέλει αὕτη ἡ "χειροθεσία". Πέραν τούτων καί παρά τάς διαβεβαιώσεις τῆς Ρωσικῆς Συνόδου περί τῆς λεγομένης "χειροθεσίας", ὅτι αὕτη δέν ἐγένετο ὡς ἐπί σχισματικῶν, ἀλλ᾽ ὅτι αὕτη εἶχεν θέσιν ἁπλῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς, τελικῶς, ἐπειδή, ἡ Ρωσική Σύνοδος, ἀπεδείχθη καί κατηλέχθη ὡς μή ἀληθῶς ἀποδεξαμένη τήν καθαράν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ Ἱερά Σύνοδος δι᾽ ἐπισήμου Συνοδικῆς Πράξεώς της (Α.Π. 1158/ 20.2.1976, βλ. Κ.Γ.Ο., Φεβρ. 1976, σελ. 5-12) ΔΙΕΚΟΨΕΝ πᾶσαν Ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν μετ᾽ αὐτῆς, ἀδιαφορήσασα παντελῶς διά τό κείμενον τῆς ἀντιφατικῆς ἀποφάσεως, ἡ δέ τυπική ἐξωτερική πρᾶξις τῆς χειροθεσίας, ὡς συγχωρητικῆς εὐχῆς, δέν ἐγένετο ἐπί τοῦ ἀνωτέρου καί κατωτέρου Ἱεροῦ Κλήρου, <u>ἐνῶ αὕτη, καί ὑφ᾽ ἥν ἔννοιαν ἐγένετο δεκτή, ἠκυρώθη ἀπολύτως μέ τήν διακοπήν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετά τῆς Ρωσικῆς Συνόδου…»</u>

Ἐπίσης τόν Ἰανουάριον τοῦ 2015 καί εἰς τό περιοδικόν του «Ο ΚΗΡΥΞ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ» τεῦχος 774, ὁ Μεσογαίας Κήρυκος ἐδημοσίευε καί διεκήρυττε στεντορείως τό φρόνημά του διά τό 71', τό ὁποῖον ἦτο ἡ παγία θέσις τῆς Ἐκκλησίας ἐπί τοῦ θέματος, ὅσω καί ἄν θέλουν κάποιοι νά τό ἀλλάξουν διά λόγους σκοπιμότητος, ὅπως κάνει σήμερον καί ὁ ἴδιος ὁ πρώην Μεσογαίας:

«….Ἑτέρα ἀναληθής καί βλάσφημος θέσις τοῦ κ. Χρυσοστόμου Κιούση εἶναι αὐτή, καθ᾽ ἥν, δῆθεν, ἐζητήσαμεν, ὅπως γράφει, νά διορθώσωμεν τήν "ἀκυρότητα", τῆς χειροτονίας τοῦ 1948 "ἐδέχθημεν ἀναχειροτονίαν ἤ χειροθεσίαν κλπ" ἀπό τήν Ρωσικήν Σύνοδον τῆς Διασπορᾶς. Εἶναι ἀναληθές καί τοῦτο. Ἰδού τί ἀκριβῶς συνέβη, ἄσχετα ἀπό τό τί ἀληθινά ἐπεδιώκετο τότε νά συμβῇ εἰς βάρος τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκ μέρους τῶν ἐγκαθέτων εἰς τήν Φλωρινικήν παράταξιν.

Τό 1971 ἀπεστάλη ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Συνοδική Ἐξαρχία εἰς τήν Ἀμερικήν διά νά συναντηθῇ μετά τῆς Ρωσικῆς Συνόδου εἰς τά πλαίσια τῆς Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολῆς. Ἐπεδιώχθη νά διαφωτισθῇ καί βοηθηθῇ ἡ Ρωσική Σύνοδος, ὥστε νά ἀποκηρύξῃ τόν Νεοημερολογιτισμόν ὡς ἐνεργείᾳ σχισματοαιρέσεως καί νά διακόψῃ κάθε κοινωνίαν μετ᾽ αὐτοῦ.

<u>Ἀφοῦ ἡ Ρωσική Σύνοδος ἀπεδέχθη ἐν Συνόδῳ τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., καί ὑπεσχέθη, ὅτι κόπτει κοινωνίαν μετά τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ (Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κλπ.) καί πλέον, (κατά τήν ἐπίσημον μαρτυρίαν τοῦ Σεβ/του Κιτίου, ἑνός τῶν μελῶν τῆς Ἐξαρχίας), θά ἔχῃ Ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν μόνον μετά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.,</u> κατόπιν ἐτέθη καί τό θέμα τῆς ὑφ᾽ ἑνός χειροτονίας, ὄχι διότι ὑπῆρχεν ἤ ὑπάρχει ἡ παραμικρά ἀμφιβολία περί τῆς πληρότητος καί τῆς ἐγκυρότητος τοῦ μυστηρίου τῆς κατά τό 1948 χειροτονίας, ἀλλά ἐτέθη ἀποκλειστικῶς πρός χάριν τῆς σχισμα-

τικῆς παρατάξεως τοῦ πρώην Φλωρίνης, ἡ ὁποία ἰσχυρίζετο ὅτι δέν ἐπιστρέφει εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. διότι δῆθεν "εἶναι ἄκυροι αἱ χειροτονίαι τῶν Ἐπισκόπων της", ὅπως ἀσεβῶς καί βλασφήμως τό ἐπαναλαμβάνει καί ὁ κ. Χρυσόστομος Κιούσης εἰς τήν Διακήρυξίν" του.

Ἐζητήθη, λοιπόν, ὅπως ἀποφανθῇ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἡ Ρωσική ἐν Διασπορᾷ Σύνοδος, καί ἐπί τοῦ θέματος τῆς ὑφ᾽ ἑνός χειροτονίας, ἀφοῦ ἐδήλωσε προηγουμένως, ὅτι ἀποδέχεται τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν καί ὅτι εἶναι ἑνωμένη πλέον μετά τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί τοῦτο, ἐπαναλαμβάνομεν, προκειμένου οἱ Φλωριναῖοι νά ἀποβάλουν τήν πλάνην καί τήν βλασφημίαν κατά τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καί νά ἑνωθοῦν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καί νά πεισθοῦν, ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι Κανονικοί Ἀρχιερεῖς καί διάδοχοι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ὅλη, λοιπόν, ἡ δεοντολογία τῆς πρωτοβουλίας συνίστατο εἰς τό νά εὑρεθῇ ὀρθόδοξος τρόπος νά θεραπευθῇ τό σχίσμα τοῦ πρώην Φλωρίνης.

Ἐν προκειμένῳ καί ὁ προκάτοχός τοῦ κ. Χρυσοστόμου, Αὐξέντιος, ὡς "Ἀρχιεπίσκοπος" τότε τῆς Φλωρινικῆς παρατάξεως, τόν διαψεύδει, διότι εἰς τήν ὑπ᾽ ἀριθμ. Πρωτ. 534) 18-9-1971 ἐπίσημον Ἐγκύκλιόν του, δέν λέγει αὐτά πού γράφει ὁ κ. Χρυσόστομος Κιούσης! Δέν λέγει οὔτε περί "ἀναχειροτονίας" τῶν Ἐπισκόπων μας, πού πῆγαν στήν Ἀμερική, οὔτε περί "χειροθεσίας" ὑπό τήν ἔννοιαν πού τήν ὑπονοεῖ ὁ κ. Χρυσόστομος, ἀλλά λέγει ὅτι ἡ Ρωσική Σύνοδος "ἀπεφάσισε νά ἀναγνωρίσῃ ὡς κανονικούς τούς ψευδεπισκόπους τοῦ ἀποβιώσαντος κυροῦ Ματθαίου...", διά τόν λόγον δέ αὐτόν διέκοψε τήν κοινωνίαν (ὁ Αὐξέντιος) μέ τήν Ρωσικήν Σύνοδον καί μέχρι σήμερον δέν ἐπικοινωνοῦν ἐπισήμως. Ἀπορεῖ κανείς μέ τήν τόσην ἀφέλειαν μέ τήν ὁποίαν ψεύδεται καί παραπληροφορεῖ ὁ κ. Χρυσόστομος Κιούσης.

Τέλος ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος μετά ἐλάχιστα ἔτη, ὅταν διεπίστωσε, ὅτι ἡ Ρωσική Σύνοδος δέν τηρεῖ ἐν τῇ πράξει ὅσα ἀπεδέχθη καί ὡμολόγησε τό 1971, ἐξαντληθέντων δέ καί ὅλων τῶν κανονικῶν διαβημάτων, ἠναγκάσθη νά διακόψῃ τήν μετ᾽ αὐτῆς ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν, ἀδιαφοροῦσα παντελῶς δι' αὐτό τό ὁποῖον ἰσχυρίζεται ὁ κ. Χρυσόστομος, ὅτι δῆθεν μέ τήν ἀποκήρυξιν "ἐπανήλθομεν εἰς τήν πρώτην ἀκυρότητα τῶν χειροτονιῶν", διότι ἀκριβῶς ποτέ, οὐδ᾽ ἐπί στιγμήν, δέν ἐξηρτήθη ἡ Ἀποστολική Διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπό τήν Ρωσικήν Σύνοδον.

Ἡ θέσις, ἐπίσης, τοῦ κ. Χρυσοστόμου, εἰς τό ἴδιον κείμενον, καθ᾽ ἥν δῆθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας "ἀπεκήρυξεν ὑστέρως τήν Ρωσικήν πρᾶξιν τῆς Ρωσικῆς Συνόδου...", μόνον ὡς ἐσκεμμένη καί κακή μπορεῖ νά χαρακτηρισθῇ, διότι εἶναι ἀναληθής καί ἐν προκειμένῳ ἡ θέσις αὐτή σημαίνει, ὅτι ἐμμέσως ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεδέχθη, ὅτι ἐγένετο πράγματι ὡς ἐπί σχισματικῶν χειροθεσία καί ἑπομένως ἡ Ἀπόστολική ἡμῶν Διαδοχή ἐξηρτήθη ἀπό τήν Ρωσικήν Σύνοδον. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀναληθές καί βλάσφημον, τό δέ ἀληθές εἶναι ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος διά λόγους πίστεως καί Ὁμολογίας διέκοψεν πᾶσαν κοινωνίαν μετά τῆς Ρωσικῆς ἐν Διασπορᾷ Συνόδου, δέν ἀπεκήρυξεν ὅμως καμ-

μίαν οὐσιαστικήν Πρᾶξιν χειροθεσίας, διότι δέν ὑπῆρξε ποτέ οὐσιαστική χειροθεσία.

Τοῦτο πού γράφει ὁ κ. Χρυσόστομος, δηλαδή τό περί ἀποκηρύξεως τῆς "Χειροθεσίας", ἐντάσσεται εἰς τό δόλιον σχέδιον διά μίαν ἔμμεσον, ἐκ μέρους τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω καί ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδοχήν, ἔστω καί θεωρητικῶς, ὅτι πράγματι ἐγένετο χειροθεσία ὡς ἐπί σχισματικῶν, καί ἔτσι νά προσβληθῇ ἡ Ἀποστολική Διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. (Ὅ,τι δυστυχῶς ἐπέτυχον μέ τόν πρώην Κορινθίας Κάλλιστον, τόν ὁποῖον ἀπεδέχθησαν ὡς Ἐπίσκοπον ἀπό τό 1971). Διότι τό ἀποκηρύσσω ἤ καταδικάζω ἰσχύει διά κάτι τό ὁποῖον εἶναι ἤ θεωρεῖται πραγματικότης. Ἐν προκειμένῳ ἡ Ἐκκλησία δέν ἀπεκήρυξε τίποτα, διότι δέν ἐδέχθη τίποτα τό οὐσιαστικόν.

Ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὁμολογεῖ ὅτι εἶναι πράγματι ἡ Γνησία καί Κανονική καί Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, διότι κρατεῖ καί διαφυλάσσει ἀκαινοτόμητον τήν Ἀποστολικήν Πίστιν καί κέκτηται ἀδιάκοπον τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, τήν ὁποίαν οἱ Ἐπίσκοποί της ἔλαβον ἀπό Ἐπισκόπους χειροτονηθέντας πρό τοῦ σχίσματος τοῦ 1924, καί τήν ὁποίαν μετέδωκαν πλήρη καί τελείαν διά τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1935, τοῦ 1948 καί μετέπειτα ἀλληλοδιαδόχως μέχρι σήμερον. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ Γνησία, Κανονική καί Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, διότι ἀποτελεῖ τήν ἀδιάκοπον καί μετά τό 1924 συνέχειαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί ὀντολογικῶς ταυτίζεται πρός τήν Ἐκκλησίαν τῶν Πατέρων, τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν τοῦ Χριστοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ» (Διά τήν Η/Λ Ἐφημερίδα: «Ὁ Κήρυξ τῶν Ὀρθοδόξων». Ἐπίσκοπος Κήρυκος, Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικῆς, Τοποτηρητής τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί Πρόεδρος τῆς Πανορθοδόξου Ἱερᾶς Συνόδου).

Ἐπίσης, **ὅσον ἀφορᾶ εἰς τήν «Ἀπόφανσιν – Ἀπόφασιν» τῆς Μεγάλης Συνόδου τοῦ 81'**, ὁ ἴδιος ὁ πρώην Μεσογαίας ὡμολόγει τά ἑξῆς: «...Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΑΠΟΦΑΙΝΕΤΑΙ. Εἰς τήν μεγάλην Σύνοδον κατ᾽ Αὔγουστον τοῦ 1981 εἰς τήν ὁποίαν συμμετεῖχεν καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, διά τοῦ Μητροπολίτου της κ. Ἐπιφανίου, ὅστις ἦτο τό ἕν μέλος τῆς Ἐξαρχίας, καί ἑπομένως ἐγνώριζεν ἀπολύτως τά γεγονότα, **ἐξητάσθη εἰς ὅλας τάς λεπτομερείας του τό θέμα.** Ἡ μεγάλη αὐτή Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, τῆς ὁποίας ὑπάρχουν πλήρη Πρακτικά, <u>τελικῶς ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ἀπ᾽ ἀρχῆς πράξις καί συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας ἦτο ὅτι τό 1971 δέν ἐδέχθημεν "χειροθεσίαν ὡς ἐπί σχισματικῶν", ἀλλά ἡ λεγομένη "χειροθεσία" ἦτο ἁπλῶς μία ἐξωτερική τυπική πρᾶξις, εἶδος συγχωρητικῆς εὐχῆς, καί τοῦτο ὑπό τήν βασικήν προϋπόθεσιν, ὅτι ἡ Ρωσική Σύνοδος ἀπεδέχθη τήν Ἐκκλησιολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ἡ ἕνωσις ἐν τῇ μιᾷ πίστει καί Ὁμολογίᾳ - Ἐκκλησιολογίᾳ ἦτο ἀληθής καί βεβαία. **Κατόπιν τούτου πρῶτος ἐδέχθη νά ἱερωθῇ ὁ ὑποφαινόμενος καί ἀργότερα καί ὁ θεολόγος καί Νομικός κ. Εὐστάθιος Τουρλῆς.**</u> Καί ἡ ἀπόφανσις ὅμως αὔτη ἠμφισβητήθη ἀργότερον ὑπό τοῦ τότε Ἀττικῆς Ματθαίου, ὡς γραφεῖσα παρά τοῦ θεολόγου Ἐλευθερίου Γκουτζίδη καί ὡς ἐκφράζουσα αὐτόν καί οὐχί τήν Ἱεράν Σύνοδον.

̓Αλλά καί τό κίνημά του, τό γνωστόν ὡς κίνημα τῶν "πέντε" (1990-1995), οὐσιαστικά εἶχεν ὡς σκοπόν νά "θέση ἐκτός" συγκεκριμένα πρόσωπα, τά ὁποῖα, ὅπως καί τώρα γράφουν, ἔτσι καί τότε ἔγραφον κατά τῆς δολίας, πλήν ἀνεπιτυχοῦς προδοσίας κατά τῆς ̓Αποστολικῆς Διαδοχῆς. Κατόπιν αὐτῶν τά ξένα Κέντρα μέ τήν ψευδῆ κατηγορία τοῦ "νεοεικονομάχου" ἐπεχείρησαν νά τεθοῦν ἐκτός ̓Εκκλησίας συγκεκριμένα πρόσωπα διά νά προχωρήση ἀκώλυτα ἡ προδοσία **(σημ. …δυστυχῶς ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται καί σήμερον κατά τόν ἴδιον ἀκριβῶς τρόπον, ἀλλά αὐτή τήν φορά, κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Κύριος, ὑπό τοῦ ἰδίου τοῦ Μεσογαίας Κηρύκου ὁ ὁποῖος ἔθεσεν ἑαυτόν εἰς τήν θέσιν τοῦ πρώην Ἀττικῆς Ματθαίου, ἐνεργῶν ἀκριβῶς τά ἴδια καί μέ τήν ἰδίαν ἀκριβῶς τακτικήν ἐκείνου!).** ̓Αποκαλυπτικόν αὐτῆς τῆς ἀληθείας εἶναι τό ἀποτολμηθέν ὑπό τοῦ πρώην ̓Αττικῆς Ματθαίου κατά τήν Σύνοδον τοῦ ̓Οκτωβρίου τοῦ 1993. Τότε ὁ ἐν λόγῳ ̓Επίσκοπος, ὑπερμαχῶν ἐν Συνόδῳ καί τῆς βλασφήμου θέσεως τοῦ Κυπρίου ̔Ιερομονάχου Εὐθυμίου, (̓Εγκύκλιος ἐπιστολή του ἀπό 11-10-1992), καθ᾽ ἥν "μᾶς περιρρέει ἡ ἀνομία τῆς χειροθεσίας" κλπ, ἐδέχθη αὐστηρόν ἔλεγχον ὑπό τοῦ θεολόγου κ. ̓Ελευθ. Γκουτζίδη. ̔́Οταν δέ ὁ θεολόγος ἐπεκαλέσθη καί τήν ἱστορικήν ̓Απόφανσιν τῆς ̔Ιερᾶς Συνόδου τοῦ 1981, τότε ὁ ̓Επίσκοπος ἀπήντησεν πρός τόν θεολόγον εἰπών: "Αὐτή τήν ἔγραψες ἐσύ"! **Τοῦτο, ἀσφαλῶς, δέν ἦτο ἀληθές, διότι ἡ ἀπόφανσις τῶν ̓Επισκόπων δέν ἦτο μόνον ἀβίαστος, ἀλλά καί ἀπολύτως ἐλευθέρα, καί τεκμηριωμένη, προκύψασα πράγματι ἐκ τῆς πράξεως καί τῆς κοινῆς συνειδήσεως τῆς ̓Εκκλησίας.** Κατόπιν αὐτοῦ τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὁ κ. Ελευθ. Γκουτζίδης ἐντός τῆς Συνόδου τόν ἀπεκήρυξεν εἰπών: "Εν τοιαύτη περιπτώσει δέν εἶσθε οὔτε ὀρθόδοξος, οὔτε ̓Αρχιερεύς καί σᾶς ἀποκηρύσσω"…» (Μεσογαίας Κήρυκος, Ἐγκύκλιος Ἐπιστολή, ἀρ. πρ. 331, 1/6/03’).

Ταῦτα, λοιπόν, ἔγραφε καί ὡμολόγει μέχρι πρότινος ὁ Ἐπίσκοπος Μεσογαίας. Τοιοῦτον ὁμολογητήν Ἐπίσκοπον Κήρυκον ἐγνωρίσαμεν, ἀπεδέχθημεν, ἠκολουθήσαμεν καί ἐστηρίξαμεν ὅλα τά προηγούμενα ἔτη. Τοιοῦτον εἴχομεν Ἀρχιερέα ἐπί μίαν 20ετίαν περίπου, ἀπό τήν ἡμέρα τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας του, καί τοιοῦτον θά ἠθέλαμε νά εἴχομεν μέχρι τέλους, ἀλλά δυστυχῶς, συνεργεία τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, ἐπλανήθη καί «ἐξέστραπτεν ὁ τοιοῦτος» μή κατανοῶν σήμερον τί γράφει καί τί διακηρύττει καθημερινῶς, γραπτῶς καί δημοσίως, «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», μέσω διαδικτύου καί ὄχι μόνον...! Ὁ ἴδιος ἐπεσήμανε τότε, εἰς τήν ἀνωτέρω Ποιμαντορικήν Ἐγκύκλιόν του, διά τήν σημερινήν ἰδικήν του κατάστασιν: «…βλέπομεν νά πλανῶνται ὑπό τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ (Νεοημερολογιτικοῦ καί Παλαιοημερολογιτικοῦ) καί οἱ ἐκλεκτοί, εἰς τούς ὁποίους ὁ μέγας ̔Ομολογητής ̔Ιεράρχης Ματθαῖος ἀφῆκε τήν Παρακαταθήκην τῆς Πίστεως, ἤτοι τήν ̓Εκκλησιολογίαν καί τήν ̓Αποστολικήν Διαδοχήν»…!

Συνεχίζομεν ἐπί τῶν αἰτιῶν τοῦ Νικολαϊτικοῦ σχίσματος.

Πραγματικαί ἐπίσης αἰτίαι καί ἐκ τῶν βασικωτέρων, θά ἐλέγομεν, τοῦ γενομένου Νικολαϊτικοῦ σχίσματος, ἦτο:

α) Ἡ ἐπαίσχυντος Συνοδική καταδίκη τῆς ἀνυπάρκτου διά τήν Ἐκκλησίαν «χειροθεσίας» ὑπό τῆς Συνόδου των, μέ τήν Ἐγκύκλιόν των **3280/2007**, ὑποστασιάζοντας τοιουτοτρόπως Συνοδικῶς καί ἐπισήμως πλέον τήν χειροθεσίαν ὡς ἐπί σχισματικῶν διά τούς ἑαυτούς των, ἐπικυρώνοντας ὅλα τά ἀνωτέρω τά ὑπό τοῦ Παχωμίου γραφέντα καί κηρυχθέντα. **Σημειωτέον ὅτι ὁ Γέρων Παχώμιος ἔχει ἀκόμη τήν ὑπογραφήν του εἰς τήν βλάσφημον αὐτήν Ἐγκύκλιον**, οὐδέποτε δεχθείς νά ἀνακαλέση αὐτήν, φοβούμενος ὅτι μέ τήν ἀνάκλησιν της ὑπογραφῆς του, ἔστω καί ὑποκριτικῶς, θά ἐπωμίζετο ἐξ ὁλοκλήρου τό σχίσμα τοῦ 2005 - 2007 (τοῦτο ἀπετέλεσε ἐπινόησιν κάποιων «ἐγκεφάλων» οἱ ὁποῖοι, κατά τήν διεξαγωγήν τῶν «θεολογικῶν διαλόγων» των, ἀφοῦ ὑπεβίβασαν μεθοδικῶς τό θέμα, ἀπέτρεψαν ἀπό τήν ἀνάκλησιν τῆς ὑπογραφῆς του τόν Γέροντα Παχώμιον, κρατῶντας μέ αὐτόν τόν τρόπον τόν ἴδιον, ἀλλά καί τόν συνεπίσκοπόν του Εὐστάθιον, «εἰς τόν ἀφρόν»).

β) Ἡ ἀντικανονική μετά συμπαιγνίας παραίτησις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τότε Ἀνδρέου καί ἡ τοποθέτησις εἰς τόν θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τοῦ αἱρεσιάρχου καί ἀρνητοῦ τῆς ἀρχιερωσύνης του, Βουλευματίου, πρώην Πειραιῶς Νικολάου.

γ) Τό Ἀπαλλακτικόν Βούλευμα 56/76 τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Πειραιῶς τοῦ πρώην Πειραιῶς Νικολάου, μέ τό ὁποῖον βλασφημεῖται βάναυσα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί οὐδέποτε ἐδέχθησαν οἱ Νικολαῖται ἐπίσκοποι νά ἀντιμετωπίσουν ὀρθόδοξα, ἤτοι νά τό ἀπορρίψουν καί καταδικάσουν, ἀλλά ἀντιθέτως, ἐτοποθέτησαν «Ἀρχιεπίσκοπον» καί κεφαλήν των τόν αἱρεσιάρχην Νικόλαον, μολύνοντας τοιουτοτρόπως, κατά τό τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου «Οἷον ἡ κεφαλήν τοιοῦτον καί τό σῶμα», ὁλόκληρον καί τήν τότε Ἱεραρχίαν τῆς ὑπό τόν Νικόλαον Συνόδου. Καί παρά τάς δεκάδας καταγγελιῶν καί ἐπιστολῶν, πρός τήν Ἱεραρχίαν τῆς τότε Ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ τότε Ἱερ/χου καί νῦν Ἐπισκόπου κ. Ἀμφιλοχίου, ἐκείνη οὐδέποτε ἀνέλαβε τάς εὐθύνας της ἔναντι τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί οὐδέποτε ἐξέφρασεν ἤ ἐκήρυξεν ὀρθόδοξον θέσιν ἐπί τοῦ θέματος.

δ) Ὅλα ἐκεῖνα τά αἱρετικά φρονήματα τοῦ πρώην Πειραιῶς Νικολάου καί ὅλαι ἐκεῖναι αἱ παρερμηνεῖαι καί παραχαράξεις Ἁγιοπατερικῶν κειμένων καί διδασκαλιῶν, τάς ὁποίας διέπραξε, κηρύττοντας αὐτάς μάλιστα καί δημοσίως «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» εἰς βιβλίδια καί ἐφημερίδας, ὅπως εἰς τό αἱρετικώτατον βιβλίδιόν του «Προσκυνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα», καί εἰς τά δεκάδας αἱρετικά του δημοσιεύματα. Αἱρετικαί θέσεις καί βλασφημίαι, τάς ὁποίας οὐδέποτε ἀνεκάλεσεν ἤ ἀπέρριψεν ἤ ἔδειξεν τήν παραμικράν μετάνοιαν καί ἐπιστροφήν του εἰς τήν ὀρθόδοξον γραμμήν τῶν Ἁγίων Πατέρων, παρ' ὅλας τάς ἀναριθμήτους καταγγελίας ἐναντίον του.

Εἰς τό σημεῖον αὐτό ἐνδιαφέρον θά ἦτο νά ἀναφερθῶμεν εἰς ὡρισμένα σημεῖα ἐκ τῶν καταγγελιῶν κατά τοῦ πρ. Πειραιῶς Νικολάου, συγκεκριμένα τῶν Φλωριναίων καί τοῦ κ. Δημ. Κάτσουρα, διά καλυτέραν κατανόησιν τοῦ θέματος.

Ἀναφερόμεθα εἰς τάς συγκεκριμένας καταγγελίας διά νά δοθῆ περισσοτέρα βαρύτης, ὅταν μάλιστα αἱ τοιαῦται καταγγελίαι ἔγιναν ἀπό ἀνθρώπους καί συνεργάτας τῆς ἰδίας παρατάξεως τῶν Νικολαϊτῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τήν συνέχειαν τάς ἀπεσιώπησαν καί ἐσυμβιβάσθησαν μέ τούς αἱρετικούς προκειμένου νά προωθήσουν τά ὑστερόβουλα σχέδιά των.

Ἔγραφον, λοιπόν, οἱ Φλωριναῖοι εἰς τό περιοδικόν των, διά τόν Πειραιῶς Νικόλαον, μέ τίτλον: «Νέο - "βαρλααμίτικες" πλᾶνες. ΑΜΕΤΑΠΕΙΣΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ Ο "ΜΑΤΘΑΪΚΟΣ" ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΕΣΙΑΚΑΡΗΣ. Διατί ἡ Σύνοδός του δέν λαμβάνει μέτρα;», τά ἑξῆς:«…Κατά τόν Σεβ. Νικόλαον «ἡ ὑπόσταση καί ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ» ταυτίζονται, ὅπως διδάσκει ὁ Θωμᾶς Ἀκινάτης! Ἰσχυρίζεται δέ (ὁ Νικόλαος) ὅτι ὁ Ἀβραάμ καί οἱ Προφῆτες εἶδον «ἔκφανσιν τοῦ ἀπείρου Θεοῦ»! Κι ὅπως, ἐξηγεῖ (ὁ ἴδιος): «ἄπειρος ὢν ὁ Θεός κατά πάντα, λαμβάνει ἐν τῇ Παντοδυναμία Του, ὅταν βούλεται καί πεπερασμένες ἐκφάνσεις - μορφές, <u>προκειμένου νά ἐκδηλωθῆ καί νά γίνει ἀντιληπτός εἰς τά εὐσυνείδητα πνευματικά κτίσματά του!</u>» Ἀναμέναμεν, ἀπό τόν Σεβ. Νικόλαον, ἐν ταπεινώσει καί μετανοία, νά ἀναγνωρίσει τό σφάλμα του καί νά ζητήσει δημόσια συγγνώμη, γιατί ἔσφαλλε σ' ἕνα τόσο καιρείας σημασίας δογματικό ζήτημα, στό ὁποῖο ἀφιέρωσε τήν ζωή του ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, πολεμώντας τόν παπισμό, στό πρόσωπο τοῦ μοναχοῦ Βαρλαάμ ἐκ Καλαβρίας. Δηλαδή ἔσφαλλε σέ θέματα πίστεως! Καί ἐνῶ μετά τά ὅσα ἐγράψαμεν, θά μποροῦσε νά δικαιολογηθῆ ὅτι ἐξ ἀμελείας του εἶδαν τό φῶς τῆς δημοσιότητος ὅλα τ' ἀνωτέρω, <u>τό ὅτι ἐπιμένει στίς κακοδοξίες του, δείχνει πώς τ' ἀνωτέρω ἀποτελοῦν ἐνσυνείδητο «πιστεύω» του, τό ὁποῖον πλέον δέν τόν ἀπαλλάσσει ἀπό καμμιά εὐθύνη. Κι αὐτό σημαίνει, πῶς ἄν ἡ παράταξη τῶν λεγομένων «Ματθαιϊκῶν», δέν διαχωρίσει τήν θέση της ἀπό τόν πεπτωκότα ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καί καταστάντα «γυμνῆ τῆ κεφαλῆ» αἱρετικόν ἐπίσκοπον Νικόλαον, ἐπωμίζεται τίς ἴδιες ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων εὐθύνες!</u> ….Καί, δυστυχῶς, ὁ ἄνθρωπος εἶναι καί παραμένει ἀμετανόητος στήν αἵρεση καί κακοδοξία του!»» (Φωνή Ὀρθοδοξίας, τ. 1998, σελ. 27-28).

Ὁ δέ, κ. Δημ. Κάτσουρας, εἰς τήν 30σέλιδον, δογματικήν «ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ» του, πρός τήν τότε Ἱ. Σύνοδον (Σεπτέμβριος 1998), ἀφοῦ ἀναλύει πλήρως καί ἀποκρούει ἁγιοπατερικῶς καί ἐμπεριστατωμένως τάς αἱρετικάς θέσεις καί δοξασίας τοῦ τότε Πειραιῶς Νικολάου, καταγγέλοντάς τον ἐπί αἱρέσει καί κακοδοξία, διερωτᾶται: «…γιατί τελευταίως καταφεύγει (ὁ Πειρ. Νικόλαος) ἤ μᾶλλον διολισθαίνει στόν σαθρό χῶρο τῶν φαιδρῶν, ἀστηρίκτων, βλασφήμων ἀλλά καί παραλόγων ἐπιχειρημάτων τῶν πέντε πρώην Μητροπολιτῶν; Τί συμβαίνει;». Εἰς τήν συνέχειαν ἀναφέρεται καί εἰς τόν μεταξύ των διάλογον εἰς μίαν προσωπικήν των συνάντησιν: «…Μάλιστα σ' αὐτή τήν συνάντησί μας ὁ Σεβ/τος (Νικόλαος) μέ ρώτησε: Καί θά τολμήσετε νά ὑπογράψετε καταγγελία εἰς βάρος μου γι' αὐτό; (ἐνν. τό αἱρετικόν βιβλίδιόν του) Ἡ απάντησίς μου ἦταν ἄμεση καί σαφής. Ναί, Σεβ/τε, διότι δέν βρίσκομαι ἐδῶ γιά νά ὑπηρετῶ ἀνθρώπους ἀλλά τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία! Καί ὁ Σεβ/τος (Νικόλαος) ἀνταπάντησε: <u>**«Κάνετε ὅ,τι νομίζετε, ΕΓΩ ΔΕΝ ΑΝΑΚΑΛΩ!»**</u>… (ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ, Δημ. Κάτσουρα, Σελ. 10).

Ἡ ἐπιμονή εἰς τήν πλάνην εἶναι ἴδιον καί χαρακτηριστικόν τῶν ἀμετανοήτων αἱρετικῶν ὅπως δυστυχῶς κατέληξε καί ὁ πρώην Πειραιῶς Νικόλαος! **Ἐξ' αὐτοῦ, λοιπόν, φέρουν τήν χειροτονίαν των ἅπαντες οἱ σημερινοί Νικολαΐται «ἐπίσκοποι» καί βάσει ὅλων τῶν ἀνωτέρω θά ἔπρεπε καί αὐτοί, ἀλλά καί ὁ Μεσογαίας Κήρυκος καί οἱ Ἐπίσκοποι τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου νά προβληματιστοῦν ἐντόνως καί νά ἀναλάβουν τάς εὐθύνας των ὡς ελεύθεροι καί σκεπτόμενοι ἄνθρωποι, ἀποκηρύττοντας τούς σχισματοαιρετικούς χώρους εἰς τούς ὁποίους σήμερον εὑρίσκονται.**

ε) Ἄλλη αἰτία σχίσματος εἶναι ἡ ὑπογραφή τοῦ Γέροντος Παχωμίου εἰς τήν βλάσφημον κατά τῆς Ὀρθοδοξίας, 2566/23.1.1992, Α' Ἐγκύκλιον τῆς τότε Συνόδου, ἡ ὁποία καταγράφει δυτικάς πλάνας καί ὀρθολογιστικάς αἱρετικάς καινοτομίας τῆς ἐκκοσμικευμένης Δύσεως, ἀντιτιθέμενη πρός τήν Ὀρθόδοξον Γνησίαν Παράδοσιν. Τήν ὑπογραφήν του εἰς τήν Ἐγκύκλιον ταύτην, ὁ Γέρων Παχώμιος, οὐδέποτε ἀνεκάλεσε, οὐδέποτε ἔθεσε θέμα ἀμφισβητήσεως ἤ ἐπανεξετάσεως τῆς συγκεκριμένης, ἀλλά τήν φέρουν ἀκόμη καί σήμερον, μετά τοῦ Εὐσταθίου, ὡς κορώνα ἐπί τῶν κεφαλῶν των, διότι ὡς γνωστόν, ἐνστερνίζονται καί ὑποστηρίζουν καί ἐκεῖνοι τά ἴδια φρονήματα περί τῶν παπικῶν εἰκόνων, μέ τούς πρώην «πέντε», ἰσχυριζόμενοι στεντορείως ὅτι ἡ ἐν λόγω Α' Ἐγκύκλιος εἶναι… θεόπνευστος(!), θέτων αὐτήν ἀκόμη καί ὡς βάσιν διά τόν ἐπικείμενον διάλογον μετά τῶν πέντε σχισματικῶν ἐπισκόπων τῶν ἀποσχισθέντων τό 1995! Ὁ δέ, Γέρων Παχώμιος, ὡς γνωστόν, συντηρεῖ καί Ἱεράν Μονήν, τήν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἔκτισε, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος καί προσκυνᾶ καθημερινῶς, ὁ ἴδιος ἀλλά καί ἡ ἀδελφότης τῆς Μονῆς, τά εἰδωλικά αὐτά κατάσκευάσματα τῶν παπικῶν, τά ὁποῖα κηρύττουν τάς κατάδικασμένας ἀρχαίας αἱρέσεις τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τοῦ Βαρλααμισμοῦ καί τοῦ Βογομιλισμοῦ, ἀποδεικνύοντας περίτρανα τά περί ἰδίων φρονημάτων ἤ μᾶλλον πλανῶν του, μέ τούς «πέντε». Τελευταίως μάλιστα καί πρό τῆς ἐπικειμένης ἑνώσεώς του μετά τοῦ Μεσογαίας Κηρύκου, ὁ ἴδιος ἐδήλωσε περί τῶν παπικῶν εἰκόνων «συνθρόνου» καί «ἐκ τάφου», τά ἑξῆς: «Ὅποιος δέν προσκυνάει αὐτές τίς εἰκόνες δέν θά πατήση τό πόδι του στή Μονή μας!».

στ) Αἰτία, ἐπίσης, τοῦ σχίσματος καί ἡ ἐσκεμμένη ἄρνησις τῶν Νικολαϊτῶν Ἐπισκόπων νά διακηρυχθῆ καθαρά ἡ Ὀρθόδοξος Ὁμολογία Πίστεως τήν περίοδον 2000 - 2005, παρά τάς προτροπάς καί ἀπαιτήσεις δι' αὐτό, ὑπό Ὀρθοδόξων ὁμολογητῶν κληρικῶν τήν ἐποχήν ἐκείνην.

ζ) Αἰτία καί ἡ μή κανονική καί ὀρθόδοξος ἀντιμετώπισις τοῦ Ἐκκλησιομάχου κινήματος τῶν «πέντε» πρώην Μητροπολιτῶν, καταπατώντας τήν ὁμόφωνον Συνοδικήν Ἀπόφασιν τῆς 18-6-1997, καί τοῦτο διότι, ὅπως κάποιοι ἐκ τῶν τότε ἡμέτερων κληρικῶν καί δή Ἐπισκόπων ἐπροπαγάνδιζον: «ἔχουμε τό ἴδιο πιστεύω μέ τούς πέντε»! Δηλαδή, παρεδέχοντο οἱ ἴδιοι καί ὡμολόγουν τάς ἰδίας πλάνας καί αἱρέσεις μέ τούς σχισματοαιρετικούς πρώην πέντε ἐπισκόπους καί τούς φανατισμένους καί ἐσκοτισμένους ὀπαδούς των…!

η) Αἰτία καί ἡ κατάλυσις τῆς Κανονικῆς Τάξεως καί τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ, τῆς περιόδου ἐκείνης, ὅπως τά κατήγγελλε ἐπί τόσα συναπτά ἔτη ὁ Μεσογαίας

Κήρυκος μετά τῶν συνεργατῶν του, ὑπό τοῦ γνωστοῦ παρασυνοδικοῦ κατεστημένου καί τῶν ἐγκαθέτων.

Εἰς ὅλας, λοιπόν, τάς ὡς ἄνω αἰτίας τοῦ σχίσματος τοῦ 2005, συνέβαλε, ὑπεστήριξε, συνειργάσθη καί ἐβοήθησε μέ τήν στάσιν του ὁ πρώην Ἀργολίδος Παχώμιος. Διά πόσα ἄραγε ἐξ' αὐτῶν, ὁ κεκμηκώς Γέρων, μετενόησε, ἀνεκάλεσε καί ἐζήτησε τήν συγχώρησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί τῶν ἑκατοντάδων ὀρθοδόξων πιστῶν τούς ὁποίους ἐσκανδάλιζε καί ἐταλαιπώρει ὅλα αὐτά τά ἔτη μέ τό σχίσμα του; Δυστυχῶς, ΔΙΑ ΚΑΝΕΝΑ! Παρόλα ταῦτα ὅμως, ἀμετανόητος ὤν, καλεῖ ὅλους καί τούς προτρέπει νά συνομολογήσουν καί «συνορθοδοξήσουν» μέ τήν ἰδικήν του «ὁμολογίαν» καί «ὀρθοδοξίαν» κάτω ἀπό τήν ἰδικήν του πολιότητα (φεῦ)! Καί ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλά ἡ πρώην Πανορθόδοξος Σύνοδος, τόν ἀνεκήρυξεν ἀρχιεπίσκοπον καί κεφαλήν της, καί οὕτω καθίσταται καί ἡ ἰδία, κατά τό «οἷον ἡ κεφαλή, τοιοῦτον καί τό σῶμα» τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ὁμοία μέ τούς σχισματοαιρετικούς Νικολαΐτας! Ὁ Θεός νά γίνη ἵλεως!

Ἕκτον. Ἐν συνεχεία, διαβάζομεν εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεως» τά ἑξῆς: «*Προσέτι δέ περί τοῦ ὅρου «Ἄναρχος Ἐκκλησία» διά τόν Τριαδικόν Θεόν, ἀπεφασίσαμεν ἵνα μή χρησιμοποιῆται τοῦ λοιποῦ ὁ ὅρος αὐτός… …ἤτοι ὡς Ἁγιοτριαδικός ὅρος εἶναι πατερικῶς ἀμάρτυρος...*» (σελ. 12).

Ὑπογράφοντας τήν ὡς ἄνω θέσιν ὁ πρώην Μεσογαίας Κήρυκος, μετά τῶν ὑπολοίπων μελῶν τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου, παραδέχεται αὐτομάτως ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ὁ ὁποῖος προεκάλεσεν τά σκάνδαλα τῆς οκταετίας 1997-2005, διότι παρανόμως καί ἀντικανονικῶς ἐχρησιμοποίει τόν κατ' αὐτούς «πατερικῶς ἀμάρτυρον ὅρον» ὡς πατερικῶς μεμαρτυρημένον καί ὀρθόδοξον. Μέ αὐτόν τόν τρόπον ἐδικαίωσεν τούς ἰσχυρισμούς τῶν Νικολαϊτῶν περί πλάνης καί ἐπιμονῆς του εἰς τήν συγκεκριμένην διατύπωσιν, <u>δικαιολογώντας ἀκόμη καί τήν καθαίρεσιν, τήν ὁποίαν ἐκεῖνοι τοῦ ἐπέβαλον διά τό θέμα αὐτό!</u>

Διά τοῦ λόγου τό ἀληθές, καί διά νά καταστῆ σαφεστέρα ἡ δολία σκοπιμότης τοῦ συντάκτου τοῦ «Τόμου Ἑνώσεως» νά ὁδηγήσει εἰς ἀδιέξοδα τόν πρώην Μεσογαίας Κήρυκον, παραθέτωμεν σχετικόν ἀπόσπασμα ἐκ μιᾶς Γνωμοδοτήσεως τῆς «Συνοδικῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς» τῆς «Συνόδου» τῶν Νικολαϊτῶν περί τοῦ θέματος: «…**Ἡ ἐν λόγω παραδοχή περί τοῦ «πατερικῶς ἀμαρτύρου» (παρά τοῦ Μεσογαίας Κηρύκου), <u>οὐδέν ἄλλο σημαίνει παρά τήν πανηγυρική δικαίωση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (τῶν Νικολαϊτῶν).</u>** Αὐτή ἀπ' ἀρχῆς τοῦ προβλήματος λόγω τῆς ὑποστηρίξεως τῆς ἐν λόγω δοξασίας περί δῆθεν «Ἀνάρχου Ἐκκλησίας», διεπίστωσε τό πατερικῶς ἀμάρτυρον αὐτῆς καί προέτρεψε τόν κ. Κήρυκο νά τήν ἐγκαταλείψει καί νά μήν τήν χρησιμοποιεῖ διότι πρόκειται περί καινοτομίας. **Σήμερον**, εἰκοσιδύο ἔτη μετά τήν διατύπωση τῆς ἐν λόγω θεωρίας καί δεκατέσσερα ἔτη μετά τήν ἀπόσχισή τοῦ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, **ὁ ἴδιος ὁ κ. Κήρυκος ἀναγνωρίζει ὅτι πράγματι ἡ θεωρία του εἶναι «πατερικῶς ἀμάρτυρος»…»!** (Ἡ ἀντιεκκλησιαστική θέσις καί ἡ οἰκουμενιστική ἐκκλησιολογική ἀντίληψις…, Μάρτιος 2019, σελ. 35).

Ὅλον τοῦτο, λοιπόν, ἀπετέλει, ἄλλην μίαν πονηράν κίνησιν τοῦ συντάκτου τοῦ συγκεριμένου κειμένου του «Τόμου Ενώσεως», ὥστε νά ὑποβιβάση καί ἐντελῶς ἐκμηδενίση τούς μέχρι πρό τινος ὀρθοδόξως φρονοῦντας Ἐπισκόπους καί τούς ὑποτάξη ὡς μετανοούντας καί ἐπιστρέφοντας εἰς τήν ὑπό τῶν Παχώμιον καί Εὐστάθιον Σύνοδον!

Ἕβδομον. Τέλος, «ἐκ τῶν ὁποίων οὐκ ἐστι τέλος» ἐπί τῶν γραφομένων εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεως», ἐξίσου σημαντικόν θά ἦτο νά γίνη καί μία ἀναφορά εἰς τό θέμα τῶν χειροτονιῶν τῶν πρώην ἀδελφῶν Ρουμάνων, διά τῶν ὁποίων, ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου, ἄν μή τι ἄλλο, κάνει φανερόν δι' ἄλλην μίαν φοράν τό ποῖος ἐδέχθη ποῖον καί ποῖος ὑπετάγη εἰς ποῖον. Ἀναφέρεται, λοιπόν, τό ἑξῆς: «*Περί τῆς χειροτονίας εἰς ἐπίσκοπον τοῦ Βίκτωρος Λέου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἕλκουν τήν ἐπισκοπικήν χειροτονίαν οἱ δύο Ρουμάνοι Αρχιερεῖς, Σεβ/τοι Κασσιανός καί Γερόντιος, <u>ἐγένετο δεκτόν</u> ὅτι ἐκ τῶν προσκομισθέντων ἱστορικῶν στοιχείων διαπιστοῦται ὅτι… …Ὅθεν <u>ἐγένετο δεκτόν</u> ὅτι ἐτηροῦσε (ὁ Βίκτωρ Λέου) τήν ὀρθόδοξον πίστιν καί ὁμολογίαν*»(!) (σελ. 16-17).

Δηλαδή, εἰς τάς «ἐπιτροπάς διαλόγου» των, τήν περίοδον 2018-19 καί τέλος μέ τόν «Τόμον Ἑνώσεώς» των τήν 27ην Ἰανουαρίου 2019, διεπιστώθη καί ἔγινε δεκτόν ἀπό τούς Ἐπισκόπους τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου, τούς συνυπογράφοντας τόν «Τόμον» μετά τῶν Παχωμίου καί Εὐσταθίου, ὅτι οἱ Ρουμάνοι Ἀρχιερεῖς ἦσαν ὀρθόδοξοι καί εἶχον Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ὁπότε δύνανται νά προχωρήσουν καί εἰς συλλείτουργον μετ' αὐτῶν(!) κι ὄχι ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθμ. πρ. 471/9.2.2008 σχετικῆς πράξεως - ἀποφάνσεως, καί συνεχεία τῆς ὑπ' ἀριθμ. πρ. 474/1.4.2008 πράξεως – Ἀποφάσεως τῆς Ὀρθοδόξου Μητροπολιτικῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡ ὁποία ἐδέχθη τάς χειροτονίας τῶν Ρουμάνων Ἀρχιερέων ἐπικυρώνοντας αὐτάς διά Ὀρθοδόξου Νομοκανονικῆς Συνοδικῆς Ἀποφάσεως προχωρώντας μάλιστα καί εἰς ἕνωσιν καί συλλείτουργον μετ' αὐτῶν;!

<u>Αὐτάς τᾶς Πράξεις ὤφειλε νά ἐπικαλεστῆ ὁ συντάκτης τοῦ «Τόμου Ἑνώσεως» τοῦ 2019 διά νά ἐπισημάνη ὅτι οἱ Ρουμάνοι Ἀρχιερεῖς ἦσαν ἤδη ὀρθόδοξοι, ἀπό πότε καί βάσει ποίας Ἀποφάσεως κι ὄχι νά ἀγνοήση παντελῶς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί τάς Ἀποφάσεις Της ἀπαξιώνοντας καί εὐτελίζοντας κατ' αὐτόν τόν τρόπον τούς Ἀρχιερεῖς τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου. Μέ τήν συγκεκριμένην ἐνέργειάν του, ὁ συντάκτης ἤ οἱ συντάκται τοῦ κειμένου, κατέδειξαν ὀφθαλμοφανῶς δι' ἄλλην μίαν φοράν ὅτι ΔΕΝ ἀναγνωρίζουν καμμίαν προηγουμένην Πρᾶξιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τήν περίοδον 2005 – 2019, καί τό τραγικώτερον ὅλων εἶναι ὅτι καί οἱ ἴδιοι οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου φέρονται ἐξαπατώμενοι(;) νά κάνουν τό ἴδιο.</u> Δι' ἄλλην μίαν φοράν φανερώνουν τό ἀληθινόν φρόνημά των οἱ ἀμετανόητοι διά τόσα καί τόσα, Γέρων Παχώμιος καί Εὐστάθιος, «φωνάζοντας» τόσο καθαρά διά μέσω τῶν κειμένων των, ὅτι δῆθεν ἐκεῖνοι ἐκπροσωποῦσαν τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπό τό 2005 καί ἐντεῦθεν καί ἦσαν ἐντός Αὐτῆς κι ὄχι ὁ Μεσογαίας Κήρυκος μέ τήν «Συνοδείαν» του, ὅπως τήν ἀποκαλοῦν.

Εἰς τό σημεῖον αὐτό δέν χρειάζεται νά εἰπωθοῦν περισσότερα.

Παραθέτομεν, πρός ἐνημέρωσιν τῶν ἀναγνωστῶν, ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. πρ. 471/9.2.2008 ὑπογραφείσης ὑπό τῆς Πανορθοδόξου Ἱεράς Συνόδου σχετικῆς πράξεως - ἀποφάνσεως ἐπί τοῦ θέματος τῆς ἐπικυρώσεως - διορθώσεως τῆς χειροτονίας τοῦ πρώτου Ἐπισκόπου αὐτῶν, ἤτοι τοῦ Βίκτωρος Λέου καί τῶν ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντων, **τούς ὁποίους ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ΕΔΕΧΘΗ ΒΑΣΕΙ τῆς ΑΠΟΔΟΧΗΣ ὑπ' αὐτῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας καί Ἐκκλησιολογίας Αὐτῆς καί τῆς σχετικῆς αὐτῆς πράξεως - ἀποφάνσεως(!):** *«Κατόπιν προσεκτικῆς μελέτης, προσευχῆς καί συνέσεως, ἐπικαλεσθέντες τήν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐργαζόμεθα διά τήν ἕνωσιν μετά μιᾶς Ἐκκλησίας, καί οὐχί προσώπου ἤ προσώπων τινῶν, μιᾶς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία παρέμεινεν καί διεφύλαξεν ἀκεραίαν τήν Παρακαταθήκην τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας τῶν Ἁγίων Πατέρων, διό τό οὐσιαστικόν τοῦτο θέμα τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς ἀπεκλείσθη νά ἀντιμετωπισθῆ διά χειροθεσίας, ἡ ὁποία ἀφορᾶ σχισματικούς. Ὁμοφώνως προέκυψεν ἡ ἄποψις, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος, ὡς θεῖος καί ἱερός θεσμός (ὄργανον), κατευθυνομένη ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,* ***δύναται ΔΙ' ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΝΑ ΘΕΡΑΠΕΥΣΗ ΤΟ ΑΣΘΕΝΕΣ καί νά προσεπικυρώση τήν χειροτονίαν τοῦ πρώτου Ἐπισκόπου τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, τοῦ Βίκτωρος Λέου****, ἀπό τήν ὁποίαν (χειροτονίαν) ἔχουν τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν οἱ Ἐπίσκοποι καί Πρεσβύτεροι τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας. Ἐπί τούτω ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ὑπό τόν Σεβ/τον κ. Γερόντιον, θά μεταφέρη ἅπαντα τά συζητηθέντα ὡς καί τήν παροῦσαν ὁμόφωνον Ἀπόφανσιν, εἰς τόν Γέροντα Σεβ/τον κ. Κασσιανόν καί ἐν γένει εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας, καί κατόπιν θά συνταχθῆ καί ἡ ἐπίσημος Πράξις - Ἀπόφασις ἀναγνωρίσεως καί προσεπικυρώσεως τῆς χειροτονίας τοῦ Ἐπισκόπου Βίκτωρος ἐν ἐπισήμω κοινῶ συλλειτούργω ἐν Ρουμανία. Οἱ Πρόεδροι τῶν Ἀντιπροσωπειῶν …Τ.Σ.Υ.».*

Ἀξίζει, εἰς τό σημεῖον αὐτό, νά σημειωθεῖ τό ἑξῆς ἄκρως σημαντικόν στοιχεῖον σχετικῶς μέ τήν ἐν λόγω ἕνωσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετά τῶν Ρουμάνων Ἐπισκόπων. Ἡ τότε Ἱερά Μητροπολιτική Σύνοδος, μετά ἀπό διεξωδικάς συζητήσεις ἐπί τοῦ ἱστορικοῦ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, προκειμένου νά ἀποφανθῆ περί τῶν χειροτονιῶν τῶν δύο Ρουμάνων Ἐπισκόπων, ἔλαβε τήν τελικήν Ἀπόφασίν της περί ἑνώσεως μετά ἀπό τήν ἑξῆς σημαντικοτάτην δήλωσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Γεροντίου ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κατά τάς ἐργασίας αὐτῆς, τόν Φεβρουάριο τοῦ 2008. Ἡ δήλωσις τοῦ Ἱεράρχου, συμφώνως πάντα μέ τά σχετικά πρακτικά, ἔχει ὡς ἑξῆς. **« …Ὁ Ἐπίσκοπος Γερόντιος ἐστάθη ὄρθιος ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἐδήλωσεν: "Ἐρχόμεθα ἐδῶ ἀπό τήν Ρουμανία μέ πολύ ταπείνωση ἐνώπιόν Σας καί ζητοῦμεν ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία σήμερον ἐκπροσωπεῖται ἀπό τήν Μητροπολιτικήν Ἱεράν Σύνοδον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μεσογαίας κ. Κηρύκου, νά μᾶς δεχθεῖ καί νά Ἀποφασίσει περί ἡμῶν ὡς ὁρίζουν οἱ Ἱεροί Κανόνες τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας…»(!)**

Μετά ταύτην τήν καταλυτικήν, θά ἐλέγαμεν, διά τήν ἕνωσιν δήλωσιν τοῦ Ρουμάνου Ἱεράρχου, ἡ ὁποία κατεγράφη εἰς τά Πρακτικά τῶν Συνεδριάσεων διαλόγου τοῦ Φεβρουαρίου 2008 καί τήν ἀνωτέρω σχετικήν Πρᾶξιν - Ἀπόφανσιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τοῦ Φεβρουαρίου, ἠκολούθησεν καί ἡ τελικήν Πρᾶξις - Ἀπόφασις τῆς 1^{ης} Ἀπριλίου 2008.

Τάς δύο αὐτάς πράξεις ὤφειλον νά ἐπικαλεσθοῦν οἱ Ἐπίσκοποι τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου σχετικῶς μέ τήν ἐπικύρωσιν τῆς χειροτονίας τῶν Ρουμάνων Ἐπισκόπων καί ἑνώσεως αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησία κι ὄχι τά ἀποτελέσματα τῶν προσφάτως γενομένων ἐπιτροπῶν τῆς Κύπρου ἐπικυρώνοντας αὐτά μάλιστα μέ τόν «Τόμον Ἑνώσεώς» των, ὁ ὁποῖος καταγράφει (ἄκουσον – ἄκουσον τόν οἰκουμενισμόν τῶν συντακτῶν), **ὅτι ἀναγνωρίζει τάς χειροτονίας τῶν συγκεκριμένων Ρουμάνων Ἀρχιερέων ΩΣ ΠΡΟΕΡΧΟΜΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΩΣΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ(!!!), τήν ἐποχήν μάλιστα (δεκαετίαν τοῦ 60΄) κατά τήν ὁποίαν οἱ Ρῶσοι, σύμφωνα μέ ἀκράδαντα στοιχεῖα, δέν ὠρθοδόξουν καί μάλιστα ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ἐκείνην τήν περίοδον, ἐχειροτόνησαν καί τούς Ἀκακιοαυξεντιανούς!** Ὑπογράφουν εἰς τόν «Τόμον»: ***«…ἐγένετο δεκτόν ὅτι ἐκ τῶν προσκομισθέντων καί ἐξετασθέντων ἱστορικῶν στοιχείων διαπιστοῦται ὅτι οἱ χειροτονήσαντες αὐτόν (τόν Βίκτωρα Λέον) Ἀρχιερεῖς εἶχον γίνει δεκτοί ὑπό τῆς Συνόδου τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ρωσσικῆς Διασπορᾶς καί εἶχον ἀκώλυτον τήν ἀρχιερωσύνην ὅτε ἐτέλεσαν τήν ὑπό ἐξέτασιν χειροτονίαν τοῦ Βίκτωρος Λέου…»!!!*** (σελ.16-17). Ἀναγνωρίζουν, λοιπόν, ἐπισήμως ἐγκυρότητα εἰς τά μυστήρια τῶν σχισματικῶν - οἰκουμενιστῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς **καί ἀκώλυτον τήν ὑπ' αὐτῶν διαδοχήν εἰς τήν ἀρχιερωσύνην**, δικαιώνοντας τοιουτοτρόπως τούς Φλωρινικούς καί τούς πάσης φύσεως σημερινούς δεκατριμερίτας οἱ ὁποῖοι καί οὗτοι εἶχον χειροτονηθεῖ ὑπό τῶν συγκεκριμένων Ρώσων τῆς Διασπορᾶς κι ἔχουν σήμερον κι ἐκεῖνοι, κατά τούς συντάκτας τοῦ «Τόμου», ὡσάν τούς Ρουμάνους ἀρχιερεῖς, «ἀκώλυτον τήν ἀρχιερωσύνην»! Ἕνα, λοιπόν, μέλλει νά γίνει: ἡ «ἕνωσις» ὅλων αὐτῶν καθ' ὅλα ὁμοίων καί εἰς τήν πίστιν καί εἰς τήν διαδοχήν! …Εἶναι νά θρηνῆ κανείς διά τήν, κρίμασιν οἷς οἶδεν Κύριος, τοιαύτην οἰκουμενιστικήν πτῶσιν τῶν Ἐπισκόπων τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου!

Ἄν οἱ πρώην ἡμῶν ἀδελφοί Ρουμάνοι καταφέρουν κάποτε, μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, νά ἀντιληφθοῦν τήν πλεκτάνην καί παγίδα, ἡ ὁποία ἐστήθη εἰς βάρος των, ὑπό τῶν συντακτῶν τοῦ «Τόμου Ἑνώσεως» καί συνειδητοποιήσουν εἰς ποίαν βλασφημίαν συνέβαλον κατά τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ὀρθοδόξου Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, μέ τάς ὑπογραφάς των, θά ἐξεγερθοῦν καί θά ἀναλάβουν καί οὗτοι τάς κατά Θεόν εὐθύνας των, ἔναντι τῆς Ὁμολογίας καί τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας. Γένοιτο!

«ΚΟΙΝΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ»

Εἰς τήν συνέχειαν θά ἀναφερθῶμεν εἰς τήν «Κοινήν Ὁμολογίαν Πίστεώς» των, ἡ ὁποία περιλαμβάνεται εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεως», καί συγκεκριμένα εἰς δύο σημαντικάς θέσεις αὐτῆς, αἱ ὁποῖαι σημειώνονται μάλιστα καί εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεως» ὡς βασικαί αἰτίαι τῶν σχισμάτων.

Πρῶτον, διά τό θέμα τῶν Δυτικῶν εἰκόνων, τό ὁποῖον ἀπησχόλησεν τήν Ἐκκλησίαν ἀπό τό 1990 μέχρι σήμερον, καταγράφουν εἰς τήν «Κοινήν Ὁμολογίαν Πίστεώς» των τό ἑξῆς: *[«Εἰδικώτερον δέ περί τῶν δύο θεμάτων τά ὁποῖα ἀπετέλεσαν αἰτία προστριβῶν καί μερισμῶν εἰς τό παρελθόν, ἤτοι περί τῶν ἱερῶν εἰκόνων (σημ. ὡς γνωστόν αἰτία προστριβῶν καί μερισμῶν εἰς τό παρελθόν ἦτο συγκεκριμένας «εἰκόνας», ἤτοι τοῦ λεγομένου «συνθρόνου» καί τῆς «ἐκ τάφου» Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου) καί περί τῆς «κοινωνίας» τῶν τριῶν θείων Προσώπων, ἀπεφασίσαμεν διά τήν διατήρησιν τῆς ἀκριβείας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί τήν καλήν διαποίμανσιν τοῦ λογικοῦ ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας, τά ἀκόλουθα, τά ὁποῖα περιλαμβάνονται εἰς τό κείμενον τῆς «Κοινῆς Ὁμολογίας Πίστεως»] Πρῶτον. Περί τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων ἀποδεχόμεθα τάς θεοφωτίστους ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί θεωροῦμεν αὐτάς ὡς τό ἀέναον θεμέλιον διδασκαλίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας περί τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων.* ***Δηλοῦμεν δέ ὅτι ὅλας τάς ἱεράς εἰκόνας*** *(σημ. καί τάς ἀνωτέρας διαφιλονικοῦμενας)* ***τάς ὁποίας ἡ παράδοσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔχει δεχθεῖ καί χρησιμοποιεῖ****, σεβόμεθα καί ἀσπαζόμεθα, ὅπως ἔπραττον καί οἱ πρό ἡμῶν πατέρες καί ἀείμνηστοι προκάτοχοι ἡμῶν, σεβόμενοι ταυτοχρόνως τάς γνώμας τῶν Ἁγίων Πατέρων περί τῆς μή εἰκονίσεως τοῦ Θεοῦ Πατρός, σκοποῦντες θεοφιλῶς εἰς τήν καλήν διαποίμανσιν τῶν πιστῶν χριστιανῶν»* (σελ. 24).

Ἡ ὡς ἄνω θέσις, περί τοῦ εἰκονολογικού δόγματος, ὅπως καί ὅλαι γενικῶς αἱ θέσεις των εἰς τήν «Ὁμολογίαν Πίστεώς» των, εἶναι παραπλανητικαί καί ἀσαφεῖς. Αὕτη ἡ οἰκουμενιστική σκοπιμότης χαρακτηρίζει γενικῶς τόν τρόπον ἑνώσεώς των εἰς ὅλα τά ὑπογεγραμμένα ὑπ’ αὐτῶν κείμενα. Χαρακτηριστικόν εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον κάποιος, ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τῶν οἰκουμενιστικῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν καί ἐγγράφων εἰς ἀνύποπτον χρόνον, ἐδήλωσεν: «Ἡ ὁμολογία μας αὐτή κατεσκευάσθη μέ τέτοιον τρόπον ὥστε νά ἱκανοποιοῦνται ὅλαι αἱ πλευραί καί θέσεις»!!! Ὁ οἰκουμενισμός, δηλαδή, εἰς τό μεγαλεῖον του!

Συγκεκριμένα, τό ἀπόσπασμα: «…σεβόμενοι ταυτοχρόνως τάς γνώμας τῶν Ἁγίων Πατέρων περί τῆς μή εἰκονίσεως τοῦ Θεοῦ Πατρός» δηλώνει ὅτι σεβασταί μέν εἶναι ἐκεῖναι αἱ θέσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων, αἱ ὁποῖαι ὁμιλοῦν περί τῆς ΜΗ εἰκονίσεως τοῦ Θεοῦ Πατρός ἀλλά ἡμεῖς εἰς ἀντίθεσιν αὐτῶν «…σεβόμεθα καί ἀσπαζόμεθα…» ὅλας τάς δυτικάς καί αἱρετικάς εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι εἰσῆλθον εἰς

τήν Ἑλλάδα πρίν ἀπό ἀρκετά ἔτη, βαπτίζοντας αὐτάς μάλιστα καί **«παράδοσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας»…(!)** καί ὅλα τοῦτα <u>διά τήν καλήν διαποίμανσιν τῶν πιστῶν!</u> Καλήν ὅμως διαποίμανσιν τῶν πιστῶν ἤθελον νά κάνουν καί οἱ ἅγιοι ὁμολογηταί Πατέρες. Δέν ὑπέκυπτον ὅμως εἰς τάς πλάνας τῶν αἱρετικῶν «διά νά κρατήσουν τόν κόσμο», ὡς ἰσχυρίζονται οἱ οἰκουμενισταί σήμερον, ἀλλά ἐφυλακίζοντο, ἐλιθάζοντο, ἐξορίζοντο καί ἔχαναν ὁλόκληρον σχεδόν τό ποίμνιόν των. Ὁ Θεός εἰς τήν συνέχειαν βλέποντας τούς ἀγώνας των ὑπέρ τῆς Ὀρθοδοξίας τούς ἐχάριζεν πάλιν ὅλα ὅσα εἶχαν χάσει διά τήν καλήν των αὐτήν ὁμολογίαν καί τούς ἐδόξαζεν εἰς τούς αἰῶνας ὁμοῦ μετά τῶν πιστῶν ποιμνίων των. Εἰς τάς σημερινάς ὅμως πονηράς ἡμέρας ὁ οἰκουμενισμός ἄλλα ἐπιτάσσει…!

Παράδοσιν, ἐπίσης, τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δέν δύναται νά ἀποτελέση μία κακή συνήθεια, μία πλάνη ἤ μία αἵρεσις, αἱ ὁποῖαι κακῶς εἰσῆλθον εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας κάτω ἀπό τυχόν δυσκόλους συνθήκας καί καταστάσεις καί δέν ἔτυχον, ὡς θά ἔπρεπε, τῆς σωστῆς καί ἀναλόγου ἀντιμετωπίσεως ὑπό τῶν τότε ὀρθοδόξων, ὅπως συνέβη μέ τὰς ἐν λόγω δυτικάς εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι παρεισέφρησαν εἰς τήν Τουρκοκρατουμένην τότε Ελλάδα ἀπό τούς παπικούς οὐνίτας! <u>**Ἱερά Παράδοσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀλάνθαστος ἔκφρασις τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ διά τῶν Ἱερῶν Γραφῶν καί τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων. Ἱεράν Παράδοσιν ἀποτελοῦν πρωτίστως ἡ Ἁγία Γραφή, οἱ Ἀποστολικοί Κανόνες καί αἱ Δογματικαί ἀποφάνσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων καθώς καί ἡ διδασκαλία τοῦ συνόλου τῶν Ἁγίων Πατέρων.**</u> Συνεπῶς, σχετικῶς μέ τό εἰκονολογικόν δόγμα, περί οὗ ὁ λόγος, ΔΕΝ ἀποτελοῦν Ἱεράν Παράδοσιν αἱ συγκεκριμέναι «εἰκόνες» - αἱ λεγομέναι «σύνθρονον» καί «ἐκ τάφου» - ὅσω καί ἄν προσπαθοῦν οἱ ἀγαπητοί πρώην ἀδελφοί νά τάς περάσουν ὡς τοιαύτας, διότι ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας <u>ταυτίζεται πάντοτε</u> μέ τό ὀρθόν δόγμα εἰς κάθε περίπτωσιν κι ὄχι ἁπλῶς ὡς ἔτυχεν καί ὡς συμφέρει εἰς τόν καθένα διά νά πραγματοποιῆ οἰκουμενιστικάς ἑνώσεις εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων!

Ἰδού τί δογματίζει συγκεκριμένα ἡ Ἱερά Παράδοσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας σχετικῶς μέ τάς ἱεράς εἰκόνας διά τῶν Ἀποφάσεων τῆς Ζ′ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τοῦ Ὅρου αὐτῆς: ***«Ὁρίζομεν σύν ἀκριβεία πάση καί ἐμμελεία παραπλησίως τῷ τύπω τοῦ Τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἀνατίθεσθαι τάς σεπτάς καί ἁγίας εἰκόνας…*** <u>***τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰκόνας, καί τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τιμίων τε ἀγγέλων καί πάντων τῶν ἁγίων καί ὁσίων ἀνδρῶν***</u>***»*** (Πρακτικά Συν. σελ. 874).

<u>Ἄς εἴμεθα σίγουροι καί πεπεισμένοι πώς ἄν οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες καί ἡ Ἁγία Ζ′ Οἰκουμενική Σύνοδος ἐθέσπιζον εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τό πρῶτον πού θά ἐτόνιζον καί θά διεκήρυττον παντοῦ θά ἦτο αὕτη, ὡς πρώτη καί ἀνωτέρα ὅλων τῶν Εἰκόνων. Τοιοῦτον τι ὅμως δέν συνέβη διό, ἄς μήν ἀπατώμεθα καί διχοστατοῦμεν.</u>

Συνεπῶς εἶναι ἀντορθόδοξον καί αἱρετικόν νά ἰσχυριζώμεθα καί νά ὁμολογοῦμεν, ὡς πράττουν οἱ πρώην Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεώς»

των, ὅτι «σεβόμεθα καί ἀσπαζόμεθα» ὅλας τάς δυτικάς καί αἱρετικάς εἰκόνας ὡς παραδεδομένας ὑπό τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (φεῦ!), ὡς «ἔπραττον, μάλιστα, καί οἱ πρό ἡμῶν πατέρες καί ἀείμνηστοι προκάτοχοι ἡμῶν», οἱ ὁποῖοι ὅμως ἀπαλλάσσονται ἀπό τυχόν εὐθύνας εἰς τό θέμα τῶν δυτικῶν εἰκόνων, διότι δέν εἶχον ἀσχοληθεῖ μέ τοῦτο ἐπισταμένως, ἕνεκα διωγμῶν καί ἑτέρων ἄλλων δυσκόλων συνθηκῶν. Τοῦτο ὅμως οὐδόλως ἰσχύει διά τούς σημερινούς «ἐπισκόπους», οἱ ὁποῖοι ἐνῶ ἐμελέτησαν τό θέμα ἐπί εἰκοσιπενταετίαν καί πλέον, σήμερον πλανῶντες καί πλανώμενοι, μή ἔχοντες οὐδεμίαν δικαιολογίαν, αἱρετίζουν ἐν πλήρη ἐπιγνώσει των!

Δεύτερον, διά τό θέμα τοῦ 71΄, γράφουν εἰς τήν «Κοινήν Ὁμολογίαν Πίστεως» των τό ἑξῆς: «*Κατά συνέπειαν θεωροῦμεν* ***τήν ἐν ἔτει 1971 ἀπόφασιν τῆς Ρωσσικῆς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς καί τήν κατ' ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς γενομένην ἐκκλησιαστικήν πρᾶξιν****, ὡς μηδεμίαν ἔχουσαν σχέσιν μέ τήν κανονικήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος,…*» (σελ. 27).

Εἰς τό σημεῖον αὐτό, ὁμιλοῦν, ξεκάθαρα διά ἐκτέλεσιν τῆς Ἀποφάσεως τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς εἰς τούς τότε Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἴτε εἰς τήν Ἀμερικήν, ὅπου διεδραματίσθησαν τά γεγονότα τοῦ 71΄, εἴτε εἰς τούς ἐν Ἑλλάδι Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι, σύμφωνα μέ τά παραπάνω, κατ' αὐτούς ἐδέχθησαν κι ἐκεῖνοι τήν ἐκτέλεσιν τῆς Ἀποφάσεως αὐτῆς.

Ἡ Ἀπόφασις τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς ὁμιλεῖ ξεκάθαρα ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ ΩΣ ΕΠΙ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΩΝ, πρᾶγμα τό ὁποῖον ὅμως ΟΥΔΕΠΟΤΕ ἐδέχθησαν ἤ ἐξετελέσθη εἰς τούς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου εἴτε ἐν Ἑλλάδι εἴτε εἰς Ἀμερικήν (συμφώνως πάντοτε μέ τήν ρητήν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαρχίας ἡμῶν) ἀλλά οὔτε καί κατά διάνοιαν ἐπέρασεν εἰς τήν συνείδησιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, Ἀρχιερέων, κλήρου καί λαοῦ, ὅλα τά προηγούμενα ἔτη. Οἱ ἴδιοι, οἱ ὑπογράψαντες ταύτην τήν βλάσφημον «Κοινήν Ὁμολογίαν Πίστεως», ὅπου ὁμολογοῦν περί ἐκτελέσεως τῆς Ἀποφάσεως τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς εἰς τήν Ἐκκλησίαν τό 1971 καί εἰς τούς τότε Ἀρχιερεῖς Της, οἱ ἴδιοι ὡμολόγουν μέχρι καί ἀρχάς τοῦ 2015, πρίν τήν βλάσφημον ταύτην ὑπαναχώρησίν των, εἰς τήν «Διακήρυξιν - Ὁμολογίαν» των, τήν ὁποίαν ὑπογράφουν οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλλάδος μετά τῶν κληρικῶν τῆς Κύπρου ὡς Ἐνδημοῦσα Ἱερά Σύνοδος, ὅτι τοῦτον τό κείμενον τῆς Ἀποφάσεως τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς δέν τό ἐγνώριζον μέχρι τό τέλος Νοεμβρίου τοῦ 71΄, ὅταν αὐτό πρῶτον ἐδημοσιεύθη εἰς φλωρινικόν περιοδικόν.

Διά τοῦ λόγου τό ἀληθές, ἰδοῦ τι ὁμολογοῦν καί τί διακηρύττουν τό 2014 περί τῆς Ἀποφάσεως τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, οἱ ἴδιοι οἱ ὑπογράψαντες τό 2019 εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεως» τά ἀντίθετα, βλάσφημα καί προδοτικά: «*…Ἐπίσης τονίζομεν καί δέον ὅπως ληφθῇ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν, τό γεγονός ὅτι ἡ ἐπιστρέψασα ἐξαρχία μας ἀφοῦ εὐηγγελίσθη τά περί Ὁμολογίας, τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς περί ἀναγνωρίσεως τῶν χειροτονιῶν καί τῆς κατ' ἄκραν οἰκονομίαν καί ὑπό ρητούς ὅρους «συγ-*

*χωρητικῆς εὐχῆς», **ὄχι ἁπλῶς δέν ἐνεφάνισεν οὐδέν ἐπίσημον γραπτόν σχετικόν κείμενον, ἀλλ' οὔτε καί αὐτήν τήν ψευδοαπόφασιν τῶν Φλωρινικῶν, τήν ὁποίαν ἀπό μακροῦ ἡτοίμαζον εἴς τε τήν Ἑλλάδα καί τήν Ἀμερικήν! Τοῦτο δέ καταφανῶς ἐπειδή ΔΕΝ ΕΝΕΚΡΙΘΗ ΥΠΟ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΣ, ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΥΠΕΓΡΑΦΗ! Αὔτη μόνον ἀπό τό τέλος τοῦ Νοεμβρίου 1971, ὅταν τά πάντα εἶχον τελειώσει, τότε μόνον δημοσιεύεται πρῶτον ὑπό τῶν Φλωρινικῶν καί ἀμέσως κατόπιν καί ὑπό τοῦ Εὐγενίου Τόμπρου**, ἐννοεῖται ἀνυπόγραφος ὑπό τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, φέρουσα μόνον τήν ὑπογραφήν τοῦ συμμετέχοντος εἰς τήν ὅλην σκευωρίαν Γραμματέως αὐτῆς, ἤτοι τοῦ Μανχάταν Λαύρου, διά νά μείνη ἔκθετος εἰς τόν αἰῶνα, διότι ὑπέγραψεν ἄθλιον, ἱερόσυλον, ἀντιφατικόν, ψευδές καί ἐπαίσχυντον ἔγγραφον τῶν Φλωρινικῶν ὡς δῆθεν «ἀπόφασιν» τῆς Ρωσικῆς Συνόδου! Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἱερά Σύνοδος δέν ἠσχολήθη μέ αὐτήν τήν «ἀπόφασιν», ἐνῶ ζωηρῶς καί ἀποκλειστικῶς ἠσχολήθη μέ τήν Ὀρθόδοξον ὁμολογίαν, διότι οὐδόλως αὔτη προέκυπτε, οὐδέ κἄν ἀνεφέρετο εἰς τήν ψευδοαπόφασιν τῶν Φλωρινικῶν, ἀλλά καί διότι ἐξετίθετο ἡ Ἐξαρχία μας!... Η ΕΝΔΗΜΟΥΣΑ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Διά τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος Οἱ Μητροπολῖται:† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Τ.Υ. ΚΗΡΥΚΟΣ † Λαρίσης καί Τυρνάβου Τ.Υ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ. Διά τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου Ὁ Μητροπολίτης:† Ὁ Κιτίου καί πάσης Κύπρου Τ.Υ. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ καί ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Τ.Υ. ΜΙΧΑΗΛ ΙΩΑΝΝΟΥ»* (ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑ, αριθ. πρ. 673, 15/28.6.2014).

Αὕτη ἦτο ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας περί τῆς Ἀποφάσεως τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς! Οὐδέποτε ἔγινεν δεκτή αὕτη καί οὐδέποτε ἐξετελέσθη ὅ,τιδήποτε ἀπό τήν βλάσφημον αὐτήν Ἀπόφασιν εἰς τούς τότε Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τήν 28ην Ὀκτωβρίου 1971, διότι ἡ Ἀπόφασις αὕτη ἐνεφανίσθη πολύ ἀργότερον ἀπό τήν ἡμέραν, κατά τήν ὁποίαν ἐκηρύχθη ἡ ἕνωσις μετά τῶν Ρώσων, καί τό σημαντικότερον ὅτι ἡ Ἀπόφασις αὕτη δέν ἦτο τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων προέκυψεν, ὑπῆρξεν κατασκεύασμα τῶν Φλωρινικῶν κέντρων.

Αὕτη εἶναι ἡ θέσις καί ἡ ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας διά τό θέμα! Τό αὐτό ὁμολογοῦν καί οἱ ἴδιοι, οἱ ὑπογράφοντες τήν παραπάνω Διακήρυξιν. Τά ἴδια ὡμολόγουν ἀπό τό 1971 ἕως τό 2015. Ἀπό τότε, ὅμως, ὅτε εἰσῆλθον εἰς τούς κόλπους τῆς Ἱεραρχίας αἱ γνωσταί σκοπιμότητες καί ὑστεροβουλίαι, ἤλλαξαν καί ταύτην τήν ὁμολογίαν των (πλήν τοῦ Λαρίσης Σεβ/του κ. Ἀμφιλοχίου) ὑπογράφοντες σήμερον εἰς τά κείμενά των τάς γνωστάς βλασφημίας των κατά τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς των Διαδοχῆς, μόνον καί μόνον διά νά ταυτίζωνται πλήρως μετά τοῦ Γέροντος Παχωμίου ὡς τόν «πολιόν Γέροντά» των καί «Ἀρχιεπίσκοπόν» των.

Διά τῆς συγκεκριμένης ὅμως θέσεως καί νέας Ὁμολογίας τῶν Ἐπισκόπων τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου μετά τῶν δύο Νικολαϊτῶν «Ἐπισκόπων», περί ἐκτελέσεως ἐκκλησιαστικῆς πράξεως συμφώνως μέ τήν βλάσφημον ἀπόφασιν τῆς Ρωσσικῆς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς, ὅπως τήν διακηρύττουν, ΕΠΙΚΥΡΩΝΟΥΝ καί ΣΥΝΥΠΟΓΡΑΦΟΥΝ τήν βλασφημίαν κατά τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἐδέχθησαν οἱ τότε

<u>Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου εἰς Ἀμερικήν καί κατόπιν εἰς Ἑλλάδαν, (βάσει τῆς Ἀποφάσεως τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς), ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ ΩΣ ΕΠΙ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΩΝ καί ὅτι οἱ ἴδιοι πλέον «…εἶναι χειροτονημένοι ἀπό τούς ἤδη χειροθετημένους…»</u> (θέσις τοῦ Γέροντος Παχωμίου).

Ἔρχεται, λοιπόν, αὐτη ἡ θέσις τοῦ Γέροντος Παχωμίου (1974 καί 2004) νά γίνει πλέον ἡ ἐπίσημος ὁμολογία καί πίστις τῶν «ἑνωθέντων», νά καταγραφεῖ καί μάλιστα ὑπογραφεῖ ὑπό τῆς πάλαι ποτέ ὀρθοδοξησάσης Πανορθοδόξου Συνόδου μετά καί τοῦ προέδρου αὐτῆς πρώην Μεσογαίας Κηρύκου, καί τοῦτο μάλιστα μετά ἀπό 40 καί πλέον ἔτη ἀγώνων ἐν τῇ ὀρθῇ ὁμολογία καί πίστη!

«ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΥ»
(10ης Ἰανουαρίου 2019)

Τήν 10ην Ἰανουαρίου 2019 ἐπραγματοποιήθη συνάντησις τῶν «ἐπιτροπῶν διαλόγου» εἰς τήν Μονήν τῶν Ἑξαμιλίων. Αἱ ἐπιτροπαί, μετά ἀπό τάς ἐν Κύπρω ἐργασίας των, συνέχισαν καί ἐτελείωσαν αὐτάς, εἰς τήν ἐν λόγω Μονήν, λίγο πρίν τήν ἐπικείμενην ἕνωσίν των τῆς 27ης Ἰανουαρίου, ὑπογράφουσαι μάλιστα καί ἐπίσημον «Πρακτικόν Διαλόγου».

Αἱ ἐπιτροπαί τῆς Κύπρου ἦσαν ἄλλη μία ἀντικανονικότης καί κανονική παρεκτροπή τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου. Ζητήματα καί θέματα μιᾶς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας δέν δύναται νά ἐξετάση καί ἐπιλύση ἐπιτροπή μιᾶς ἄλλης Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας καί μέ πρακτικά καί ἀποφάσεις της νά καθορίση τήν πορείαν τῆς πρώτης, εἰσπηδοῦσα οὐσιαστικά εἰς αὐτήν! Εἰς τήν προκειμένην περίπτωσιν, οἱ διάλογοι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετά τῶν δύο Νικολαϊτῶν «ἐπισκόπων» ἐπραγματοποιήθησαν εἰς τήν Κύπρον(!), εἰς μίαν ἄλλην Τοπικήν Ἐκκλησίαν καί μάλιστα ἀπό ἐπιτροπήν ἀποτελουμένη ὑπό μελῶν ὄχι τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, τά ὁποῖα ἐβίωσαν καί ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τά ἐκκλησιαστικά γεγονότα τῆς περιόδου 1997 – 2007 καί θά ἠδύναντο νά χειριστοῦν ἐπιτυχῶς τά θέματα, ὥστε νά προέκυπτε μία θετική ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων, ἀλλά τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας. Φρικτά τά λάθη καί σοβαραί αἱ ἀντικανονικότητες ἐκ μέρους τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου, αἱ ὁποῖαι κατέστησαν ἀπό τά θεμέλιά του ακόμη, σαθρόν καί παράνομον, ὁλόκληρον τό οἰκοδόμημα τῆς «ἑνώσεώς» των! Τοιαύτας παρανομίας καί ἀντικανονικότητας δέν εὐλογεῖ ὁ Θεός, δι᾽ αὐτό καί παρόμοιαι ἐνέργειαι ἐπιφέρουν σκάνδαλα καί σχίσματα εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ὅπως τελικά κατέληξεν καί ἡ ἐν λόγω «ἕνωσις»!

Ἀξίζει, ὅμως, νά ἀσχοληθῶμεν μέ τό συγκεκριμένον «Πρακτικόν Διαλόγου», ἀφ᾽ ἑνός διότι διατυμπανίζεται ἐκ τῶν «ἑνωθέντων», εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης, ὅτι εἰς αὐτό ἐβασίσθη καί ἐτελειώθη ἡ ἐν λόγω «ἕνωσίς» των καί ἀφ᾽ ἑτέρου

διά νά καταδείξωμεν τήν μεγίστην προδοσίαν κατά τῆς Μητρός ἡμῶν Ἐκκλησίας ὑπό τῶν παρανόμων ἐπιτροπῶν καί τάς ὑπαναχωρήσεις εἰς θέματα πίστεως τῶν πρώην Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν, ἐπισημαίνοντες ταυτοχρόνως καί γνωστοποιοῦντες εἰς κάθε ἐνδιαφερόμενον καί προβληματιζόμενον πιστόν, τόν τρόπον μέ τόν ὁποῖον ἐπροχώρησαν καί τάς βάσεις εἰς τάς ὁποίας ἐθεμελίωσαν τήν «ἕνωσίν» των ταύτην, ἀποδεικνύοντες τήν ἡλίου φαεινοτέραν μεγίστην πτῶσιν τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου!

Πρῶτον. Εἰς τό «ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΥ» τῆς 10ης Ἰανουαρίου 2019, καταγράφονται, τά ἑξῆς: «Σήμερον τήν 10ην Ἰανουαρίου 2019 κατά τό ἐκκλησιαστικόν ἡμερολόγιον, 23ην Ἰανουαρίου 2019 κατά τό πολιτικόν ἡμερολόγιον, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Τετάρτη καί ἀπό ὥρας 11.00 πμ. ἕως ὥρας 7.00 μμ. εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ΓΟΧ Κορινθίας εἰς τήν Ἱερά Μονήν Ἁγίας Τριάδος Ἑξαμιλίων Κορινθίας, συνεδρίασαν ἀπό κοινοῦ τά μέλη τῶν ἐπιτροπῶν διαλόγου καί παρέστησαν ἐκ μέρους τῆς **Ἱερᾶς Συνόδου τῆς προεδρευομένης ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. Παχωμίου** ὁ Σεβ. Πατρῶν Εὐστάθιος, ὁ Ἀρχιμ. π. Γεράσιμος Κοσμάς καί ὁ Ἱερομ. π. Ἀντώνιος Γκιόκας καί ἐκ μέρους τῆς **Ἱερᾶς Συνόδου τῆς προεδρευομένης ὑπό τοῦ Σεβ. Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Κηρύκου**, ὁ Σεβ. Κιτίου Παρθένιος, ὁ Παναιδ. Πρωθιερεύς π. Μιχαήλ Ἰωάννου καί ὁ Ἱερομόναχος π. Σωζόμενος Πολυβίου. Εἰς τάς ἐργασίας τῆς σημερινῆς συνεδριάσεως τῶν Ἐπιτροπῶν διαλόγου παρέστησαν προσωπικῶς καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. Παχώμιος καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Κήρυκος, ὁ μέν πρῶτος κατά τό μεγαλύτερον διάστημα τῶν ἐργασιῶν, ὁ δέ δεύτερος καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν.»

Ταῦτα ἐγράφησαν εἰς τήν ἀρχήν τοῦ Πρακτικοῦ, πρό τῶν συζητήσεων καί τῶν τελικῶν πορισμάτων πού θά προέκυπτον ἀπό τάς ἐργασίας τοῦ διαλόγου, ὥστε νά καταλήξουν εἰς τό τέλος, εἰς τό ποῖοι ἐκπροσωποῦν τήν Ἐκκλησίαν καί ποῖοι παρέμειναν εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, τῶν λοιπῶν εὑρισκομένων ἐν τῷ σχίσματι. <u>Ἀλλά τοῦτο δέν συνέβη!</u> Ἐπροχώρησαν μέ τό ἴδιον οἰκουμενιστικόν πνεῦμα καί κατέληξαν εἰς τά πλαίσια τῆς ἰδίας οἰκουμενιστικῆς θεωρίας καί θέσεώς των περί «δύο Ὀρθοδόξων Συνόδων» καί «δύο πλευρῶν» αἱ ὁποῖαι ἡνώθησαν εἰς μίαν (ὅπως ἄλλωστε διακηρύσσεται καί εἰς ὅλα τά ἑπόμενα κείμενά των – «Τόμον Ἑνώσεως», «Κοινήν Ὁμολογίαν Πίστεως» κ.ἄ.), κλείνοντες τό ἐν λόγῳ Πρακτικόν των ὡς ἑξῆς: «Τό πρακτικό αὐτό συνεφωνήθη καί ὑπογράφεται ὑπό τῶν μελῶν ἀμφοτέρων ΤΩΝ ΠΛΕΥΡΩΝ σήμερον τήν 11ην Ἰανουαρίου 2019 ἐ. ἡμ. Τ.Υ. Ἐπίσκοπος Πατρῶν Εὐστάθιος, Ἐπίσκοπος Κιτίου Παρθένιος, Ἀρχιμ. Γεράσιμος Κοσμάς, Πρωθ. Μιχαήλ Ἰωάννου, Ἱερομ. Ἀντώνιος Γκιόκας, Ἱερομ. Σωζόμενος Πολυβίου.»

Ὅθεν σχολιάζομεν. ΔΕΝ ὑπῆρχον, δύο Σύνοδοι εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἤ δύο Ἐκκλησίαι, αἱ ὁποῖαι ἐκπροσωποῦντο ἡ μία ὑπό τοῦ Προέδρου αὐτῆς «Ἀργολίδος» Παχωμίου καί ἡ ἄλλη ὑπό τοῦ Προέδρου αὐτῆς Μεσογαίας Κηρύκου, ὡς ἰσχυρίζονται καί <u>ὅπως κατελήξαν συμπερασματικῶς</u>, εἰς

τό ἐν λόγω Πρακτικόν, ἀλλά ΜΙΑ, διότι ἕνας εἶναι ὁ Χριστός καί ΜΙΑ εἶναι καί ἡ ΑΓΙΑ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. **Ἀνεμένομεν ἐκ τῆς σχισματικῆς καί καθῃρημένης ὁμάδος Παχωμίου καί Εὐσταθίου δήλωσιν μετανοίας ὥστε νά ἐφαρμοσθῆ εἰς αὐτούς ἡ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ὑπό τῆς Ἐκκλησίας** ἀλλά, εἰς ἀντίθεσιν αὐτοῦ, ὁ Μεσογαίας Κήρυκος καί ἡ πλειοψηφία τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου τούς ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΑΝ ἐξ' ἀρχῆς ἐπισήμως καί μέ ὑπογραφάς ὡς ὀρθοδόξους καί ὡς ἐκπροσωποῦντας Ὀρθόδοξον Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας! Μέ αὐτόν τόν τρόπον, ἐπαναλαμβάνομεν διά πολλοστήν φοράν, κατήργησαν τό Ἔνατον ἄρθρον τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, περί τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί ἐφήρμοσαν πλήρως τόν παλαιοημερολογιτικόν οἰκουμενισμόν!

Καθίσταται, λοιπόν, σαφής, ἀπό τά πρῶτα ἀκόμη ἔγγραφά των, ὅπως καί ἀπό ὅλα τά ἑπόμενα, ἡ οἰκουμενιστική ἐκκλησιολογική ἀντίληψις τῶν συντακτῶν τῶν αἱρετικῶν αὐτῶν κειμένων καθώς καί τῶν ἀποδεχθέντων καί ὑπογραψάντων αὐτά. Οὕτω, κάθε ἀμερόληπτος πιστός μέ ὀρθόδοξον φρόνημα, δύναται νά κατανοήση πλήρως τήν μοιραίαν κατάληξιν τῶν προηγηθεῖσων ἐνεργειῶν των, εἰς τήν οἰκουμενιστικοτάτην αὐτήν ἕνωσίν των.

Ἰδού, ὅμως τί ἔγραφε ὁ Μεσογαίας Κήρυκος εἰς μίαν του ἐπιστολήν πρός τόν Κορινθίας Κάλλιστον, καί ποῖον ἦτο παλαιότερον τό φρόνημά του διά τοιαύτας οἰκουμενιστικάς ἐνεργείας, προτοῦ ὑποπέση καί ὁ ἴδιος εἰς τοιούτους ψευδοδιαλόγους καί ψευδοενώσεις μετά τῶν σχισματοαιρετικῶν καί τῶν καθῃρημένων.

«... Μέ συγχωρεῖτε, Σεβασμιώτατε, πού ἀναγκάζομαι νά ὁμιλῶ κατ᾽ αὐτόν τόν τρόπον. Ἀλλά μέ ἐξαναγκάζουν τά πράγματα. Κἄν ἡμεῖς σιωπήσωμεν, "οἱ λίθοι κεκράξονται". Ἀναγνωρίζω τούς ἀγῶνάς σας ὑπέρ τῆς Ὀρθοδοξίας, σέβομαι τά ἔργα σας, ἐκτιμῶ τήν προσευχή σας, δέν μπορῶ ὅμως νά παραβλέψω καί τήν ἀστάθειάν σας καί τήν ἀσυνέπειάν σας, πράγματα τά ὁποῖα παίζουν εἰς τήν συνείδησίν μου πρωτεύοντα ρόλον, καί ἐπισκιάζουν τά ἀνωτέρω.

Ὁμιλεῖτε ἐν συνεχείᾳ περί ἑνώσεως. Ἀλλά γνωρίζετε, Σεβασμιώτατε, πώς μέ ὅσα λέγετε περί ἑνώσεως, ἀρνεῖσθε τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας; Διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ΜΙΑ. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ΗΝΩΜΕΝΗ. Ὅταν δέ ὁμιλῶμεν περί ἑνώσεως, ἀπό ὀρθοδόξου σκοπιᾶς δέν ἐννοοῦμεν ἄλλό τι, παρά τήν ἐν μετανοίᾳ ἐπιστροφήν τῶν εἰς τό σχίσμα εὑρισκομένων καί τήν κοινωνίαν τούτων μετά τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος ἀπό τό ὁποῖον ἀπεκόπησαν, τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, δηλ. τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τήν Ἐκκλησιαστικήν Ἱστορίαν παρατηροῦμεν ὅτι, ὁσάκις ἐγένετο λόγος περί ἑνώσεως ἀπεσχισμένων, ***ἡ ἕνωσις ἐγένετο πάντοτε διά τῆς μετανοίας καί ἐπιστροφῆς τῶν Σχισματικῶν καί οὐχί διά τῆς ἀπευθείας κοινωνίας μετά τῶν Σχισματικῶν. Αὐτή εἶναι, φρονῶ, ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας.***

Τήν ἀλήθειαν αὐτήν φαίνεται ὅτι κηρύσσετε καί ὑμεῖς εἰς ὅσα βιβλία ἤ ἔντυπα ἐκδώσατε πρό τοῦ 1971. ***Ἔκτοτε ἐπιζητεῖτε τήν "ἄνευ ὅρων" ἑνότητα, διά νά μή εἴπω ὅτι ἐπιζητεῖτε τήν διά "μετανοίας" σας ἑνότητα...***

Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω, Σεβασμιώτατε, δύο τινά μπορεῖ νά συμβοῦν καί τοῦτο ἀναλόγως τῶν φρονημάτων σας. Ἤ νά "προσπέσετε" μετανοοῦντες μετά δακρύων

εἰς τήν περί τόν Αὐξέντιον Ἱεραρχίαν ***(τόν ὁποῖον Ὑμεῖς καθαιρέσατε)****, καί νά ἀναιρέσητε παντάπασι τόν ἑαυτόν σας καί τήν Ἀρχιερατικήν σας συνείδησιν, ἤ νά διαφωτίσετε ἐκείνους νά ἐπιστρέψουν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ὁποίας Ὑμεῖς εἶσθε Ἐπίσκοπος. Μέση λύσις, κατά τήν ἰδικήν μου ἄποψιν, δέν ὑπάρχει. Ἄν πιστεύετε εἰς τό πρῶτον ἐκ τούτων, διατί δέν σπεύδετε νά ζητήσετε ἐν μετανοίᾳ συγγνώμην ἀπό τούς πρώην "ἄσπονδους ἐχθρούς σας" καί νῦν "προσφιλεστάτους" σας ἀδελφούς;* ***(σημ... ὅπως ἐπράξατε ἤδη ὑμεῖς, βάσιν τοῦ παρόντος πρακτικοῦ, δέσποτα Κήρυκε;)*** *Διατί, ἐάν πιστεύετε οὕτως, παρατείνετε τόν χρόνον τοῦ "σχίσματός" σας, καί ὑπάρχει φόβος τώρα εἰς τάς δυσμάς τοῦ βίου σας νά μείνετε ἔξω τοῦ "νυμφῶνος" τῆς Ἱεραρχίας ἑνός καθηρημένου "Ἀρχιεπισκόπου"; Μήπως θέλετε νά "σώσετε" (παρασύρετε) καί τούς λοιπούς συνεπισκόπους σας; Μάτην κοπιάζετε. Διότι ἐγώ βλέπω, ὅτι οὐδείς τῶν Ἐπισκόπων ἔχει τοιοῦτον φρόνημα...»* ((Μεσογαίας Κήρυκος, Παλαιοημερολογιτικός Οἰκουμενισμός χθές καί σήμερα, σελ. 16).

Πόσον ἐπίκαιρος καί διαχρονική προκύπτει ἡ τοιαύτη ἐπιστολή τοῦ πρώην Μεσογαίας Κηρύκου! Εἶναι ὄντως ἀπορίας καί θαυμασμοῦ ἄξιον πῶς ἕνας ἄνθρωπος ἤ ἕνας ἐπίσκοπος ἤ ἀκόμη καί μία ὁλόκληρος Ἱεραρχία, μεταλλάσσεται τελείως, ἐντός ὀλίγων ἐτῶν, λησμονῶντας τόσον εὔκολα, χάριν σκοπιμοτήτων, τά πρώην ὀρθόδοξα φρονήματά των καί ἐν γένει ὁλόκληρον τόν πρώην καλόν των ἀγῶνα τῆς Πίστεως, δεκάδων ἐτῶν, καί μάλιστα εἰς τόσον σοβαρά ἐκκλησιολογικά ζητήματα ὅπου διακυβεύεται ἡ σωτηρία τῶν ἀθανάτων ψυχῶν των!

Δεύτερον. Ἀναφέρεται εἰς τό προδοτικόν «Πρακτικόν Διαλόγου» τῆς 10ης Ἰανουαρίου, τό ἑξῆς: «…Κατόπιν ἄρχισεν ἡ εξέτασις τῶν θεμάτων τά ὁποῖα εἶχαν παραπεμφθεῖ εἰς νεωτέραν ἐξέτασιν κατά τάς τελευταίας συνεδριάσεις τῶν Ἐπιτροπῶν. **ΠΡΩΤΟΝ ΕΞΗΤΑΣΘΗ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ ΤΗΣ 4ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΗΤΟΙ** τό τρίτον ἐδάφιον τῆς 2ας σελίδας τῶν πρακτικῶν τῆς 4ης Ὀκτωβρίου 2018 καί συγκεκριμένως **ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΕΞΕΦΡΑΣΘΗΣΑΝ ΕΞ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΤΟ 2003. Ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ καί γενικῶς περί τῶν χαρακτηρισμῶν καί ἰδίως τῶν «ἀναθεματισμῶν» καί παραπομπῆς εἰς τό «αἰώνιον ἀνάθεμα» ἀρχιερέων τινῶν, Ο ΣΕΒ. ΚΗΡΥΚΟΣ ΕΔΗΛΩΣΕΝ ΟΤΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΓΡΑΦΗΣΑΝ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΡΑΠΙΚΡΑΣΜΟΥ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΕΚΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΩΣ ΣΗΜΕΡΟΝ ΔΕΝ ΤΑ ΥΙΟΘΕΤΕΙ, ΑΛΛΑ ΤΑ ΑΝΑΚΑΛΕΙ ΚΑΙ ΖΗΤΕΙ ΤΗΝ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΚΡΙΘΕΝΤΩΝ ΥΠ' ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ «ΑΙΩΝΙΟΝ ΑΝΑΘΕΜΑ» ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ, ἀκολουθῶν σχετικήν προτροπήν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. ΑΝΕΦΕΡΕ ΔΕ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΝ ΤΡΟΠΟΝ ΤΙΝΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΘΕΝ ΣΥΓΧΩΡΗΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ, ΟΛΙΓΟΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΝ ΖΩΗ, ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΕΤΕΡΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ (…!!!). Προτείνει δέ ἡ μνημόνευσις τῶν κεκοιμημένων ἀρχιερέων νά τεθῇ εἰς τήν κρίσιν τῆς μελλοντικῆς ἑνιαίας Ἱερᾶς Συνόδου περί τῆς δυνατότητος ἤ μή μνημονεύσεως αὐτῶν. Δηλώνει δέ ὅτι ἡ**

διακοπή τῆς κοινωνίας διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 390/16-6-2005 ἐπιστολῆς αὐτοῦ, ὅσον ἀφορά τόν Σεβ. Ἀργολίδος Παχώμιον, ἀνακαλεῖται διότι ΔΕΝ ΥΦΙΣΤΑΝΤΑΙ ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΕΓΙΝΕ Η ΔΙΑΚΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ (…!!!). Λαβών τόν λόγον ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ ὁ Σεβ. Παχώμιος, ἀνέφερεν ὅτι προσωπικῶς ἤκουσεν πολλούς χαρακτηρισμούς καί κατηγορίας ἐκείνην τήν ἐποχήν, ἀλλά θά ἤθελεν νά εἶχεν καρδίαν πυρίκαυστον, ἡ ὁποία νά κατακαύση εἰς τό πῦρ τῆς ἀγάπης ὅλας αὐτάς τάς κατηγορίας, τάς ὕβρεις καί τά ἀναθέματα καί νά τά ἐξαφανίση ὅλα, ὥστε νά ὑπάρξη καί πάλιν ΔΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΩΡΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ (…τοῦ Μεσογαίας Κηρύκου) ἡ ἑνότης ἐν τῶ συνδέσμω τῆς ἀγάπης. Τά μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπρότειναν νά ὑπάρξη κάποια δημοσίευσις τῆς ἀνακλήσεως τῶν χαρακτηρισμῶν αὐτῶν...»!

Τί εἴπωμεν καί τί λαλήσωμεν περί τῶν ἀνωτέρω!!! Ἐξεπλάγημεν πρό τοιούτων ὑπαναχωρήσεων, προδοσιῶν καί ἐν τέλει τῆς Μεγίστης αὐτῆς πτώσεως τοῦ ἀγαπητοῦ πρώην Μεσογαίας Κηρύκου καί ἐν γένει δι᾽ αὐτοῦ καί ὁλοκλήρου τῆς πρώην Πανορθοδόξου Συνόδου!

Κατ᾽ ἀρχάς, πρέπει νά διευκρινισθῆ ὅτι ἡ ἀδιαμφισβήτητος αὕτη «μετάνοια» τοῦ πρώην Μεσογαίας Κηρύκου, ἡ ὁποία ΚΑΤΕΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΥΠΕΓΡΑΦΗ ΕΠΙΣΗΜΩΣ καί ἐτέθη ὡς ΒΑΣΙΣ διά τήν ἐπικειμένην ἕνωσίν των, ὅπως: «…ὁ Σεβ. Κήρυκος ΕΔΗΛΩΣΕΝ ὅτι ὅλα αὐτά ἐγράφησαν ἐκ τοῦ παραπικρασμοῦ τῶν γεγονότων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καί ΒΕΒΑΙΩΣ ΣΗΜΕΡΟΝ ΔΕΝ ΤΑ ΥΙΟΘΕΤΕΙ, ΑΛΛΑ ΤΑ ΑΝΑΚΑΛΕΙ ΚΑΙ ΖΗΤΕΙ ΤΗΝ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΚΡΙΘΕΝΤΩΝ ΥΠ᾽ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ «ΑΙΩΝΙΟΝ ΑΝΑΘΕΜΑ» ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ… ὥστε νά ὑπάρξη καί πάλιν ΔΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΩΡΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ (…τοῦ Μεσογαίας Κηρύκου) ἡ ἑνότης ἐν τῶ συνδέσμω τῆς ἀγάπης.…», δέν ἦτο μετάνοια διά χαρακτηρισμούς ἐπί προσωπικοῦ ἤ διά ἀνουσίους προσωπικάς διαφοράς! Ἀλλ' ἀναφέρετο εἰς σοβαρώτατα Ἐκκλησιολογικά καί Δογματικά θέματα, σχετικῶς μέ βλασφημίας κατά τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς! Ἀνάκλησις ἄνευ προϋποθέσεως τοιούτων χαρακτηρισμῶν καί σχετική ἐπιχειρηματολογία σημαίνει πτῶσιν ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας!

Ἰδού ποία ἡ κανονική ὁδός. Πρῶτον μετανοεῖ ὁ αἱρετικός καί πλανεμένος καί εἰσερχόμενος εἰς τήν Ἐκκλησίαν αὐτομάτως ἀνακαλοῦνται καί ὅλοι οἱ χαρακτηρισμοί τούς ὁποίους εἶχε ἐπωμισθεῖ ὅτε εὑρίσκετο εἰς τήν πλάνην καί ἐκτός Ἐκκλησίας. Δέν ἀνακαλοῦνται τοιαῦται αἰτιάσεις διά ἕναν ἀμετανόητον! Ἐν προκειμένω ὅμως πρόκειται περί πτώσεως ἐκ τῆς ὀρθοδόξου γραμμῆς τοῦ Μεσογαίας Κηρύκου καί «μετάνοια» καί ὑπαναχώρισις ἐκ μέρους του πρός τούς «ἀδίκως κατακριθέντας», ὡς ἰσχυρίσθησαν, σχισματικούς καί καθηρημένους ὑπό τῆς Ἐκκλησίας!

Ἄς ἔλθωμεν ὅμως ἐπί τῆς οὐσίας τῶν γραφομένων.

Α. Εἰς τό «Πρακτικόν Διαλόγου», χαρακτηρίζεται ὁ πρώην Πειραιῶς Νικόλαος ὡς **«μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος»**! Ὅσους ψευδοδιαλόγους κι ἄν πραγματοποιήσουν, ὅσας ὑπογραφάς κι ἄν θέσουν, δέν δύναται νά καταστῆ καί νά ὀνομασθῆ «μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος» ὁ ἐκπεσῶν, καταδεδικασμένος ὑπό τῆς Ἐκκλη-

σίας αἱρεσιάρχης, μοιχεπιβάτης καί καθῃρημένος πρώην Πειραιῶς Νικόλαος! Τοιαύτη βλασφημία μάλιστα ἔγινε ΑΠΟΔΕΚΤΗ εἰς ἐκείνην τήν συνεδρίασιν και ὑπό τοῦ πρώην Μεσογαίας Κηρύκου ὁ ὁποῖος μέχρι σήμερον δέν ἀντέδρασε, δέν διεμαρτυρήθη, δέν ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτῶν, δέν «ἀπετίναξε τά δεσμά» τῆς αἰχμαλωσίας τῶν Νικολαϊτῶν εἰς τά ὁποῖα ἔχει περιέλθει, ἀλλά διά τῆς σιωπῆς του ἔκανε ὁμολογία καί φρόνημά του τήν «δικαίωσιν» τοῦ αἱρεσιάρχου Νικολάου καθιστῶν ἑαυτόν ἕναν γνήσιον και πιστόν διάδοχόν του! **Οὐδέποτε διενοήθη εἰς τό παρελθόν ὁ πρώην ὁμολογητής Μεσογαίας Κήρυκος νά ἀποκαλέση «Ἀρχιεπίσκοπον» καί μάλιστα «μακαριστόν» τόν πρώην Πειραιῶς Νικόλαον, ἀναγνωρίζων κατ' αὐτόν τόν τρόπον τό Νικολαϊτικόν σχίσμα ὡς Ἐκκλησία(!), ἀλλά πάντοτε τόν ἀπεκάλει στεντορρείως καί μέ ὁμολογιακήν φωνήν «ψευδοαρχιεπίσκοπον» καί «μοιχεπιβάτην»! Τώρα ὅμως διά νά ἐπιτύχουν τούς σκοπούς των ὁ Νικόλαος ἀνεγνωρίσθη καί ὡς «Ἀρχιεπίσκοπος» καί μάλιστα «μακαριστός»!!! Φρῖξον ἥλιε!**

Ἐπίσης, ἕνας καταδεδικασμένος αἱρετικός, δέν δύναται, νά ἀθωωθῇ μετά θάνατον διά τάς αἱρέσεις του, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ ζωῇ δέν ἔδειξε ἴχνος μετανοίας δι' ὅλα ὅσα αἱρετικά ἐκήρυττε καί ἐδημοσίευε, προκαλῶν μάλιστα καί σχῖσμα, ὥστε σήμερον **«νά τεθῇ εἰς τήν κρίσιν τῆς μελλοντικῆς ἑνιαίας Ἱεράς Συνόδου περί τῆς δυνατότητος ἤ μή μνημονεύσεως αὐτοῦ»**, ὡς ἀναφέρεται εἰς τό ἐν λόγω Πρακτικόν! Ἀδιανόητα ὄντως καί ἀκατάληπτα τό ὅσα κατεγράφησαν, ὑπεγράφησαν καί ἐτέθησαν ὡς βάσις διά τήν οἰκουμενιστικήν αὐτήν ἕνωσιν!

Ἔγραφε καί ὡμολόγει πρίν ἕξι ἔτη ὁ πρώην Μεσογαίας Κήρυκος εἰς μίαν Ἐγκύκλιον Ἐπιστολήν του καί μετ' αὐτοῦ ὡμολόγει καί ἐκήρυττε καί ὁλόκληρον τό πλήρωμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τά ἑξῆς: «…Ταῦτα ἐγράψαμεν ἀποκλειστικῶς διά νά καταδειχθῇ ὅτι τά Παλαιοημερολογητικά Σχίσματα εἶναι πολύ χειρότεραι ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΣΕΙΣ καί ἀπ' αὐτόν τόν Παπικόν καί Οἰκουμενιστικόν Νεοημερολογιτισμόν(!), διότι ὁ Νεοημερολογιτισμός δέν ὑπεκρίθη ποτέ ὅπως οἱ ἡγέται τῶν Παλαιοημερολογιτικῶν Σχισμάτων! Ἡ Ἐγκύκλιος π.χ. τοῦ 1920 δέν ὑποκρίνεται ἀλλά ἀπροκάλυπτα κηρύσσει καί ἀποδέχεται τόν Ἀντίχριστον Ἐκκλησιομάχον Οἰκουμενισμόν! Τό 1924 ἔχουμε Ἕν Σχῖσμα, τό Νεοημερολογιτικόν! Ἀπό τό 1935, ἔχουμε τρεῖς μεγάλας **ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΣΕΙΣ** ἤτοι: 1) Τήν Φλωρινικήν κατά τό 1937 (μέ πλῆθος ἐννοεῖται θυγατρικῶν), 2) Τήν ἀπό τό 1995 Σχισματοαίρεσιν τῶν πέντε, καί **3) Τήν μεγίστην Σχισματοαίρεσιν τῶν Νικολαϊτῶν, ὁμοία τῆς ὁποίας δέν ὑφίσταται! Καί αἱ Τρεῖς αὗται ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΣΕΙΣ (Φλωρινική, τῶν πέντε καί τῶν Νικολαϊτῶν), ταυτίζονται εἰς τήν οὐσίαν ὥστε νά δυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι εἶναι Μία ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΣΙΣ ἡ ὁποία ἐξελίχθη εἰς τρία στάδια….»! (Μεσογαίας Κήρυκος, Ἐγκύκλιος Ἐπιστολή, ἀρ.π.742, 31/11/2014).**

Ἀπό ποίους, λοιπόν, ἐζήτησεν συγχώρησιν καί ἀποκατάστασιν τοῦ σχίσματος ὁ πρώην Μεσογαίας Κήρυκος;;; Ποίας ὀρθοδόξους ἀπόψεις ἐκείνης τῆς περιόδου ἐδήλωσεν ὅτι σήμερον δέν τάς υἱοθετεῖ, ἀλλά τάς ἀνακαλεῖ; Εἰς ποίους «ἀδίκως κατακριθέντας» προσπίπτει «μετά δακρύων» καί αἰτεῖ τήν ἕνωσιν μετ' αὐτῶν; Ἀπό

τούς «μεγίστους Σχισματοαιρετικούς Νικολαΐτας», ὅπως τούς ἀπεκάλει ὅταν ἦτο ὀρθόδοξος καί ὁμολογητής ἤ ἀπό μίαν «Ὀρθόδοξον Σύνοδον» ὅπως τούς κηρύττει σήμερον χάριν οἰκουμενιστικῶν σκοπιμοτήτων;;; **<u>Ὅθεν, προκύπτει ὅτι ἡ μετά τῶν Νικολαϊτῶν ἕνωσίς του ἀφορᾶ εἰς τήν «τρίτην μεγίστην Σχισματοαίρεσιν τῶν Νικολαϊτῶν, ὁμοία τῆς ὁποίας δέν ὑφίσταται!» Εἶναι προσχώρησις εἰς τήν «Μίαν ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΣΙΝ, ἡ ὁποία ἐξελίχθη εἰς τρία στάδια….!», ὅπως ἔγραφε ὁ ἴδιος!</u>**

Εὐχόμεθα κάποτε νά ἐξέλθη ἀπό τό ἔρεβος εἰς τό ὁποῖον εὑρίσκεται σήμερον καί νά κατανοήση τό ποῦ εἰσεχώρησε συμπαρασύρων τόσας ἀθώας ψυχάς, ὁ ἀγαπητός εἰς ὅλους πρώην Μεσογαίας Κήρυκος, ὥστε διά τῆς μετανοίας του νά ἐπιστρέψη ἐκεῖ ὅπου δυστυχῶς σήμερον ἐμπτύει καί διά συκοφαντιῶν καθημερινῶς πολεμεῖ τούς ἐκπροσώπους Αὐτῆς, ἤτοι εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν!

Β. Εἰς τό ἀνωτέρω «Πρακτικόν» ἀναφέρεται καί τό ἑξῆς: «…Δηλώνει δέ (ὁ Μεσογαίας Κήρυκος) ὅτι ἡ διακοπή τῆς κοινωνίας διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 390/16-6-2005 ἐπιστολῆς αὐτοῦ, ὅσον ἀφορᾶ τόν Σεβ. Ἀργολίδος Παχώμιον, ἀνακαλεῖται διότι <u>ΔΕΝ ΥΦΙΣΤΑΝΤΑΙ ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΕΓΙΝΕ Η ΔΙΑΚΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.»(!!!)</u>

Ὁποία Μεγίστη προδοσία διά τούς ἀγῶνας τῆς Ἐκκλησίας ἐπί 20ετίαν καί πλέον!!! Χωρίς νά ὑπάρχη ἀπό τόν Γέροντα Παχώμιον ἔστω καί ἡ παραμικρά ἀνάκλησις ἐνεργειῶν καί ὑπογραφῶν του, χωρίς νά ὑπάρχη ἡ παραμικρά ἔνδειξις μετανοίας του διά συγκεκριμένες ἐνέργειες οἱ ὁποῖες ἐπέφεραν σχῖσμα εἰς τούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, ΗΡΘΗΣΑΝ οἱ λόγοι τῆς διακοπῆς κοινωνίας του διότι, ὡς ἰσχυρίζονται, <u>ΔΕΝ ΥΦΙΣΤΑΝΤΑΙ ΟΙ ΛΟΓΟΙ!!!</u> Οὔτε τήν ἀπό τό 1974 «ἐξομολογητικήν» του ἐπιστολήν ἀνεκάλεσε, οὔτε διά τό βλάσφημον Ἀπαλακτικόν Βούλευμα ἔλαβε ὁμολογιακήν θέσιν, οὔτε ἀπεκατέστησε ἑαυτόν διά τό Νικολαϊτικόν σχῖσμα τοῦ 2005, οὔτε καί τήν ὑπογραφήν του ἀπέσυρε ἐκ τῶν βλασφήμων ἐγκυκλίων 3280/2007 και 2566/1992! Ἀμετανόητος καί ἐπίβουλος τῆς ἀληθείας παρέμεινεν εἰς πράξεις καί ἔγγραφα, ὡς ἀείποτε «ἀκραιφνής» καί «ὀρθόδοξος»! Δι’ αὐτό καί ἐκάλεσεν ἅπαντας νά ὁμολογήσουν τήν «ὀρθοδοξίαν» του κάτω ἀπό τήν ἰδικήν του πολιότητα ὡς ἀναφέρεται καί εἰς τόν «Τόμον Ἑνώσεως».

Καί ἐνῶ παλαιότερον ὁ πρώην Μεσογαίας Κήρυκος διά τά μεγάλα καί σοβαρά ἐκκλησιολογικά ἀτοπήματα τῶν δύο πρώην ἐπισκόπων Νικολάου καί Παχωμίου, διά τάς βλασφημίας των κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί διά τό διαρκές ἐκεῖνο ἔγκλημά των κατά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς μίαν του ἐπιστολήν πρός τόν π. Μάρκον ἐκ Καναδᾶ, ἐκήρυττε ΑΔΥΝΑΤΟΝ τήν ἀποκατάστασιν τῶν δύο αὐτῶν σχισματοαιρετικῶν καί καθηρημένων πρώην ἐπισκόπων εἰς τόν βαθμόν τοῦ Ἀρχιερέως, γράφων τά ἑξῆς: ***«…Αἱ κατά τῆς Ἐκκλησίας ἀσέβειαι - βλασφημίαι, ὡς ἡ ἄρνησις τῆς γνησίας καί ἀδιακόπου Ἀποστολικῆς των Διαδοχῆς ἐκ τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1935 καί 1948, καί ὡς ἐκ τούτου καί ἡ ἄρνησις τῆς Ὁμολογίας – Ἐκκλησιολογίας τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τούς ἔφερεν εἰς τήν θέσιν τήν ὁποίαν ὁρίζει ὁ ΞΒ΄ Κανών τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων: “Εἴ***

τίς Κληρικός διά φόβον ἀνθρώπινον … ἀρνήσηται τό ὄνομα τοῦ Κληρικοῦ (ἤτοι τήν ἱερωσύνην του καί ἀρχιερωσύνην του) καθαιρείσθω. Μετανοήσας δέ ὡς ΛΑΪΚΟΣ δεχέσθω". Δυστυχῶς οἱ πρώην ἐν Χριστῷ ἀδελφοί (Νικόλαος καί Παχώμιος), δέν ὑπέπεσαν ἁπλῶς εἰς μίαν θεολογικήν πλάνην, οὕτως ὥστε, ἐάν μετανοήσουν νά δύνανται δι' Ὁμολογίας νά ἀποκατασταθοῦν εἰς τάς θέσεις, ἀλλά ἠρνήθησαν τήν Ἀποστολικήν των Διαδοχήν, ἤτοι τήν Ἀρχιερωσύνην των, ὅπερ μεῖζον. Κατά δέ τήν παγίαν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἀρνούμενοι τήν Ἀρχιερωσύνην των, ὡς οἱ ἐν λόγω πρώην ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀκόμη καί ἄν μετανοήσουν, καί γίνουν δεκτοί εἰς τό Σῶμα Αὐτῆς, δέν ἀποκαθίστανται ὡς Ἀρχιερεῖς, ἀκόμη καί ἄν χύσουν τό αἷμα των διά τήν καθαράν Ὁμολογίαν των καί τιμηθοῦν καί ὡς μάρτυρες (!)» **(Προσωπική ἐπιστολή τοῦ πρώην Μεσογαίας Κηρύκου πρός τόν π. Μάρκον εἰς Βανκούβερ Καναδά, Ἀριθμ. Πρ. 424, 22.2.2007),** σήμερον περιπίπτει εἰς τό πνευματικῶς θανάσιμον ὀλίσθημα νά δικαιώνει τήν σχισματοαίρεσιν τῶν Νικολαϊτῶν καί νά ἀναγνωρίζει τόν αἱρετικόν σχισματικόν καί καθηρημένον Παχώμιον, ὡς κανονικόν καί ὀρθόδοξον ἐπίσκοπον!

Τρίτον. Εἰς τό προδοτικόν «Πρακτικόν Διαλόγου», ἀναφέρεται εἰς τήν συνέχεια τό ἑξῆς: «Ἐν συνεχεία ἐτέθη πρός ἐξέτασιν τό πρῶτον θέμα τῆς 4ης σελίδος τῶν πρακτικῶν τῆς 4ης Ὀκτωβρίου 2018 ἤτοι τά δύο κείμενα τοῦ Σεβ. Κηρύκου περί τῆς περιτειχίσεως αὐτοῦ ἐν ἔτει 2001 καί τῆς ἀποκηρύξεως αὐτοῦ ἐν ἔτει 2005. Ὁ Σεβ. Κήρυκος ἐδήλωσεν ὅτι δέν ἔχει μαζί του τά δύο κείμενα καί ὑπεσχέθη νά τά προσκομίση εἰς τήν αὐριανήν συνεδρίασιν. Ἐπί τοῦ παρόντος ὅμως διευκρίνισε ὅτι **ἡ περιτείχισις** ἔγινε γιά λόγους κανονικῆς τάξεως καί ὁμολογίας πίστεως, ὅπως ἔγινε καί εἰς τήν περίπτωσιν τοῦ 2015 καί ἑξῆς. Καί τότε ὁ Ἀρχιμ. Στέφανος ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε εἰς τήν ἐπιτροπήν διαλόγου μετά τῶν Φλωριναίων (δευτέρα φάσις, ἡ πρώτη ἔγινε τό 1989-1991) δέν ἤθελε καί ἐπηρέασε καί τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν νά μήν δέχωνται τήν διατύπωσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας εἰς τόν διάλογον μετά τῶν Φλωριναίων καί ἤρχισαν πόλεμον κατηγοριῶν κατά τοῦ Σεβ. Κηρύκου, στοχοποιοῦντες αὐτόν γιά διάφορα θέματα, ὅπως τήν ἀντικατάστασίν του ἀπό ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Γι' αὐτό τότε ἐζήτησε τήν δημοσίευσιν τῶν ὁμολογιῶν τοῦ Ἁγίου Πατέρα τοῦ 1934, 1944, ἀλλά καί τήν ὁμολογία τοῦ 1954 ἡ ὁποία εἶναι χαρακτηριστική καί περιεκτική ὅλων τῶν θεμάτων τῆς πίστεως. Ἡ «περιτείχισις» ἔγινεν γιά λόγους πίστεως καί κανονικῆς προστασίας ἀπό πνευματική εὐθύνη γιά θέματα ὀρθοδόξου πίστεως.»

Ἐρωτῶμεν ἐπί τῶν ἀνωτέρω. Δι' αὐτούς τούς λόγους ἔγινεν πρῶτον ἡ «περιτείχισις» καί ἔπειτα ἡ «ἀποκήρυξις» τῶν Νικολαϊτῶν ὑπό τοῦ τότε Μεσογαίας Κηρύκου;;; Ὅπως ἔγινε καί εἰς τήν περίπτωσιν τῶν Παχωμίου καί Εὐσταθίου τό 2015; Κι ὄχι διά τάς τόσας ἀντικανονικότητας, βλασφημίας, αἱρέσεις καί ἱεροσυλίας ὅπως ἤδη ἀναφέρεται καί εἰς προηγούμενα κεφάλαια ἀνωτέρω; Εἶναι νά φρίττη κανείς μέ τάς τόσας διαστρεβλώσεις τῆς ἀληθείας! Περιωρίσθησαν μόνον εἰς τήν «περιτείχισιν», ἡ ὁποία εἶχε γίνει ὑπό τοῦ Μεσογαίας Κηρύκου, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦτο ἀκόμη ἐντός τῆς Συνόδου (2001), οὕτως ὥστε εὐκόλως νά τήν ἄρη καί νά ἑνω-

θῆ πάλι μέ τήν «Σύνοδον» τῶν Νικολαϊτῶν τήν ὁποίαν ἐκπροσωποῦσαν οἱ Παχώμιος καί Εὐστάθιος. Δέν ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν οὔτε τήν ἀποκήρυξιν τῶν Νικολαϊτῶν ὑπό τοῦ πρώην Μεσογαίας τοῦ 2005, τήν ὁποίαν «θά συζητοῦσαν τήν ἐπαύριον» - πράγμα πού δέν ἔγινε ποτέ - οὔτε τίς καταδίκες ὑπό τοῦ ἰδίου, οὔτε τίς καθαιρέσεις ὑπό τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου (2009 καί 2012) τῶν Νικολάου, Παχωμίου καί λοιπῶν, ἀλλά περιωρίσθησαν μόνον εἰς τήν «ἄρσιν» τῆς περιτειχίσεως ἡ ὁποία ὅμως γίνεται, ὅπως ἀναφέραμε, ἀπό ἕναν ἐπίσκοπον, ὁ ὁποῖος βρίσκεται ἐντός τῆς Συνόδου καί ὄχι ἐκτός αὐτῆς, παραμένων ὡσάν ἀποτειχισμένος τρόπον τινά καί διαμαρτυρόμενος, μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῶν θεμάτων πίστεως πού θέτει.

Μέ τόν τρόπον αὐτόν, λοιπόν, ἀμνηστεύοντες τήν ἱστορικήν ἀλήθειαν καί τά ἀληθινά γεγονότα ἔθεσαν ὡς σαπράν βάσιν των τό ψεῦδος ὥστε νά προχωρήσουν χωρίς ἐμπόδια τήν πλέον οἰκουμενιστικήν ἕνωσιν τῶν τελευταίων ἐτῶν ἐφαρμόζοντες πλήρως τόν ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ ΕΝ ΤΗ ΠΡΑΞΕΙ!

Εἰς τό σημεῖον αὐτό καλόν θά ἦτο νά θυμηθοῦμε ξανά πῶς ἀποκαλεῖ καί πῶς ἀντιμετωπίζει ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τό 1983 τόν παλαιοημερολογιτικόν οἰκουμενισμόν, καταγγέλουσα μάλιστα ὅτι ἠγέρθησαν τινές πλανεμένοι ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ τῶν Πατέρων, λαλοῦντες διεστραμμένα, οἱ ὁποῖοι ἐπί ἀθετήσει τῆς Ὁμολογίας καί Ἐκκλησιολογίας τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί ἐπί καταφρονήσει τῶν θείων καί Ἱερῶν Κανόνων κηρύττουν καί ἐφαρμόζουν πλέον γυμνῇ τῇ κεφαλῇ "παλαιοημερολογιτικόν Οἰκουμενισμόν", προκαλοῦντες διαιρέσεις καί σχίσματα εἰς τήν Νύμφην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Ἀποφαίνεται, λοιπόν, ἡ Ἱερά Σύνοδος, ὅτι «*...ὁ λεγόμενος "παλαιοημερολογιτικός οἰκουμενισμός" διδάσκει διδασκαλίαν αὐτόχρημα αἱρετικήν, ἤτοι, ὅτι ἅπασαι αἱ ἀκολουθοῦσαι τό παλαιόν ἡμερολόγιον, ὁμάδες ἤ παρατάξεις* ***(εἰς τήν προκειμένην περίπτωσιν ...ὅλες οἱ παρατάξεις τῶν Ματθαϊκῶν)*** *συναποτελοῦσι καί ἀνήκουσι εἰς τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καί ὅτι ἐπιβάλλεται ἕνωσις αὐτῶν νοουμένη κατά τήν οἰκουμενιστικήν ἀντίληψιν καί οὐχί κατά τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν καί Ἐκκλησιολογίαν.*

...ὁ "παλαιοημερολογιτικός οἰκουμενισμός" εἶναι καρπός καί συνέπεια τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ, τῆς παναιρέσεως τοῦ αἰῶνός μας, ὅστις ἐπιχειρεῖ διά τῶν κατατμήσεων καί διαιρέσεων καί τῆς ἐκκλησιολογικῆς συγχύσεως νά παραχαράξῃ τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν καί νά εἰσαγάγῃ καί εἰς τήν Ἀκαινοτόμητον Ἐκκλησίαν τήν αἱρετικήν ταύτην διδασκαλίαν, ἵνα οὕτω πλήξῃ Αὐτήν.

...ὁ αἰών, τόν ὁποῖον διανύομεν, εἶναι αἰών γενικῆς ἀποστασίας καί ἐκκλησιολογικῆς συγχύσεως, τήν ὁποίαν ἐδημιούργησεν ὁ ἀντίχριστος Οἰκουμενισμός, ἡ δέ κρισιμότης τῶν καιρῶν, ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέρως συνεχῆ βίωσιν καί καθαράν Ὁμολογίαν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

..."τό τῆς ἐκλογῆς σκεῦος", ὁ θεῖος Παῦλος πᾶσιν ἡμῖν ἐντέλλεται: "Προσέχετε ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους

ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἥν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος", προαγορεύων, ὅτι "λῦκοι βαρεῖς μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου καί ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν" ἀναστήσονται ἐν μέσῳ τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, παρακελευόμενος γρηγορεῖν ἡμᾶς.

…ἠγέρθησαν τινές λαλοῦντες διεστραμμένα, οἵτινες ἐπί ἀθετήσει τῆς Ὁμολογίας καί Ἐκκλησιολογίας τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί ἐπί καταφρονήσει τῶν θείων καί Ἱερῶν Κανόνων καί ἐν γένει τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Παραδόσεως κηρύττουσι γυμνῇ τῇ κεφαλῇ "παλαιοημερολογιτικόν Οἰκουμενισμόν", ἐπί ταραχῇ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως.»

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΩΣ

Συμπερασματικῶς, λοιπόν, καί κατόπιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω, θά ἐλέγομεν ὅτι εἰς τό νεοεμφανιζόμενον αὐτό Νικολαϊτικόν καί Μεσογαίας Κηρύκου μόρφωμα Συνόδου, τό ὁποῖον ἔχει προκύψει ἀπό τήν ἕνωσιν τῆς 27ης Ἰανουαρίου 2019, δέν εὑρίσκει κανείς, εἴτε εἰς τήν ὁμολογίαν των εἴτε εἰς τόν τρόπον ἑνώσεώς των, ὁμολογίαν, φρόνημα καί ἐκκλησιολογικήν θέσιν, αἱ ὁποῖαι νά μήν ἔχουν ἰσοπεδωθεῖ καί διαβρωθεῖ ἀπό τό αἱρετικόν οἰκουμενιστικόν πνεῦμα, τό ὁποῖον διακατέχει τούς συντελεστάς ὅλων αὐτῶν τῶν τελευταίων ἐγγράφων [«Συνοπτικόν Πρακτικόν» 24ης Νοεμβρίου 2018, «Πρακτικόν Διαλόγου» 10ης Ἰανουαρίου 2019, «Κοινή Ὁμολογία Πίστεως» 26ης Ἰανουαρίου 2019 καί «Τόμος Ἑνώσεως» 27ης Ἰανουαρίου 2019], τά ὁποῖα, σύσσωμοι οἱ πρώην ἀρχιερεῖς τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου (πλήν τοῦ ἑνός), ἔχουν ὑπογράψει. Τά φρονήματα καί τάς θέσεις των αὐτάς τάς ἔχουν ἐγκολπωθεῖ καί ἐνστερνισθεῖ ἔχοντες ταυτισθεῖ μέ αὐτάς, μέ ἀποτέλεσμα πλέον νά ὁμιλῶμεν διά μίαν ληστρικήν κακόδοξον Σύνοδον, **ἡ ὁποία οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ τήν ὀρθοδοξίαν καί τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ!** Ἀντιθέτως εὑρίσκεται καί πολεμεῖ εἰς τόν ἀντίποδα Αὐτῆς, πλανῶσα καί πλανωμένη, ἀποκόπτουσα ἁπλούς πιστούς ἐκ τῆς σωστικῆς κιβωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ!

Περί τῆς διακρίσεως Ὀρθοδόξων καί κακοδόξων Συνόδων, μᾶς ἐξηγεῖ ὁ Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, ὁ ὁποῖος στηλιτεύων, θά ἐλέγομεν, τό σημερινόν αὐτό μόρφωμα Συνόδου τῆς 27ης Ἰανουαρίου, λέγει: *«Ὀρθόδοξος Σύνοδος ἐστί καί ὀνομάζεται, ἡ φυλάττουσα ἀπαρασαλεύτως τά δόγματα καί τάς παραδόσεις καί τούς Κανόνας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Κακόδοξος δέ καί αἱρετική ἐστίν ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἡ μή φυλάττουσα αὐτά, ἀλλά τινός ἑνός φρονήματος ἀκολουθοῦσα, ἥτις διά ταῦτα καί ὑπό τῆς ἁγίας οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀναθέματι καθυποβάλλεται».* Καί συνεχίζει: *«Λοιπόν δέν εἶναι πάντοτε σεπτόν καί τίμιον τό τῆς Συνόδου ὄνομα. Ἀλλ' ἐκείνη εἶναι σεπτή καί τιμία καί ἁγία Σύνοδος, ἡ στοιχοῦσα τοῖς τε ἐγγράφοις καί ἀγράφοις παραδε-*

δομένοις, ὑπό τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καί τῆς τοιαύτης Συνόδου τάς ἀποφάσεις δεχόμεθα καί φυλάττομεν, τῶν δέ ἀλλοτρίων τήν φωνήν οὔτε γινώσκομεν, οὔτε πειθόμεθα αὐτῇ. Δυνάμεθα ἐνταῦθα ν' ἀπαριθμήσωμεν τοιαύτας κακοδόξους συνόδους. Ἀλλ' ἵνα μή χρονοτριβῶμεν περιττῶς, ἄς ἴδη ὁ ἀναγνώστης τόν Β΄ Τόμον τῶν Συνοδικῶν καί θέλει εὕρει αὐτάς, ὅπου καί ρητῶς ληστρικαί ἐπιγράφονται. Καί τό χειρότερον ὅπου ὄχι μόνον τοπικαί καί ὀλιγάριθμοι ἐστάθησαν τοιαῦται, ἀλλά καί οἰκουμενικαί πολυάριθμοι, οἵα ἡ ἐν Ἐφέσῳ τό δεύτερον, ἡ συμφρονήσασα τῷ μονοφυσίτῃ Εὐτυχεῖ, καί τόν εὐσεβέστατον καί ἁγιώτατον Φλαβιανόν τόν Κων/λεως ἀποκτείνασα. Μετά ταύτην ἡ ἐπί Κοπρωνύμου πολύαριθμοτάτη, ἡ φρυάξασα κατά τῶν ἁγίων Εἰκόνων, ὁμοίως καί ἡ ἐπί Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος οἰκουμενική ὀνομασθεῖσα, παρανομωτάτη δέ ἀναφανεῖσα, ὡς καθελοῦσα καί ἀναθεματίσασα τόν ἁγιώτατον Φώτιον. Περιττόν δέ εἶναι ν' ἀναφέρω τό ἐν Φλωρεντίᾳ οἰκουμενικόν μέν, ληστρικώτατον δέ συνέδριον. Λοιπόν πάλιν λέγομεν, δέν εἶναι ἀείποτε σεπτόν καί τίμιον τό τῆς συνόδου ὄνομα, καθώς οὐδέ τό τῆς ἐκκλησίας, καθότι ἔστι Ἐκκλησία ἁγίων καί Ἐκκλησία ὁσίων, ἀλλά ἔστι κατά τόν ψαλμωδόν καί «ἐκκλησία πονηρευομένων. …Αἱ φωναί, λοιπόν, ἤτοι τά ὀνόματα οὕτως ἔχουσιν, ἤτοι καί ἐπί καλοῦ καί ἐπί κακοῦ. Καί ἐπί κακοῦ μέν λαμβάνονται καθώς διά παραδειγμάτων ἐδείξαμεν. Ἀλλ' οἱ ἁπλοῖ ἄνθρωποι, ἤτοι οἱ ἀπαίδευτοι, οὐ δύνανται ποιῆσαι τήν διάκρισιν ταύτην ἐκ τῆς ἀμαθείας αὐτῶν. ***Ἀλλά σύνοδον ἤκουσαν, τόσον φθάνει, εὐθύς προσκυνοῦσι καί πείθονται καί μέ ζῆλον ἄκρατον τά πάντα θορυβοῦσι καί ταράττουσι. Περί τῶν τοιούτων ὁ θεῖος Ἀπόστολος ὁμολογεῖ πώς «ἔχουσι ζῆλον Θεοῦ, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν»!***

Τί θά ἔλεγον σήμερον οἱ Ἅγιοι καί Ὁμολογηταί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί τί ἀναθέματα καί ἀράς θά ἐξεστόμιζον διά μίαν τοιαύτην κατάστασιν ὅπως κατήντησαν οἱ πρώην ὁμολογηταί καί ὀρθόδοξοι;;;

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒ/ΤΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΚΑΙ Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

Ὁ μόνος Χάριτι Θεοῦ ἐναπομείνας Ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος, μέσα εἰς αὐτήν τήν γενικήν ἀποστασίαν, τήν ὁποίαν ἅπαντες βιώνομε σήμερον, εἶναι ὁ Σεβ/τος Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἀμφιλόχιος.

Εἰς τήν ἐκκλησιαστικήν ἱστορίαν, θά εὕρωμεν πλῆθος ἀπό μεγάλα παραδείγματα, ὅπως τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ πού ἀπέμεινε ὁ μόνος ὀρθοτομῶν ἀνάμεσα σέ πλῆθος παρανόμων Ἀρχιερέων, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος καθηρέθη ἀπό τετρακοσίους Ἀρχιερεῖς μιᾶς ληστρικῆς Συνόδου, τοῦ ὁσίου Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ ποῦ ἀπέμεινε ὁ μόνος Ὀρθόδοξος εἰς ὁλόκληρον τήν Ἀνατολήν μαζί μέ δύο ὑποτακτικούς του. Καί ἄς μήν προχωρήσωμεν πολύ μακρυά, τό 1924 ἐξέκλιναν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς ἀπό τήν Ὀρθοδοξίαν, ἐπέστρεψαν δέ εἰς τήν Ἐκκλησίαν μόνον οἱ τρεῖς. Οὗτοι προχώρησαν εἰς χειροτονίας νέων Ἐπισκόπων, ἀλλά τελικῶς οὔτε οἱ ἐν λόγω τρεῖς Ἀρχιερεῖς, οὔτε ἅπαντες οἱ νέοχειροτονηθέντες παρέμειναν εἰς τήν ἀρχικήν καλή των ὁμολογίαν, πλήν τοῦ Ὁμολογητοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, ὁ ὁποῖος ἀπό τό 1937 ἔμεινε μόνος. Τό 1995 πλειοψηφία ἀπετέλουν οἱ ἀποστατήσαντες πέντε Ἀρχιερεῖς, τρεῖς ὅμως (μειοψηφία) παρέμειναν εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Οὗτοι ἀφοῦ ὡμολόγησαν τήν καλήν Ὁμολογίαν προέβησαν εἰς χειροτονίας Ἀρχιερέων. Καί τό 2005 πάλι πλειοψηφία πρώην Ἀρχιερέων ἀπεσχίσθησαν ἀπό τόν κορμόν τῆς Ἐκκλησίας καί τότε μόνον ἕνας ὄντως ὀρθόδοξος Ἀρχιερεύς, ὁ Μεσογαίας Κήρυκος, ἐκράτησεν καί ἐσυνέχισεν τήν ὀρθόδοξον γραμμήν τῶν Πατέρων καί τήν γνησίαν καί ἀνόθευτον Ἀποστολικήν Διαδοχήν χειροτονῶν τόν σημερινόν ἐναπομείναντα ὀρθόδοξον Ἱεράρχην Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἀμφιλόχιον.

Διατί λοιπόν νά ἀποροῦμε διά τά σήμερον πάλιν συμβαίνοντα; Ἐάν σήμερον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ἀμφιλόχιος συνέχιζε τήν πνευματικήν κοινωνίαν μέ τήν πρώην Πανορθόδοξον Σύνοδον ὅπου ἀνῆκε καί τόν πεπτωκότα πλέον πρώην Μεσογαίας Κήρυκον καί πρόεδρον αὐτῆς, τότε καί οὗτος θά τούς ἠκολούθει εἰς τήν πτῶσιν των καί θά ἀπεκόπτετο ἀπό τό Σῶμα τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δηλαδή τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν. Προετίμησεν ὅμως νά παραμείνη ΜΟΝΟΣ καί ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, παρά νά δεχθῇ τήν οἰκουμενιστικοῦ τύπου ἕνωσιν τῆς 27ης Ἰανουαρίου 2019, τηρῶν τό ρηθέν ὑπό τοῦ Χρυσορρήμονος: **«εἰ πού τήν εὐσέβειαν παραβλαπτομένην ἴδοις, μή προτίμα τήν ὁμόνοιαν τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἵστασο γενναίως ἕως θανάτου… τήν ἀλήθειαν μηδαμοῦ προδιδούς»**, καί τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: **«Κρείττων γάρ ἐπαινετός πόλεμος εἰρήνης χωριζούσης Θεοῦ. Καί διά τοῦτο τόν πραῢν μαχητήν ὁπλίζει τό πνεῦμα, ὡς καλῶς πολεμεῖν δυνάμενον»!**

Μιά μικρά ἀναδρομή εἰς τήν ἔννοιαν τοῦ σχίσματος καί εἰς τήν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἑρμηνεύουν τό θέμα οἱ Ἅγιοι Πατέρες, διαφωτίζει περί τοῦ ποῖος εὑρίσκεται εἰς τό σχῖσμα καί τήν αἵρεσιν καί ἑπομένως ἐκτός Ἐκκλησίας, καί ποῖος εἶναι καί παραμένει μέλος τοῦ Σώματος τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Αἱ γνῶμαι καί αἱ θέσεις τῶν Πατέρων, αἱ ὁποῖαι παρατίθενται εἰς τήν συνέχειαν ἐπιλεκτικά, δίδουν μία ξεκάθαρον ἀπάντησιν εἰς τό θέμα μας, δηλαδή τί ὁμολογοῦμεν ὅταν χρησιμοποιοῦμε τόν ὅρον, Μία, Ἁγία, Ἀποστολική Ἐκκλησία καί πόσον ἀπέχει αὕτη ἀπό αὐτήν τήν ὁποίαν δίδουν οἱ σημερινοί «πατέρες», ταυτίζοντες τήν Ἐκκλησίαν μέ τά πρόσωπά των καί τά σχίσματά των.

Ἱστορικόν παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ περίπτωσις τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξελθών ἐκ μέσου τῶν αἱρετικῶν Συνόδων καί Πατριαρχείων, κατηγορεῖτο ὅτι ἔμεινε μόνος καί ἐκτός Συνόδου, διότι ἀπεκήρυξε ὅλα τά Πατριαρχεῖα ὡς μή ὀρθόδοξα, θεωρῶν ὡς μόνον Ὀρθόδοξον τόν ἑαυτόν του καί τούς δύο μαθητάς του! Συγκεκριμένως ὅταν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Πατριάρχου ἔφθασαν καί συνήντησαν τόν Ἅγιον, τοῦ εἶπον καί τοῦ ἐπρότεινον ὅσα εἶχον ἐντολή νά προβάλουν εἰς τόν Ἅγιον Μάξιμον. Μεταξύ ἄλλων εἶπον καί τά ἑξῆς: ***«εἰς ποίαν Ἐκκλησίαν, τοῦ λέγουν, ἀνήκεις ἐσύ ὁ τόσο αὐστηρός; Ἀνήκεις εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Βυζαντίου, τῆς Ρώμης, τῆς Ἀντιοχείας, τῆς Ἀλεξανδρείας, τῶν Ἱεροσολύμων; Ὅλων αὐτῶν τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν – Πατριαρχείων, τούς Πατριάρχας καί τάς Συνόδους τάς ἀπεκήρυξες. Αὐταί ὅμως αἱ Ἐκκλησίαι μέ ὁλοκλήρους τάς ἐπαρχίας των ἔχουν ἑνωθεῖ. Ἐάν λοιπόν κι ἐσύ εἶσαι μέλος τῆς Ἁγίας Καθολικῆς Ἐκκλησίας πρέπει ἀμέσως νά ἑνωθῆς, διότι ὑπάρχει ὁ κίνδυνος ἀνοίγοντας καί περπατώντας καινούργια ὁδό, νά πάθης ὅσα δέν φαντάζεσαι καί δέν κατανοεῖς».***

Πρός αὐτούς ὁ μακάριος Μάξιμος ἀπήντησεν πολύ εὔστοχα καί μέ θεῖον φωτισμόν καί φρόνησιν: ***«Ὁ Κύριός μας ἐχαρακτήρισεν Καθολικήν Ἐκκλησίαν τήν Ὀρθόδοξον καί Σωτήριον Ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἔτσι καί τόν Ἀπόστολον Πέτρον, τόν καλῶς ὁμολογήσαντα αὐτόν ἐμακάρισεν καί ἐπ' αὐτῆς τῆς Ὁμολογίας διεβεβαίωσεν ὅτι θά οἰκοδομήση καί θά στηρίξη τήν Ἐκκλησίαν Του. Παρά ταῦτα ἐπιθυμῶ νά μάθω ἐπί ποίας ὁμολογίας τοῦ Χριστοῦ μας ὡς Θεανθρώπου, ἐστηρίχθη αὕτη ἡ ἕνωσις τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν; θέλω νά μάθω ἐπ' ἀκριβῶς, διότι ἐάν ἡ ἕνωσις ἔγινε καλῶς οὔτε ἐγώ διαφωνῶ καί ἐξαιρῶ τόν ἑαυτό μου».*** Ὅθεν, ὁ ἅγιος Μάξιμος τήν Καθολικήν Ἐκκλησίαν δέν τήν ταυτίζει μέ πρόσωπα, ἀλλά «πρός τήν ὀρθήν καί σωτήριον Ὁμολογίαν», ἤτοι τήν Ὀρθοδοξίαν. Διά τοῦτο, ἐπειδή αὐτή (ἡ ὀρθή καί σωτήριος ὁμολογία) δέν ὑπῆρχε εἰς τήν προκειμένην ἕνωσιν τῶν Πατριαρχῶν, διέκοψεν πᾶσαν μετ' αὐτῶν κοινωνίαν, «ἐξῆλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν» προκειμένου νά παραμείνη εἰς τήν Καθολικήν Ἐκκλησίαν.

Ἐν προκειμένῳ ὁ Ἅγιος τονίζει ὅτι, ἄν ἡ ἕνωσις τῆς πλειοψηφίας τῶν Ἐπισκόπων εἶναι εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, δέν μποροῦμε νά «ἀλλοτριωθοῦμε», νά ἀποσχι-

σθοῦμε, ἄν ὅμως ἡ ἕνωσις τῶν πολλῶν ἀποτελεῖ ἕνωσιν πρός τήν προδοσίαν ἡμεῖς ὀφείλομεν «ἀλλοτριοῦσθαι», ἤτοι φεύγειν μακράν ἀπό μίαν τοιαύτην ἕνωσιν.

Τί θά ἔλεγεν ὅμως ὁ Ἅγιος Μάξιμος διά τήν σημερινήν αὐτήν οἰκουμενιστικήν ἕνωσιν καί τί διά τούς «Τόμους Ἑνώσεώς» των, τίς «κοινές κακόδοξες ὁμολογίες» καί τά παράνομα «Πρακτικά» των; Ἕνα εἶναι τό σίγουρον, ὅτι θά ἐξήρχετο καί πάλιν ἐκ μέσου αὐτῶν.

Κατά τόν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν Παῦλον, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ «στύλον καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας», ἀλλά καί κατά τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Παλαμᾶ ἡ μετοχή μας εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἐξαρτᾶται ἀπό τόν σύνδεσμόν μας μετά τῆς ἀληθείας. Διά τούς ποιμένας δέ πού μακρύνονται ἀπό τήν ἐκκλησιαστικήν ἀλήθειαν ξεκαθαρίζει, πώς ὅσον κι ἄν καλῶνται ὡς ποιμένες καί ἀρχιποίμενες, δέν εἶναι κἄν μέλη τῆς Ἐκκλησίας! Τονίζει ἐπίσης ὅτι ὁ κίνδυνος τῆς ἐκπτώσεως δέν ὑφίσταται μόνον διά τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί δι' ὁλοκλήρους τοπικάς Ἐκκλησίας, μόνη δέ ὁδός ἐπιστροφῆς εἰς τήν Ἐκκλησίαν, εἴτε διά τά ἐκπεσόντα ἄτομα, εἴτε διά τάς ἐκπεσούσας τοπικάς Ἐκκλησίας – κοινότητας εἶναι ἡ ὁδός τῆς μετανοίας, δηλαδή ἡ ἀποκήρυξις τοῦ ψεύδους καί ἡ ἐπανασύνδεσις μετά τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας. ***«Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσί καί οἱ μή τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδέ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσί καί τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσον ἄν καί σφῶν αὐτῶν καταψεύδοιντο, ποιμένας καί ἀρχιποιμένας ἱερούς ἑαυτούς καλοῦντες καί ὑπ' ἀλλήλων καλούμενοι, μηδέ γάρ προσώποις τόν χριστιανισμόν, ἀλλ' ἀληθεία καί ἀκριβεία πίστεως χαρακτηρίζεται μεμυήμεθα»*** (Γρηγόριος Παλαμᾶς, Πρός τόν πατριάρχην Ἀντιοχείας, κωδ. Goisl. 99, φ.144α).

Καί ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης εἰς τήν πρός Θεόφιλον ἐπιστολήν του γράφει σχετικά: ***«Διό ὑπομιμνήσκω, ὡς ἐλάχιστος ἀδελφός καί τέκνον, μή σιγήσωμεν ἵνα μή κραυγή Σοδόμων γενώμεθα· μή φεισώμεθα τῶν κάτω, ἵνα μή ἀπολέσωμεν τά ἄνω· μή θῶμεν σκάνδαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἐστί καί ἐν τρισί ὀρθοδόξοις ὁριζομένη κατά τούς ἁγίους ἵνα μή τῇ ἀποφάσει τοῦ Κυρίου καταδικασθῶμεν»*** (Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης P.G. 99, 1049B). Ἐπισημαίνει δηλαδή ὁ Ὅσιος ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ὁρίζεται ἀπό τόν Ἐπίσκοπον, ἤ τήν Σύνοδον, ὅταν αὐτοί κακοδοξοῦν, ἀλλά καί ἀπό τρεῖς ἐναπομείναντας εἰς τήν Ὀρθόδοξον Πίστην καί Ὁμολογίαν Χριστιανούς, καί αὐτό, τονίζει, δέν εἶναι ἰδική του μόνο διδασκαλία, ἀλλά ὅλων τῶν Ἁγίων. Ἡ βάσις ἑπομένως καί ἡ προϋπόθεσις διά νά ἀνήκη κανείς εἰς τήν Ἐκκλησίαν εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος Πίστις, τῆς ὁποίας πάντα ἡ βάσις εἶναι ἡ καθαρά Ὁμολογία, ὅπερ καί ἐκ τοῦ ἀντιθέτου σημαίνει ὅτι, ὅταν χαθῇ αὐτή, παύει αὐτός ποῦ τήν ἔχασε, νά ἀνήκη εἰς τήν Ἐκκλησίαν.

Ἐπίσης εἰς ἐπιστολήν του πρός Βασίλειον μοναχόν, διασαφηνίζει: ***«Οὐκ ἐσμέν ἀποσχισταί, ὦ θαυμάσιε, τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας· μήποτε τοῦτο πάθοιμεν· ἀλλ' εἰ καί ἄλλως ἐν πολλοῖς ἁμαρτήμασι τυγχάνομεν. Ὅμως ὁμόσωμοι αὐτῆς καί τρόφιμοι μετά τῶν θείων δογμάτων καί τούς Κανόνας αὐτῆς καί διατυπώσεις γλιχόμεθα φυλάτεσθαι. Τό δέ ταράττειν καί ἀποσχίζειν ἀπ' αὐτῆς, τήν μηδεμίαν ἐχούσης ἀληθῶς κηλίδα ἤ ρυτίδα κατά τε τόν τῆς Πίστεως λόγον καί τόν τῶν***

Κανόνων ὅρον, ἀπ' ἀρχῆς αἰῶνος καί μέχρι τοῦ δεῦρο, ἐκείνων ἐστί, ὧν ἡ πίστις τό ἐνδιάστροφον ἔχει καί ὁ βίος τό ἀκανόνιστον καί ἄθεσμον» (P.G. 99, 997Γ).

Καί ἐπεξηγεῖ εἰς τήν συνέχεια: «***Τό γάρ μή ἔχειν σπῖλον ἤ ρυτίδα (ἡ Ἐκκλησία) ἵνα καί πάλιν εἴπωμεν οὕτω νοείτω· τό μή προσιεμένην τά τε ἀσεβῆ δόγματα καί τά ἀκανόνιστα ἐγχειρήματα. Οὐ μήν ἀλλά καί τά ἐν τοῦ αὐτουργούσι τά ἀπηγορευμένα συμφρονήματα, ὡς πού φησίν ὁ θεῖος Βασίλειος· πρός ἅ ὁ μέγας, οὐδέ συνεστιάσθαι τοῖς τοιούτοις παραχωρεῖ. Ἐπεί ἀπό τῶν Ἀποστόλων καί κατόπιν, πολλαχῶς πολλαί αἱρέσεις προσερράγησαν αὐτῇ καί ρυπάσματα ἄθεσμα καί ἀκανόνιστα ἐπεπόλεσαν ὥσπερ καί τό νῦν, ἀλλά μήν αυτή τῶ προειρημμένω τρόπο ἄσχιστος καί ἀμώμητος διαμεμένηκε, καί διαμενεῖ ἕως τοῦ αἰῶνος, ὑπεξαιρουμένων καί ἀποπεμπομένων ἀπ' αὐτῆς τῶν κακῶς φρονησάντων ἤ πραξάντων, ὥσπερ ἐξ ἀσείστου καί παραλίου πέτρας τά προσρήσσοντα κύμματα»*** (P.G. 99, 1001).

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἀπολογούμενος τρόπον τινά, διότι καί ὁ ἴδιος κατηγορήθη ὅτι ἔκανε σχῖσμα, ἐξηγεῖ ἐδῶ τί εἶναι σχῖσμα καί ποῖοι τό διαπράττουν. Κατ' ἀρχάς διδάσκει ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καί δεν σχίζεται. Ἀποσχίζονται ὅμως ἀπό αὐτήν ὅσοι δέν ἔχουν ὀρθόδοξον φρόνημα καί καθαράν τήν Ὁμολογίαν τῆς Πίστεώς των καί ὅσοι ἐν γνώσει των συμφωνοῦν μέ αὐτούς. Ἡ εὐθυγράμμισις δέ πρός τήν Ἐκκλησίαν γίνεται μόνον διά μέσου ὁμολογίας καί διακηρύξεως τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, ἀλλά καί τῆς ἐν ἔργοις συνεπείας πρός αὐτήν τήν Ὁμολογίαν.

Ὁ Ὅσιος μέ τό ὡς ἄνω κείμενον, δίδει καί μία θαυμασίαν εἰκόνα διά τήν Ἐκκλησίαν. Ὁμιλεῖ διά τόν «παράλιον βράχον» ἐπάνω εἰς τόν ὁποῖον σπάζουν τά ἀφρίζοντα κύματα. Ἐνσωματούμενοι εἰς τόν βράχον (τήν Ἐκκλησία) εἶναι οἱ ὀρθά φρονοῦντες εἰς τάς διακηρύξεις των καί ὁμολογίας των καί ἀφρίζοντα κύματα εἶναι οἱ κακῶς φρονοῦντες καί πράττοντες καί οἱ μή ὁμολογοῦντες τήν καλήν ὁμολογίαν, ἔστω καί ἄν τυπικά φαίνονται ἤ δηλώνουν ὅτι κινοῦνται ὡς Ἐκκλησία. Τούς κακῶς φρονοῦντας, διδάσκει, πρέπει νά τούς ἀποστρεφώμεθα καί νά μήν ἔχωμεν ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν μέ αὐτούς, ἔστω καί ἄν εἶναι Ἐπίσκοποι, Μητροπολῖται, Πατριάρχαι ἤ καί ὁλόκληροι Σύνοδοι, διότι, εἰς τήν συνέχειαν, λέγει ὁ Ὅσιος, ***«Σύνοδος τοίνυν δέσποτα, οὐ τό ἁπλῶς συνάγεσθαι ἱεράρχας τε καί ἱερεῖς, κἄν πολλοί ὦσιν. Κρείσσων γάρ, φησίν, εἷς ποιῶν τό θέλημα τοῦ Κυρίου, ἤ μύριοι παραβαίνοντες, ἀλλά τό ἐν ὀνόματι Κυρίου, ἐν τῇ εἰρήνη καί φυλακῇ τῶν Κανόνων.»***

Ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἡμῶν διδάσκει: «**Προσέχετε ἀπό τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρός ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δέ εἰσιν λῦκοι ἅρπαγες**». Καί πάλιν: «**Βλέπετε, μή πλανηθῆτε, πολλοί γάρ ἐλεύσονται ἐπί τῶ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός, μή οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν, ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς**». Εἰς τάς Πράξεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἀναγινώσκομεν: «**Καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν».** Καί τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Κυρίου Παῦλος προφητεύει: «**Ἐγένοντο δέ καί ψευδο-**

προφῆται ἐν τῷ λαῷ ὡς καί ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας καί τόν ἀγοράσαντα αὐτούς Δεσπότην ἀρνούμενοι ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινήν ἀπώλειαν· καί πολλοί ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀπωλείαις, δι' οὕς ἡ ὁδός τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται».

Οἱ οὐράνιοι οὗτοι λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου καί τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου δέν ἐλέχθησαν και δέν ἐγράφησαν περιστατικῶς διά τήν ἐποχήν ἐκείνην. Οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι κήρυγμα διαχρονικόν καί διδακτικόν δι' ὅλον τόν βίον τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας διότι ψευδοπροφῆται καί ψευδοδιδάσκαλοι ὑπάρχουν καί θά ὑπάρχουν πάντοτε καί τό ἰδικόν μας χρέος εἶναι νά ἀκολουθήσωμεν τήν ἐντολήν τοῦ Κυρίου: **«...ΜΗ ΟΥΝ ΠΟΡΕΥΘΗΤΕ ΟΠΙΣΩ ΑΥΤΩΝ»!**

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁλοκληρώνοντες χάριτι Θεοῦ τό παρόν πόνημα θά ἐπισημάνωμεν ὅτι τό φαινόμενον, οἱ πολλοί νά παρεκκλίνουν καί νά γίνωνται προδόται, καί οἱ ὀλίγοι νά ἀγωνίζωνται μέχρις ἐσχάτων διά τήν διαφύλαξιν καθαρᾶς τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας, καί γνησίας καί ἀνοθεύτου τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, δέν εἶναι σημερινόν. Πάντοτε ὑπῆρξαν οἱ ἀγωνισταί, οἱ ὁποῖοι μέσα ἀπό τά σκάνδαλα καί τόν κατακλυσμόν, προσεπάθουν νά περισώσουν καί διαφυλάξουν πρωτίστως τούς ἑαυτούς των, ἀλλά καί τό ἐμπιστευθέν εἰς αὐτούς ποίμνιον ἐντός τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες, οἱ Μάρτυρες, οἱ ὁμολογηταί, αὐτόν τόν δρόμον ἠκολούθησαν. Δι' αὐτά ἐθυσιάσθησαν καί μᾶς ὑπέδειξαν νά συνεχίσωμεν τόν ἴδιο δρόμον τῆς θυσίας. Μᾶς ἄφησαν τά λόγια των καί τό παράδειγμά των ὡς ἱεράν Παρακαταθήκην. Ὁ Χριστός μᾶς δίδει κουράγιο, μᾶς ἐνθαρρύνει καί μᾶς διαβεβαιοῖ, ***«Μή φοβοῦ τό μικρόν ποίμνιον, ὅτι εὐδόκησεν ὁ Πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τήν βασιλείαν»***. Ὁ Ἅγιος Παῦλος μᾶς προτρέπει, ***«Στήκετε καί κρατεῖτε τάς παραδόσεις»***. Ὁ δέ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης μᾶς διαβεβαιοῖ ὅτι, ***«Ἡ Ἐκκλησία ἐστί καί ἐν τρισίν Ὀρθοδόξοις ὁριζομένη»***. Καί ὁ Ἅγιος καί Μέγας διδάσκαλος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος παρηγοροῦσε τούς διωκομένους Ὀρθοδόξους τῆς Ἐποχῆς του, ἀλλά καί ἡμᾶς σήμερον, λέγων: ***«Ἐκεῖνοι ἔχουσι τούς οἴκους, ἡμεῖς τόν ἔνοικον, οὗτοι τούς ναούς, ἡμεῖς τόν Θεόν καί τό ναοί γενέσθαι Θεοῦ ζῶντος καί ζῶντες ἱερεῖα ἔμψυχα, ὁλοκαυτώματα λογικά, θύματα τέλεια, Θεοί διά Τριάδος προσκυνουμενης. Οὗτοι δήμους, ἡμεῖς ἀγγέλους, οὗτοι θράσος, πίστιν ἡμεῖς».***

Εἴθε οἱ Ἅγιοι καί Θεοφόροι οὗτοι Πατέρες νά στερεώνουν εἰς τήν ἀληθινήν καί σωτήριον πίστιν τούς ὀλιγοστούς ἐναπομείναντας πλέον ὀρθοδόξους (τό μικρόν ποίμνιον) καί νά τούς ὁδηγοῦν διά τῶν πρεσβειῶν των εἰς τήν ὁδόν τῆς Ἀληθείας καί Σωτηρίας. Ἀμήν.